colecția aventura

radu pontbriant

INVAZIA GÂRGĂRIȚELOR

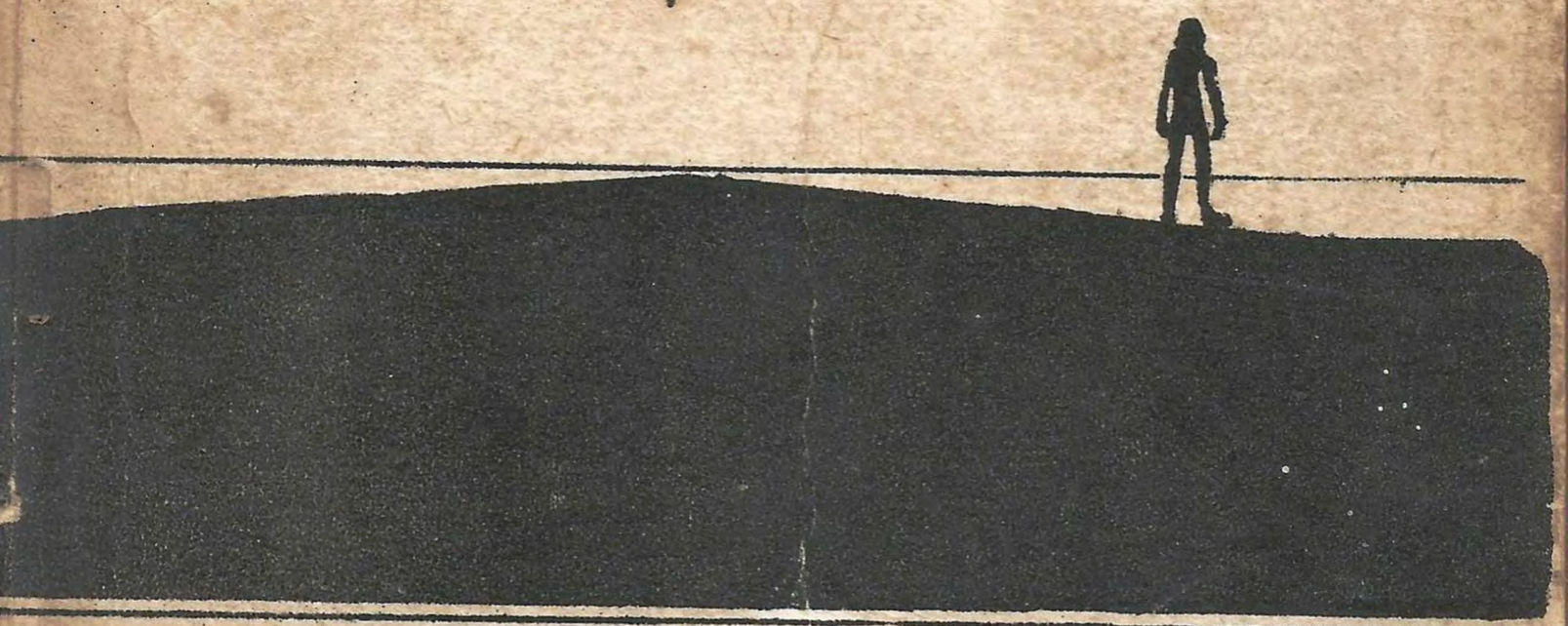

Editura PACO

Radu Pontbriant

INVAZIA GĂRGĂRIŢELOR

Colecţia AVENTURA

Radu Pontbriant

Invazia gărgăriţelor

1991
EDITURA PACO

Editura PACO
str. G-ral Grigore Cantilli nr.4
sector 1, Bucureşti

© Toate drepturile asupra acestei ediţii sînt rezervate Editurii PACO

Coperta: BOB NICOLAU
Tehnoredactare: FLORINA ACHIM

ISBN 973-95181-0-9

Tiparul executat la
Tipografia Editurii PACO

CUPRINS

În loc de prefaţă (care e de florile mărului) pag.7

CAP.I – În care pic ca musca-n lapte pag.9
CAP.II – În care scroafa e făcută săpun pag.16
CAP.III – În care descopăr legătura dialectică dintre culoarea fisticului şi un mesaj cifrat pag.20
CAP.IV – În care e vorba de bătrînul William .. pag.28
CAP.V – În care noaptea rea nu se cunoaşte de cu seara pag.37
CAP.VI – În care fac pe mortu-n păpuşoi pag.41
CAP.VII – În care socot că e bine să fac ce nu trebuie făcut şi fac tocmai ce nu e bine... .... pag.45
CAP.VIII – În care îmi creşte nivelul de trai pag.53
CAP.IX – În care mă joc de-a baba-oarba fără să dau însă în mintea copiilor pag.61
CAP.X – În care fac puţină curăţenie pag.68
CAP.XI – În care arunc marfa pe geam în mod avantajos pag.72
CAP.XII – În care din nou privesc pe fereastră dar nu-mi cred ochilor pag.76
CAP.XIII – În care fac duş şi forez pereţi pag.80
CAP.XIV – În care îmi amintesc un basm (ţara arde şi baba se piaptănă) pag.85
CAP.XV – În care primesc botezul focului pag.89
CAP.XVI – În care beneficiez de efectele curative ale unei băi de nămol pag.95
CAP.XVII – În care îl zăresc pe Ghenghis–Han în oglindă pag.99
CAP.XVIII – În care obraznicul mănîncă praznicul pag.103
CAP.XIX – În care scot panglici pe nas pag.107

CAP.XX – In care capitol XX ajung la mila XXIII cu toate că sînt în mare întîrziere pag.112
CAP.XXI – In care e vorba de ciclopi şi decebal .pag.120
CAP.XXII - In care dau din coate sub clar de lună pag.125
CAP.XXIII In care nu stau în banca mea pag.130
CAP.XXIV – In care ascult muzică şi nu numai atît pag.134
CAP.XXV – In care puşca nu ia foc, păsărică cu noroc pag.137
CAP.XXVI – In care descilcesc ghemul pag.140
CAP.XXVII – In care mă pricopsesc cu un nou înger păzitor pag.145

POSTFAŢA (Care este de fapt prefaţa) pag.149

ÎN LOC DE PREFAŢĂ

Recitind prefaţa pe care o pregătisem mi-am dat seama că m-a luat gura pe dinainte şi am dezvăluit totul. ceea ce. trebuie să recunoaşteţi, e lipsit de haz. Cum însă tot era scrisă nu m-am îndurat s-o arunc la coş, aşa încît am hotărît să-i fac loc la urmă, în chip de postfaţă.

Depinde doar de voinţa fiecăruia de a-şi stăpîni curiozitatea. Mărturisesc că pentru mine nu aş pune mîna în foc.

În orice caz, eu vă ţin pumnii!

Autorul

CAPITOLUL I

În care pic ca musca-n lapte

Am deschis ochii dar, orbit de lumina vie a lanternei îndreptată asupra mea, i-am închis repede la loc.

– Cine-i? mormăi indispus.

– Poliţia!

Recunosc cu mîna pe inimă că şi mie îmi plac bancurile, ba chiar admit ca uneori să mi se facă şi cîte o farsă, dar să fiu trezit astfel, în toiul nopţii, prea era din cale afară.

Lăsîndu-mă înapoi pe pernă m-am scărpinat îndelung în creştetul capului pregătindu-mă să le stric plăcerea.

– Tirbuşon aveţi?

Asta era o aluzie la o veche vorbă a noastră, prin care voiam să le arăt că nu se prind asemenea chestii la mine.

– Avem tot ce trebuie, domnule. Vă rog să vă daţi jos din pat şi să vă îmbrăcaţi.

Cine naiba mai era şi ăsta? Glasul, reţinut, avea o aspriine care m-a surprins. Juca tare omu'!

Înăbuşindu-mi un căscat m-am aplecat spre noptieră să-mi iau o ţigară, cînd i-am zărit cizmele lucind în penumbră. Ei drăcie! Şi totuşi ceva nu era în regulă. Am apăsat butonul veiozei. Nimic.

– Firul a fost tăiat, mă informă cu răceală acelaş glas. Pînă se va restabili circuitul vă rog să faceţi ce v-am spus. Nu avem timp de pierdut.

Să mă dau jos din pat! Uşor de spus. Însă cine ar putea bănui că am prostul obicei să dorm gol puşcă! Chiar şi iarna.

Aşa că, vrînd nevrînd, am dat pătura deoparte pînă la brîu, apoi, dregîndu-mi glasul:

– Daţi lanterna mai încolo, să trag ceva pe mine.

– Sîntem între bărbaţi. Vă rog ceva mai repede.

Raza de lumină nu se clinti nici măcar de un deget. La urma urmei n-am nimic de ascuns, mi-am zis şi am păşit ţanţoş, în costumul lui Adam, pînă la scaunul pe care atîrnau hainele. Ca un făcut, în clipa în care îmi încheiam ultimul nasture s-au aprins deodată veioza şi plafoniera. Ceea ce însemna că şi ei încercaseră să aprindă lumina atunci cînd intraseră la mine în cameră. Cine ştie de cînd erau aici în timp ce eu dormeam ca un prunc!

Erau trei. Poliţistul cu lanterna şi doi civili. Pînă acum nu vorbise decît cel în uniformă.

– Bun, pot să ştiu şi eu ce se întîmplă? i-am întîmpinat cu falsă veselie alegîndu-mi cu grijă o ţigară mai puţin scuturată din pachetul de lîngă veioză.

– În primul rînd să stăm puţin de vorbă.

Deschisese gura unul dintre cei doi civili. Scund, mustaţă pe oală, negricios la faţă şi înţolit într-un costum de seară. Cu cravată pe căldura asta!

Deci băieţii erau de la Poliţie, clar. Îmi venea să dau din coadă mai ales că din întîlnirile pe care le avusesem la viaţa mea cu Miliţia nu apucasem să mă îndrăgostesc de uniformele albastre, cu toate că – ptiu! ptiu! – aceste întîlniri nu fuseseră chiar de gradul III. Aşa că dacă îi prind pe picior greşit – parcă abuz în exerciţiul funcţiunii se spune – le-o coc eu!

Îi rînjesc irezistibil negriciosului şi-l întreb cu nonşalanţă:

– Îmi permiteţi să deschid fereastra?

– Te rog, doar eşti la dumneata acasă.

Zîmbetul care însoţise aceste cuvinte nu avea darul să mă liniştească. Am împins cu umărul fereastra înţepenită şi mă pregăteam să aspir aerul proaspăt al nopţii cînd m-am pomenit nas în nas cu chipul bronzat al unui tînăr poliţist care mă privea întrebător. O boare rece a pătruns în încăpere odată cu mugetul depărtat al mării. Am revenit către vizitatorii mei nepoftiţi şi am încălecat un scaun.

– Vă rog să ne daţi cîteva date personale. Numele, ocupaţia, adresa...

– Andrei Alexandru, antrenor la Clubul Sportiv M... din Bucureşti.

– Absolvent al...

– Da, am terminat facultatea acum doi ani; sînt profesor de sport.

– Aveti buletinul de identitate sau alt act?

– Poftim.

I-am înmînat buletinul şi carnetul de antrenor. Le răsfoi încet.

– Anul naşterii?

Parcă nu scria acolo, negru pe alb. Ridicai din umeri.

– 1959.

– Adresa din Bucureşti?

– Strada Wolfgang Amadeus Mozart, numărul... blocul...

Rostisem pedant, cam cum ai spune "Vladimir Ilici", cine-mi putea zice ce? Negriciosul nu-şi putu stăpîni o imperceptibilă ridicare a sprîncenelor şi prin ochii săi tăciune sclipi scurt o licărire amuzată. Prin urmare băiatu' nu-i chiar prost, mi-am zis, fără a şti prea bine dacă e cazul să mă bucur sau nu. Dar începuse un interogatoriu în toată regula. Ce rost aveau toate acestea? Ce se întîmplase? Şi,mai ales, ce aveau taman cu mine?

Că doar nu de florile mărului părăsise negriciosul *and his band* vreo sindrofie să mă trezească din somn, aşa, să mai treacă vremea...

În timp ce răspundeam cu destulă siguranţă la toate întrebările mi-am amintit deodată de Julică, tînărul pletos ce locuia uşă-n uşă cu mine.Mai mult ca să zic şi eu ceva, am întrebat maliţios:

– Aţi procedat la fel şi cu vecinul meu, sau doar persoana mea vă interesează?

Am înţeles imediat că pusesem picioarele în farfurie. Au rămas toţi trei nemişcaţi, aşa cum încremeneşte un copoi cînd simte urma vînatului.

– Cu dînsul am început. Îl cunoaşteţi?

(Sesizasem o ezitare; mă apropiam pe dibuite de o explicaţie, sau era doar reacţia celui obişnuit să pună întrebări şi nu să răspundă?)

– Cum să nu, am sosit aici doar la cîteva ceasuri după el. Atunci ne-am şi cunoscut. Nu v-a spus?

– Deci nu îl cunoaşteţi dinainte?

Părea să nu fi auzit întrebarea.

– Nu.

– Vi s-a părut ceva ciudat în purtarea lui?

– Ciudat? Nu, nu cred. Dar dacă stau să mă gîndesc, ceva m-a intrigat totuşi.

– Ce anume?

Întrebarea sună sec, grăbit.

– Cum să vă spun; omul este constănţean şi a închiriat o cameră aici, în satul de vacanţă de la Neptun, cînd putea foarte bine să locuiască la părinţi, în Constanţa. O cheltuială care mi s-a părut de prisos.

– Are bani mulţi?

Îl privesc mirat. Abia acum îmi dau seama că dau relaţii despre un om pe care aproape că nu îl cunosc. Răspund şovăind.

– Habar n-am. Nu pare să ducă lipsă. Fumează ţigări scumpe, am adăugat după o clipă de gîndire.

– După dumneata, cam ce fel de om este vecinul?

– De unde să ştiu; sîntem amîndoi în concediu. O cunoştinţă întîmplătoare. Relaţii de bună ziua, n-ai un foc, chestii din astea. Nu mi-am bătut capul să-l cunosc mai bine. Nu am de gînd să mi-l fac prieten.

– De ce?

Năroadă întrebare. Negriciosul rămăsese pe semne la vîrsta lui "de ce". Mi-am pus în gînd să mă rezum de acum înainte doar la întrebările lui, fără a mai adăuga nimic de la mine, altfel o vom lungi la nesfîrşit. Omul meu părea însă a avea darul de a citi gîndurile, căci aplecîndu-se spre mine spuse cu aer foarte grav, cu un fel de blîndeţe:

– Domnule profesor, vă rog să mă înţelegeţi bine. Chiar dacă întrebările mele vi se par de prisos, gîndiţi-vă bine înainte de a răspunde. Orice amănunt ne poate fi de folos.

Ciudat, dar cuvintele astea simple au făcut să-mi piară crisparea; încerc să fiu, cum zice el, de folos. Aspir adînc fumul ţigării şi îi dau drumul.

– Ei bine, eu toată viaţa am făcut sport. Şi e firesc să mă simt bine în tovărăşia unor oameni cu care am ceva în comun, cu care să pot comenta un meci, cu care să merg de pildă pe munte; care la nevoie m-ar căra în spinare dacă mi-aş rupe piciorul, în sfîrşit...

– Înţeleg. Iar vecinul dumitale nu este un astfel de om?

– Probabil că nu; dar poate că mă înşel. De altfel am destui prieteni, nu duc lipsă. Vă repet că relaţiile dintre noi sînt cu totul întîmplătoare. Eu vreau să profit la maximum de tot ce-mi poate oferi litoralul, iar Julică îşi pierde vremea mai tot timpul cu nasul în mag.

– Pe cînd dumitale nu-ţi place să pierzi vremea, nu-i aşa?

Spusese asta pe un ton foarte natural, cu admiraţie parcă, dar mi s-a părut că surprind o sclipire ironică în ochii negri.

– Nu, am răspuns scurt.

Cineva a bătut în uşă apoi şi-a făcut apariţia un nou personaj – dar mai sînteţi mulţi, maică? – un tip înalt şi deşirat, cu bicicletă pe nas, strîngînd la piept o ditamai geantă neagră de piele. Tuşi uşor privind întrebător la negriciosul care se ocupa de mine. Acesta era evident căpitanul echipei. De data asta răspunse neîntrebat:

– O clipă, doctore, venim şi noi imediat.

Apoi, întorcîndu-se iar spre mine:

Vă rog să ne spuneţi, pe scurt, cum v-aţi petrecut timpul, să zicem începînd de aseară, de la orele douăzeci.

Privirea mi-a alunecat fără să vreau la ceasul de la capul patului. Patru şi zece! Afară începea să se lumineze. După o clipă de gîndire, am început să depăn:

– Cu puţin înainte de ora opt am fost la biroul de voiaj să mă interesez de mersul trenurilor. Aştept în seara asta pe cineva de la Bucureşti.

M-am oprit cu ochii la negricios, în aşteptarea întrebării care parcă plutea în aer. Spre mirarea mea însă, "*De ce*" mă îndemnă cu privirea să urmez.

– Am dat o raită prin complexul comercial de lîngă poştă, am intrat la autoservire să întreb dacă au crenvurşti la cutie...

– Aveau?

Sucit mai era şi ăsta. Simţeam că explodez.

– Nu mai aveau, am pufnit enervat.

După ce mi-am aprins altă ţigară, am urmat pasionantul reportaj:

– Ah! era să uit. Am urcat pe terasă, la cofetărie, unde am intrat pentru o cipă la W.C...

(Pauză de mare suspense)

– Şi?

– Pot să vă asigur că a fost o reuşită deplină. După asta am trecut pe acasă, mi-am luat bonurile de masă şi un flanel, apoi am întins-o la restaurant, că se făcuse tîrziu. Mănînc la Modern.

– Vecinul dumitale era acasă la ora aceea?

– Da. am auzit voci şi dăduseră drumul la magnetofon.

– De unde ştiţi că era acasă? L-aţi văzut?

– Nu, dar presupun.

– Să ne limităm la fapte; să nu facem presupuneri. Cel puţin deocamdată.

"Să facem". Ce să zic: adică noi doi,el şi cu mine; să te prăpădeşti de rîs, şi alta nu! De mult nu mă mai distrasem atîta.

– Mi-am permis apoi să mănînc şi eu, ca omu'. Ouă cu maioneză, un fel de aiureală cu ciuperci şi friptură. Borviz. Ah! şi o scobitoare.

"*De ce*" este invulnerabil la obrăzniciile mele şi, lucru ciudat, pare că mai degrabă priveşte undeva în mine decît ascultă ce-i înşir.

– Am cerut la urmă o cafea, peste meniu şi am ascultat muzică în timp ce o sorbeam. Am rămas ultimul la masă.

Am plătit cafeaua, i-am lăsat restul chelnerului (un leu şi patruzeci de bănuţi) şi am părăsit ringul în uralele tribunelor.

Era limpede că negriciosul îmi stricase cheful; pînă şi mie bancurile pe care le torn îmi par searbede. Nu au nici un ház şi sînt furios; am încheiat raportul în grabă:

– De la restaurant m-am întors direct aici. Cei de dincolo făceau gălăgie, dar lumina era stinsă. Nu ştiu dacă m-au auzit sau nu. M-am băgat în pat, am citit puţin (arăt moale spre cartea deschisă de pe noptieră) şi la unsprezece şi un sfert fix am dat stingerea. Ştiu ora pentru ca am întors ceasul. Cam atît, după cîte îmi amintesc.

Negriciosul pare satisfăcut; se îndreaptă către uşa rămasă deschisă şi-mi aruncă peste umăr:

– Mulţumesc. Şi acum să trecem dincolo.

Slăbănogul cu ochelari îmi face loc lipindu-se de perete, cu geanta la piept, iar noi ceilalţi părăsim încăperea în şir indian. Negriciosul în frunte, eu după el, urmaţi de poliţist şi cel care pînă atunci nu rostise o vorbă.

La Julică în cameră lumina e aprinsă iar uşa e dată la perete. Negriciosul intră primul şi se răsuceşte deodată pe călcîie, cu ochii ţintă la mine.

Pătrund la rîndul meu. Lampa arde degeaba; afară e ziuă de-a binelea. Pe masă zace magnetofonul, cu o singură rolă goală. Alături îmi atrage atenţia o sticlă pîntecoasă, pe trei sferturi plină cu un lichid gălbui şi astupată cu un cocean de porumb. Are o formă neobişnuită şi pare să conţină o băutură fină, iar coceanul se potriveşte ca nuca-n perete.

Patul e la dreapta, după colţul L-ului pe care îl formează camera.

Julică e acasă. Cu capul răsturnat pe pernă, mă priveşte cu ochii larg deschişi, iar din gură îi atîrnă limba vînătă, uriaşă.

E mort.

CAPITOLUL II

În care scroafa e făcută săpun

Dimineaţa care a urmat mi-a rămas tulbure în amintire, ca un adevărat coşmar. Plimbare cu maşina la Constanţa, dus - întors, bineînţeles pe banii statului, apoi turul de agrement al birourilor Poliţiei, cu mereu alte figuri, dar cam aceleaşi întrebări. Completări de formulare, declaraţii, aşteptări obositoare între două convorbiri etc. E adevărat că în acest timp mi-a fost servită o cafea, cineva mi-a adus ţigări şi am fost tratat corect. Ce puteam cere mai mult?

La rîndul meu, din clipa în care am dat ultima oară ochii cu bietul Julică, am devenit blînd ca un mieluşel. Cînd e vorba de o crimă, căci fără îndoială că vecinul meu a fost asasinat, strîns de gît cu propria sa cravată, nu-i mai arde nimănui de glumit.

Aşa că pînă la urmă s-a adunat un dosar cît toate zilele cuprinzînd datele mele personale, în calitatea mea de martor important. După toate probabilităţile, se pare că sînt ultima persoană care l-a văzut în viaţă pe Julică, în afară de ucigaş desigur. Şi fără îndoială că şi asupra mea planează unele semne de întrebare, mi s-a spus de la obraz. Am picat ca musca-n lapte în toată încurcătura asta urîtă.

Totul s-a încheiat cu o primire în biroul unui colonel. Pe fotoliul de lîngă mine l-am regăsit pe negriciosul meu de azi noapte. Prin cîteva cuvinte politicoase, dar ferme, colonelul mi-a pus în vedere ce am de făcut de acum înainte. În primul rînd să nu vorbesc nimănui, sub nici un motiv, despre crimă. Sîntem în plin sezon estival, turismul abia îşi revine după lunga letargie, aşa că... Apoi, nu voi părăsi litoralul fără să anunţ în prealabil autorităţile. L-am asigurat că nici nu am de gînd. Abia am sosit şi mai sînt destule zile pînă cînd se încheie seria şi mai ales că în seara asta îmi soseşte logodnica. Pe lîngă acestea, nu cumva să mă mut din căsuţa pe care o ocup. Am cam strîmbat din nas dar m-am învoit şi la treaba

asta. În general trebuie să mă comport ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Iar în chip de rămas bun mi-a mai spus:

—Domnule Alexandru, noi ne-am făcut o părere despre dumneavoastră. Nu uitaţi însă că e vorba despre viaţa unui om şi trebuie să facem şi imposibilul pentru a prinde şi pedepsi făptaşul. Sîntem siguri că la nevoie putem conta pe sprijinul dumneavoastră. Dacă observaţi ceva deosebit, sau dacă între timp vă amintiţi vreun amănunt care astăzi poate v-a scăpat din vedere, daţi-ne de ştire imediat. Cu bine!

Pe coridor "*De ce*" m-a reţinut o clipă şi mi-a înmînat un cartonaş cu numele său şi un număr de telefon.

– Puteţi telefona la orice oră. Chiar dacă nu sînt acolo, las vorba unde pot fi găsit. În caz de nevoie, cu mine luaţi legătura. Maşina vă aşteaptă jos. Noroc!

Mi-am aruncat privirea pe bucăţica de carton.

– Bine, domnule căpitan Mihăilă.

Cînd am sosit la restaurant trecuse de ora patru. Mîncaseră cu toţii de mult, sala de mese era goală, iar eu cum nu se poate mai flămînd. M-am îndreptat direct spre bucătărie. Şi aici aproape pustiu, dar am avut norocul să o găsesc pe Erji, fata care serveşte zilnic la masa noastră. Încă din vremea studenţiei luasem bunul obicei să mă pun bine cu intendenţa. Iar cu Erji mersesem poate chiar puţin prea departe. Drept care fata mă întîmpină bucuroasă.

– Domnu' a întîrziat? Luaţi loc lîngă fereastră. Erji serveşte mîncarea.

Şi, într-adevăr, iată-mă sorbind cu poftă din supa cu crutoane. Erji nu e grăbită la ora asta. Stă în picioare lîngă mine şi mă priveşte. Supa e delicioasă. Buna fată, Erji, şi drăguţă foc. Întotdeauna îngrijit pieptănată, cu părul strîns, are sprîncene castanii frumos arcuite deasupra ochilor verzi în care sclipesc puncte aurii. Ce mai, Erji îl are pe vino încoace. Doar că astăzi e palidă şi încercănată.

– Ce-i cu tine, Erji, pari obosită. Te simţi rău?

Şi domnu' obosit. Nici nu bărbierit.

Adevărat. Îmi trec palma peste barbia tepoasă. Dar numai grija asta n-o avusesem astăzi.

– Nici domnu' Julică nu a venit la masă.

Trebuie să spun că prin Julică o cunoscusem. Mă adusese încă din prima zi în sectorul în care servea fata. Erji venea în fiecare vară pe litoral şi se cunoşteau de mult.

Da, Julică nu a venit la masă. Şi nu va mai veni niciodată. Am lăsat cana pe farfurie; îmi pierise pofta de mîncare. Dar ce să-i spun fetei? Cînd a ridicat privirea mi s-a părut că îi surprind ochii în lacrimi. Sau poate nu văzusem bine? Oare fusese ceva între ei? Am prins-o de încheietura mîinii.

– Erji dragă, din păcate Julică a fost nevoit să plece pe neaşteptate. O telegramă de acasă... Nu ştiu exact despre ce e vorba şi cînd se întoarce.

– Daa?

Nu şi-a retras mîna. Îi simţeam pulsul grăbit. Ori era al meu? Am rămas aşa cîteva clipe pînă cînd am observat că ne priveşte pe deasupra ochelarilor şeful de sală. I-am dat drumul.

– La felul doi renunţ. Nu mi-e foame. Ai dreptate, sînt obosit. Pe diseară.

– Vă aştept, domnu'.

În drum spre casă mă tot gîndeam la Erji. În lipsa lui Julică pusese cumva ochii pe mine? Sau îi căzusem cu tronc aşa, din senin? Îmi mai răsuna în urechi acel "Vă aştept, domnu", spus galeş. Poate că era doar o închipuire. În orice caz, neplăcută treabă. Iar dacă Erji începe să mă întrebe cum am dormit şi alte treburi de soiul ăsta... Asta îmi mai lipsea. Nu că Ana ar fi geloasă. Dar s-ar porni să mă ia peste picior. Parcă o şi aud. Gîndul mă duce la un prieten bun, fost coechipier, acum nu ştiu ce pe la ONT, aici la Neptun. El e salvarea! Zis şi făcut. Schimb direcţia şi peste cîteva minute dau buzna la Marian în birou. Amicul e instalat într-un fotoliu confortabil şi lucrează, zice, la un careu de cuvinte încrucişate. În timp ce răfoieşte un dicţionar uriaş, îmi spune:

– Ai avut noroc că m-ai găsit. Dar profit că au plecat cu toţii să pot lucra în linişte. Că şi acasă... Dar ia spune, care-i baiul, puiule?

– Uite ce-i: am bonuri de masă la restaurantul Modern şi vreau să mănînc în altă parte, îi spun pe nerăsuflate.

– Unde anume?

– Oriunde; nu am preferinţe.

– Nu eşti mulţumit de mîncare, sau de serviciu? Ţi-i pun eu la punct cît ai zice peşte! rîde Marian legănîndu-se în fotoliul care scîrţîie sub greutatea lui.

– Nu e vorba de asta. Nu mă prea împac cu mîncarea. Mi-e frică să nu mă apuce vreo gastrită.

– Ia te uită, dom'le! Şi crezi că în altă parte se mănîncă altfel? Pe vremea cînd eram amîndoi în deltă, donatori voluntari de sînge în folosul ţînţarilor, beai apă din Dunăre, ba mai şi plescăiai de plăcere. Ce ţi-e frate, cînd se urcă scroafa în copac!

Simt că roşesc de ciudă. În treburi de astea sînt sensibil. Dar nu mă las.

– E moartă-n cotineaţă, vrei să zici. Pînă la Modern e cale lungă...

– Ce spui? Atunci hai s-o facem săpun! nu mă scuteşte Marian.

Dar se dă bătut si ridică receptorul.

Ies de la filială ţinînd în mînă noile tichete de masă. Mă opresc pe scări şi le cercetez. Deci, începînd din seara asta voi mînca la... mamăă! La restaurantul Neptun! Cea mai selectă bombă de pe aici, unde nu se intră decît la ţol festiv, unde mănîncă numai tipi barosani, unde te strîng hainele şi-ţi vine să-ţi ascunzi pantofii sub faţa de masă, unde este un sacrilegiu să vorbeşti tare, unde te trec toate năduşelile pînă să descifrezi lista de mîncare şi ţi-e milă să te ştergi cu şervetul de olandă...

Ce mai încoace şi încolo, mi-o făcuse Marian. Am rîs în sinea mea; poate că în locul lui aş fi procedat la fel. Nu-i nimic, asta să-mi fie învăţătură de minte. Important e că Ana nu va mai da ochii cu Erji.

CAPITOLUL III

În care descopăr legătura dialectică dintre culoarea fisticului şi un mesaj cifrat

După o zi de plajă pierdută dimineaţa aceasta îmi pare de două ori mai frumoasă. Am înotat pînă departe în larg şi apoi îndelung urmînd linia malului. În tot timpul acesta Ana a sporovăit întruna, neluînd în seamă sfaturile mele de a-şi păstra suflul. Fetele astea care au învăţat să înoate încă din pruncie se mişcă în apă ca în elementul lor, cu neglijenţă, parcă fără efort. Eu înot în forţă şi sînt atent să păstrez un ritm constant, să-mi coordonez mişcările şi respiraţia. Pentru a mă răzbuna niţel, ţîşnesc într-un craul vijelios, lăsînd-o pe Ana mult în urmă; o aştept apoi pe loc, suflînd în apă precum o focă, obţinînd astfel o serie de sunete nu dintre cele mai graţioase.

Craulul meu trecuse probabil neobservat, căci Ana şi-a reluat cirinitul exact de unde îl lăsase. Ne-am întors pe plajă cu soarele în spate. Bătrînul privea spre larg cu mîna streaşină la ochi cînd ne-am prăbuşit la picioarele sale.

– Da' unde aţi stat atîta, frate?

– Am verificat forma lui Andrei, ţatăă, rîse Ana scuturîndu-şi părul ud.

– Şi? face Bătrînul, intrînd în joc.

– Hm, hm. Aşa şi aşa, ar fi loc de mai bine.

– Mă aşteptam. Nici mie nu mi se pare în formă băiatu'. Pare preocupat. Şi cam tăcut. Făceai mai bine să-l fi luat cu tine în practică.

– Ce să faaac?! Nu şti că sîntem cinsprezece fete în grupă? Să fi pus lupul cioban la oi? Asta nu!

Îmi creştea inima ascultîndu-i. Ce bine e să fi din nou printre ai tăi. Cam acesta e stilul, ne aliem cîte doi împotriva celui de al treilea, forfecînd-l, bîrfindu-l, punîndu-i în seamă

toate relele lumii, ca şi cînd nu ar fi de faţă. Apoi, pe neaşteptate, unul dintre parteneri trece în tabăra adversă şi jocul reîncepe.

Bătrînul este mai ponderat, în schimb Ana şi cu mine nu cunoaştem limite; la masă ne certăm pe bucata de pîine mai mare, pe apă, pe prăjituri; mulţi ne-au luat în serios, încercînd timid să împace lucrurile. Iar noi ne tăvălim de rîs.

De data asta eu sînt cel luat în tărbacă.

– Ce vrei, tată, "un bărbat frumos, curajos şi puternic ca un leu" (cita dintr-un film după care ne amuzasem luni în şir maimuţărind personajele. Ana era "Muta", eu "Bestia", iar Bătrînul întrupa pe rînd celelalte personaje) era firesc să cucerească jumate din plajă. Mă întreb doar cine să fi fost? Vreo suedeză? Nu, că suedezele sînt sătule de blonzi. Vreo franţuzoaică?

– Ţi. că astea sînt pretenţioase.

– La urma urmei de ce să nu fi fost una de-a noastră? Unde mai pui că Andrei nu-i prea tare la capitolul limbi străine. Ia spune tu, dragule, cum se zice "te iubesc" pe franţuzeşte?

MMmmm...

– Şi-o spune aşa, în gura mare, fără ruşine. Respectă măcar părul meu alb!

– Cine o fi fost, nu ştiu. Dar putea să te fi lăsat măcar să te bronzezi şi tu cît de cît.

– Bine că ai pomenit, o întrerupe Bătrînul. Cred că e timpul să-l lăsăm pe Andrei să mediteze singur. Nu uita că asta este prima noastră zi şi nu aş vrea să alerg la noapte după iaurt...

– Ai dreptate, papa. Şi eu simt că mă strînge pielea, mai ales pe umeri. Aşa păţeşti cînd te sacrifici să dai lecţii de înot tinerilor slab dezvoltaţi. Ne vedem mai tîrziu!

Am rămas singur. Din sacul de sport am scos romanul început cu o seară înainte şi mi l-am pus la îndemînă pe cearceaf. Apoi am închis ochii.

Mă simt minunat. Zgomotul valurilor, ţipătul pescăruşilor, aerul sărat îmi dau de veste că e într-adevăr vară, că

sînt în vacanţă şi că viaţa e frumoasă. Stau nemişcat ca un buştean şi simt că mă cuprinde o dulce toropeală.

Să nu adorm! Dintr-o săritură am fost în picioare. Intru în mare pentru a-mi îndepărta moleşeala. Apa este tulbure aici la mal şi călduţă. Depăşesc forfota şi bălăceala şi mă îndrept spre larg cu mişcări rare, puternice. Am pătruns într-o zonă în care unda este mai răcoroasă, iar valurile urcă şi coboară lent, ca pieptul unui uriaş adormit. S-a risipit orice urmă de toropeală. Înaintez repede, schimbînd pe rînd stilul. Într-un tîrziu mă răsucesc şi încep să mă bălăcesc în voie. Sînt singur. Caut să îmi recunosc cearceaful portocaliu din mozaicul multicolor al plajei.

Şi într-adevăr, îl găsesc, dar nu-mi vine să-mi cred ochilor: cineva stă în genunchi lîngă sacul meu de sport, pune ceva la subţioară, se ridică şi porneşte alene prin mulţime, depărtîndu-se. Între timp nici eu nu stau cu mîinile în sîn. Am demarat spre mal precum o torpilă, stîrnind jerbe mari de apă. La fiecare două bătăi ridic capul şi îmi fixez omul pentru a nu-l pierde prin mulţime. În apropierea malului l-am scăpat însă din ochi, în timp ce îmi croiam drum prin vînzoleala frenetică a copiilor. Dar reţinusem direcţia.

Am luat-o la goană sărind peste cearceafurile întinse pe nisip evitînd în ultima clipă ciocnirea cu o grăsană care era cît pe-aci să mă tragă în ţeapă cu umbrela ei de soare. Pe aleea dintre cele două lacuri artificiale mi-am revăzut clientul: un puşti. Cămaşa de culoarea fisticului flutură afară din pantaloni. Schimbă obiectul cu pricina de la o subţioară la cealaltă. Aha, va să zică am de-a face cu un distins bibliofil. Las' că-ţi arăt eu ţie! Eram furios că m-a făcut să alerg atîta pentru mai nimic: fusesem sigur că-mi şterpelise ochelarii de soare.

Cînd i-am înfipt mîna în chică, a îngheţat. Cartea i-a scăpat jos, mîinile i s-au depărtat, cu degetele desfăcute, a rămas nemişcat ca un fluture în insectar. Am slăbit puţin strînsoarea şi l-am răsucit cu faţa la mine. I-am surprins în ochii negri o lucire de spaimă dementă. Ştiu că natura m-a înzestrat cu o faţă nu tocmai agreabilă. Bietul băiat!

I-am dat drumul.

– Mă nenorocitule, trec cu buldozerul peste tine! latru gros la el.

Spaima din ochi s-a stins. Cu copiii nu izbutesc niciodată să fac pe al dracului. Au antene care nu dau greş.

Peste o clipă cămaşa de culoarea fisticului se strecoară într-un slalom vertiginos prin şuvoiul celor care vin şi pleacă pe aleea dintre lacuri. Ridic cartea şi fac şi eu cale întoarsă. Desigur coperta viu colorată l-a atras. Se întîmplă uneori la vîrsta lui. Îi va prinde bine spaima prin care a trecut.

Revenit la pătratul meu de pînză cu bunul recucerit m-am lungit pe spate răsfoind încet cartea pentru a-mi aminti pasajul la care ajunsesem cu lectura. Am început să citesc, ţinînd cartea drept scut împotriva săgeţilor de foc ale soarelui. Tocmai întorceam pagina cînd ceva neobişnuit mi-a atras atenţia. Pe mijlocul filei hîrtia era găurită cu cinci minuscule perforaţii, perfec trotunde. Păreau înţepături făcute cu acul.

Am întors în grabă foile următoare, cercetîndu-le pe fiecare în parte. Rezultatul acestei verificări m-a pus pe gînduri. Înţepăturile apăreau în nenumărate locuri, ca şi cum cineva ar fi vrut să sublinieze anumite litere sau anumite cuvinte. M-am ridicat într-un cot, ţinînd cartea deschisă lîngă mine. Întorc prima pagină şi descopăr o ştampilă ovală, vişinie, purtînd inscripţia: "Biblioteca de împrumut a Staţiunii Turistice Neptun".

Şi brusc fac legătura. Cartea o am de la Julică. Mai bine zis o luasem fără ştirea lui. Cu două zile în urmă intrasem la el să-i cer ceva de citit, dar nu am mai apucat să-i spun scopul vizitei că m-a şi pus la treabă; în timp ce îi reparam micul reşou electric pe care obişnuia să-şi fiarbă cafeaua, Julică a plecat după cumpărături lăsîndu-mă singur. De fapt de atunci nu l-am mai revăzut în viaţă. După ce m-am asigurat că reşoul funcţionează din nou cum trebuie, am luat la întîmplare o carte dintr-un raft şi am trecut dincolo, la mine. Cartea pare să fi fost împrumutată de Julică de la biblioteca staţiunii. Aşa că găurelele ar putea fi atît opera sa cît şi a altcuiva, cine ştie prin cîte mîini a trecut cartea asta. Ce să citească omul în concediu, dacă nu un roman poliţist?

Totuşi nu mă pot decide să abandonez ideea. Nu cumva este vorba de un mesaj cifrat? Să-l telefonez căpitanului Mihăilă? Mi-e teamă că îl deranjez degeaba din treburile lui, ba poate chiar mă fac şi de rîs. Trebuie să aleg altă cale şi cred că am găsit.

Mi-am îndesat degrabă cătrafusele în sac şi am întins pasul către casă. După un ceas pătrundeam ca o vijelie în birourile disperatului ONT. Văzîndu-mă apărînd Marian mă întîmpină cu un rînjet de la o ureche la cealaltă.

– Aha! Băiatu' cu gastrita! Ce-ţi mai face burticica?

Bine, apuc să zic.

Mă bucur. Şi eu am o veste bună pentru tine.

Am deosebită plăcere să te anunţ că Erji a luat calificativul "foarte bine" la cursurile de perfecţionare. Mă aştept să-mi dea o transfer la restaurantul Neptun.

– Erji? Care Erji? Ah! fata aceea... am bănuit, luat pe neaşteptate.

Exact. Fata aceea... Am un şef de sală, ca focul, nu altul. Nimic nu-i scapă, aşa îl şi vreau, să nu-i scape nimic.

Era greu de înghiţit pastila lui Marian. Mi se strepeziseră dinţii. Am răsuflat adînc mai înainte de a ripos ta.

Mariane, nu-i ceea ce crezi tu. Din partea mea o poţi transfera pe Erji şi în lună.

– Deocamdată în lună nu avem încă sucursală, mă întrerupe Marian pe ton profesional. Mă gîndeam doar la restaurantul Neptun, de aici. Nu mănînci şi tu acolo?

– Lasă-te de bancuri. Am venit pentru o chestie foarte serioasă.

Nu mai spune! mimează namila mirarea, plesnindu-şi palmele.

Bat cu pumnul în birou, exasperat.

Potoleşte-te, pentru numele lui Dumnezeu. E poate un lucru mult mai serios decît îţi poţi închipui. Înainte de a-ţi spune însă despre ce este vorba, îţi atrag atenţia că mă bazez atît pe discreţia cît şi pe cunoştinţele tale.

Ne aşezăm în sfirşit.

- Ce fel e cunoştinţe?

- De enigmistică.

Am scos cartea la iveală. Uriaşul întinde 'mîna nerăbdător.

- A-ncoa!

Am retras mîna.

- În primul rînd să te pun în temă.

- Mă rog, cum vrei. Dă-i drumul!

Marian mă priveşte atent, potolit de tonul grav pe care l-am luat. Ciocănesc uşurel coperta cărţii.

- Acesta este un roman poliţist, editat anul trecut. Este proprietatea bibliotecii de împrumut de aici din staţiune. S-ar putea ca cineva să fi încercat să transmită ceva, cuiva, prin intermediul acestui exemplar.

- Cineva, ceva, cuiva, maimuţăreşte Marian. Mă îmbolnăveşti, nu alta! Fără supărare, cînd ai aterizat matale ultima oară în frează?

- Ai dreptate, toate astea sună ciudat şi încîlcit. Hai s-o lăsăm baltă.

Mă ridic necăjit că nu am găsit înţelegere nici la cel mai bun şi vechi prieten.

- Stai jos. Ce te-ai dezumflat aşa? Nu mai poate face omu' o glumă cu tine! Să ne oprim deocamdată aici. Ce te face să crezi astea?

Răsfoieşte cartea ţinîd-o în dreptul luminii.

Îi întind volumul pe deasupra biroului. Marian se execută şi întoarce încet, filă după filă, aproape jumătate dintre foile cărţii. O depune apoi uşor pe birou fluierînd gînditor. Pare complet schimbat. Ochii i s-au aprins de curiozitate şi se vede de la o poştă că a intrat în priză. În sfirşit îmi recunosc omul. Am convingerea că am bătut la uşa care trebuie. "Bărbaţii nu sînt decît copii mari", obişnuieşte mama să spună. Am zîmbit fără voie. Cîtă dreptate are! Sunetul melodios al telefonului ne face pe amîndoi să tresărim.

– Alo! Da! Nu, domnul director Stanciu a plecat. Unde? La Pago-Pago, după ţigări, unde vrei dumneata! Ei bine, nu! Nu sînt eu!

Receptorul rezistă impactului probabil că nu e prima dată cînd e maltratat astfel. Încerc să fiu mai explicit:

– Ai observat, cred, o serie de mici înţepături în dreptul unor litere sau cuvinte din text. Se poate foarte bine să avem de a face cu un fel de joacă, fără nici un scop precis. Eu am însă unele motive să cred că sînt multe şanse ca aceste semne să nu fie întîmplătoare.

– Ce motive?

Oftez. Ştiam că mai devreme sau mai tîrziu tot aici aveam să ajungem. Colonelul mi-a dat însă indicaţii precise să nu vorbesc "sub nici un motiv" nimănui.

– Nu îţi pot răspunde la întrebarea asta. Mulţumeşte-te să ştii că e o dovadă de mare încredere faptul că îţi dau pe mînă aceste date. Deocamdată atît. Mai tîrziu, de îmi va fi posibil, îţi voi spune mai mult. Te rog să mă înţelegi.

– Înfine. Dar ai idee cumva, mesajul acesta, dacă este un mesaj, e în româneşte?

Am rămas cu gura căscată. La asta nu mă gîndisem.

– Habar n-am.

Marian izbucneşte:

– Brava, dom'le! Dar dacă e scris în malgaşa veche sau în hindustani? Trebuie să am oricum o bază de plecare, că băiatu' nu-i computer, mă înţelegi?

– Să sperăm că-i în româneşte.

– Altceva!

– Alte puncte de referinţă nu am. Doar că m-am gîndit că poate cheia cifrului se află în titlul cărţii sau în numele autorului, am adăugat inspirat.

– Ori în numărul de tiraj, ori la pagina 213. Mulţumesc, mulţumesc mult! În orice caz, măi băiete, e bine să te obişnuieşti cu gîndul că nu-s făcător de minuni.

Adevărul este că Marian a fost de cînd îl ştiu omul cifrelor şi al exectităţii, care cumpăneşte totul cu luciditate. El era

întotdeauna cel care ne calcula raţiile pe care le luam în excursii, cel care printr-un raţionament rece îl readucea pe pămînt şi pe cel mai entuziast dintre noi, temperîndu-i elanul juvenil. Asta însă nu înseamnă că nu este un om de acţiune.

În birou s-a aşternut tăcerea. Prin ferestrele deschise aud deodată zgomotul străzii şi simt că mă cuprinde un fel de oboseală.

Marian se hotărăşte. Îşi pune lăbuţa peste carte, escamotînd-o.

– Las-o aici. Să văd ce pot face. Aveam de gînd să plec mîine la pescuit, că e duminică. Poate izbutesc să-i dau de rost la noapte.

Mă ridic şi îi strîng mîna.

– Îţi mulţumesc, bătrîne.

– N-ai de ce. Văd că altceva nu vrei să-mi spui. Nici nu insist. Dar dacă ai necazuri, ştii unde mă găseşti. Şi acum, roiu'! Am nevoie de linişte.

Un băiat dintr-o bucată. Tocmai omul de care aveam acum nevoie.

CAPITOLUL IV

În care e vorba de bătrînul William

Ana şi Bătrînul mănîncă şi ei la Neptun. *Á la carte.* Nu pentru că Bătrînul ar fi snob, dar cînd e vorba de fata lui, nimic nu e prea bun. Aşa că, spre încîntarea noastră, am prînzit împreună. În timp ce încercăm să ne şterpelim reciproc bucăţelele de ciocolată din îngheţată stabilim ordinea de zi pentru după amiază. Mînjii, adică Ana şi cu mine, ne vom duce să facem schi nautic, sau cel puţin vom încerca. Între timp Bătrînul va profita de acalmie, respectiv de absenţa Anei, pentru a rezolva corespondenţa. Şi a lui şi a ei. Pentru că trebuie s vă spun că nu o dată primisem scrisori semnate "cu drag, Ana", scrise de mîna energică a Bătrînului. Iar seara, după cină, urma să mergem la bar, evident la invitaţia lui papa. Planul de bătaie odată fixat, după ce ne-am despărţit cu greu în holul hotelului, m-am îndreptat şi eu spre căsuţa din pădure, să trag un pui de somn pentru a fi în formă. Am intrat fluierînd fals cît cuprinde dar în clipa cînd am deschis uşa întreaga mea bună dispoziţie s-a dus pe apa sîmbetei.

Interiorul era cu dosul în sus, ca de pe urma unui batalion de scăpaţi de la casa de nebuni. Nu am de gînd să vă descriu harababura care domnea la mine. Şi acum mi se face rău doar cînd îmi aduc aminte. Pînă şi husele saltelei din cauciuc spongios fuseseră spintecate fără milă, cu cuţitul. Hainele zăceau aruncate vraişte, călcate în picioare şi mototolite, de cămăşile scrobite se alesese praful. Conţinutul sertarelor era împrăştiat pe podea. Se spărsese o sticlă de şampon iar lichidul gros încă se mai prelingea încet pe mochetă, ca un şarpe leneş.

În primul rînd m-am aşezat scîrbit pe marginea patului. Îmi venea să urlu de ciudă. De-aş avea norocul să-mi pice în mînă tipul care a făcut toate astea! Cu dinţii încleştaţi am început să mă gîndesc cam ce tratament i-aş aplica. Paşi grei

pe verandă m-au trezit însă din visare. Aşteptam încordat, pregătit să-mi întimpin cum se cuvine musafirul.

Dar în pragul uşii a poposit silueta masivă a lui Marian. Priveşte uimit dezastrul, fluieră încetişor printre dinţi, apoi intră păşind ca un bărzoi printre rufăria şi nimicurile împrăştiate pe tot locul. Ridică un scaun şi-l încalecă. O vreme am tăcut amîndoi. Marian scoate cartea de sub haină şi o asvîrle pe patul desfăcut. Suflînd într-o parte fumul ţigării mi se adresează:

– Ce înseamnă să ai carte! Voi spune stăpînei să te aştepte.

– Care stăpînă? izbucnesc iritat.

– Julieta, fii liniştit, în mesaj nu se pomeneşte nimic de Erji!

– I-ai dat de rost? tresar înviorat.

– Bineînţeles. Doar nu era să-mi pierd ziua de pescuit. Fii atent: "*Ce înseamnă să ai carte! Voi spune stăpînei să te aştepte*".* Îţi spune ceva?

– Am lipsit la ora de latină.

– Nu-i latină, deşteptule, ci engleză. Shakespeare!

– Tot nu înţeleg nimic.

– M-aş fi mirat.

Apoi, privind în jur:

– În locul tău aş începe cu un duş rece.

– Poftim?

– Se recomandă după un atac de delirium tremens.

– Doar nu-ţi închipui că eu...

Am tăcut brusc. Fără să aibă aerul, şmecherul ăsta căuta să mă tragă de limbă.

– În orice caz, îţi mulţumesc mult. Ai fost formidabil.

– Ăsta-i cuvîntul: formidabil! Am şters-o, mă duc să pregătesc ceva bun pentru bibani. Le fac mîine o surpriză!...

– Te duci la pescuit?

---

* Shakespeare, Romeo şi Julieta – Actul III, scena 3-a

– Sigur. Cu toate că s-ar putea să bată vîntul. Dar de-o ciorbă tot aduc acasă.

Se mai întoarce o dată din prag:

– Poţi veni şi tu. Dacă nu te doare burta.

Am rămas iarăşi singur. Ştiu sigur că, în sinea lui, Marian este oarecum şifonat că nu i-am dezvăluit necazurile mele, acuzîndu-mă de lipsă de încredere. Bineînţeles că sînt cu mîinile legate şi pe deasupra nu are nici un rost să-l amestec. Să-l viziteze şi pe el careva în lipsă? Omul are nevastă şi copil.

Acum sînt sigur că cineva doreşte cu orice preţ să pună mîna pe carte. Dar poate că la urma-urmelor s-a convins că nu am ceea ce caută. Bine că am apucat să duc cartea lui Marian, bine că acesta a izbutit să dezlege mesajul, restul îmi este indiferent. Ridic cartea şi o aşez la vedere pe un raft. Nu au decît să vină să şi-o ia. Cu toate că nu prea cred că voi fi călcat prea curînd de asemenea musafiri nepoftiţi. Ar deveni monoton, oricum!

Am lăsat totul neatins, în halul în care se găsea şi am părăsit căsuţa din pădure. Nici măcar nu m-am învrednicit să încui uşa. Mi s-ar fi părut ridicol.

De la poştă am telefonat căpitanului Mihăilă. După ce m-am recomandat mi s-a spus că pe domnul căpitan îl pot găsi la ora aceasta la o cantină din spatele centrului de închiriat biciclete.

Nu e prea departe şi peste cîteva minute pătrund în sala de mese şi îl zăresc pe dată la o masă de patru persoane. De data aceasta nu-i în costum de seară. Are o cămaşă cu mîneci scurte, ca tot omul, dar pielea albă a braţelor îl trădează pe cel care nu are timp de făcut plajă.

Se şterge grăbit pe mustaţă, împinge scaunul înapoi şi mă ia de umeri în timp ce îmi strînge dreapta.

– Ce mai e nou, domnule profesor? Doar o clipă!

Se întoarce către comeseni spunîndu-le ceva cu glas scăzut. M-am retras din discreţie cîţiva paşi iar cei trei privesc şi ei distraţi pe lîngă mine, sau prin mine; atît de

disptraţi încît mă prinde gindul că aş fi din sticlă. Am ieşit împreună în căldura ucigătoare.

– Vreţi să veniţi cîteva clipe pînă la mine?

– Cu plăcere.

– Bunăăă! Să vedeţi ce mai plăcere ne aşteaptă!

"*De ce*" este însă cel mai schimbător om pe care l-am cunoscut. Deunăzi, întrebările sale curgeau ploaie, vrînd să ştie cele mai neînsemnate şi neghioabe amănunte (nu-mi iese din cap chestia cu crenvurştii la cutie) iar acum curiozitatea lui nestăvilită pare secată cu desăvîrşire. Pe drum mi-a vorbit despre nereuşita unei întîlniri de atletism, criticînd organizarea făcută în pripă, lipsa unui program. Altădată aş fi participat cu aprindere la un asemenea subiect, dar acum nu izbuteam decît să emit din cînd în cînd cîte un hm-hm slab şi echivoc.

Sfidînd legile nescrise ale ospitalităţii am intrat primul în cameră şi m-am răsucit apoi brusc privindu-l cu atenţie.

Nu ştiu dacă mă aşteptasem să-l văd chiar ca la dentist, dar nici aşa! Negriciosul meu nu prea e dus la biserică, trebuie să recunosc. Trăsăturile nu i s-au clintit nici atîtica, doar pupilele au oscilat o dată scurt, măturînd natura moartă din faţa sa.

– Cînd ai constatat?

Scurt şi concis. Nu "cînd s-a întîmplat". Începusem să-i cunosc stilul şi îmi plăcea. Am încercat să fiu şi eu la înălţime.

– Acum un ceas. Dar spune-mi, eu ce meclă am făcut cînd am intrat pe neaşteptate dincolo, noaptea trecută?

– Ah, ai vrut să mi-o plăteşti?

– Oarecum.

– Ei bine, arătai de parcă îţi căzuse tencuiala!

Îmi dau seama că de cîteva minute începusem să ne tutuim. Asta m-a făcut să mă simt mai în largul meu. Cu dosul palmei am măturat buclucurile de pe pat, poftindu-l să se aşeze. Ridicînd apoi o sticlă de ţuică de pe covor, rămasă ca prin minune întreagă, l-am privit întrebător.

– Dacă ţii, poţi să-mi torni un deget.

Am băut în tăcere, apoi mi-am depănat povestea. Băiatul cu camaşa de culoarea fisticului şi cartea. Înţepăturile ciudate care-mi atrăseseră atenţia şi interpretarea dată de Marian. Şi, în sfîrşit, bucuria care mă aşteptase acasă.

Mihăilă îşi notă citatul din Shakespeare şi rămase cu ochii visători. Puse carneţelul încetişor la loc în buzunar şi reveni pe pămînt.

– Lipseşte cumva ceva? Ai numărat banii?

– Nu am decît ceva mărunţiş. Restul îl ţin pe un carnet CEC: nu lipseşte nimic.

Se uită gînditor prin cameră, bătînd toba cu degetele pe marginea patului.

– Treabă de profesionişti. Cel puţin doi inşi.

Arată spre tăieturile din husa saltelei, care formează un T perfect.

– Minimum de timp, maximum de eficienţă! Amprente nu are rost să căutăm. Nu le vom găsi decît pe ale tale, de care şi aşa sîntem sătui... Sfatul meu e să-ţi faci singur ordine pe aici. Ce s-a stricat avem noi grijă să se înlocuiască pînă deseară, iar cartea o păstrezi deocamdată aici, la vedere. Cămăşile mi le dai mie. Aranjez eu asta.

L-am privit recunoscător.

– Mulţumesc, în seara asta mă duc la bar şi tocmai mă întrebam ce mai pun pe mine...

– Ţi-a sosit logodnica, conform previziunilor?

– Firește. Doar nu sînt de la Institutul Meteorologic!

După ce am împachetat într-un ziar cămăşile mele mototolite ne-am strîns mîinile şi ne-am despărţit în prag. Am tras cu boretele peste somnul de refacere din după amiaza aceasta, am ţinut o scurtă şedinţă cu mine însumi şi am stabilit cu majoritate de voturi că dracu' nu-i chiar atît de negru pe cît îmi păruse a fi cu numai o jumătate de oră mai devreme.

După ce am făcut camera bec şi mi-am acordat un duş fierbinte, am grăbit pasul spre debarcader. Pînă să vină Ana am fumat o ţigară, schimbînd cîteva vorbe cu lupii de mare, adică cei de la şalupe.

Cică ar fi o groază de chichiţe pe care trebuie să le ştii pentru a putea face schi nautic, care nu-i un sport pentru fişte cine. Degeaba le-am explicat că schiez binişor, că sînt înotător, că am echilibru şi aşa mai departe. Clătinau sceptic din capete, privindu-mă cu îndoială. Parcă le era milă să-mi ia banii. Cu toate că din fire sînt cam încăpăţînat, ştiindu-mă urmărit de nenoroc în ultimul timp, eram gata-gata să mă las păgubaş, cînd iată că şi-a făcut apariţia Ana, veselă şi radioasă, începînd să mă înţepe încă de departe. Şi întreaga mea nehotărire s-a spulberat.

– Stai matale frumuşel aici pe ponton, vorbeşte mai puţin şi încearcă să reţii ce şi cum fac eu. Totul ţi se va pare atunci simplu ca bună ziua.

– Ce spuneţi, maestre! Să vorbesc mai puţin? Dacă şi eu tac, *the rest is silence**.

– Şi tu, Brutus! Ce aveţi toţi cu Shakespeare astăzi?

– Care toţi? se informează suav Ana.

Din fericire nu mai am răgazul să-i răspund. Lupii de mare m-au şi luat în primire.

– Tălpile împinse înainte şi puţin în sus, corpul lăsat pe spate... Coatele lipite, aşa! Atenţie, pornim!

Şalupa pleacă mugind, frînghia îşi desfăşoară cu repeziciune inelele şerpeşti, abia am timp să mă încordez şi... zdup! am ţîşnit de pe debarcader călare pe valuri.

Prima pornire, prima reuşită. Nu îndrăznesc să întorc capul să mă bucur de efectul succesului meu, trebuie să fiu atent doar înainte. Picioarele primesc şocul contactului cu apa; parcă aş aluneca peste o arătură. Îmi dau seama că sînt prea crispat, firește, greşeală de începător. În felul ăsta e sigur că nu voi rezista prea mult. Slăbesc puţin strînsoarea braţelor, relaxez muşchii picioarelor.. Asta tocmai cînd şalupa începe să vireze. Vîrful schiului stîng pătrunde puţin sub apă şi imediat simt cum decolez. Pornesc prin aer în derivă, complet dezechilibrat. Dau drumul remorcii şi, într-o plescăitură orbitoare, sînt răsturnat şi făcut knock-out.

---

* (engl.) Restul e tăcere – Shakespeare, Hamlet, actul V, scena 2-a

Plutesc resemnat şi în acelaşi timp destul de amuzat de neaşteptatul sfîrşit al croazierei care începuse atît de bine. În jur tot mai plouă cu stropi; a fost un pleosc de cea mai mare frumuseţe.

Aud motorul reducîndu-şi în sfîrşit turaţia iar şalupa se apropie încet, torcînd ca un motan după ce a dat iama prin smîntînă. Lupul de mare îmi aruncă remorca şi mă copleşeşte cu sfaturi. Îi fac pe plac, dar degeaba, din mijlocul apei nu sînt în stare să mă ridic pe doage şi pace. Încercăm de două ori apoi mă las păgubaş şi mă caţăr pleoştit la bord.

Sfertul meu de oră s-a scurs, dar ştiu că voi reveni. Sînt sigur că pînă la urmă tot voi izbuti să mă ţin pe valuri, iar din scurta experienţă am prins gust pentru sportul acesta. Lupii de mare îmi confirmă debutul promiţător felicitîndu-mă şi păşesc pe pontonul debarcaderului cu fruntea sus.

E rîndul Anei, care declară însă că se mulţumeşte cu rolul de spectator. Ceea ce să nu credeţi că m-a scutit de cîteva răutăţi bine ţintite. Ne luăm rămas bun de la noii noştri prieteni şi, braţ la braţ, plecăm după cumpărături.

Nu a trebuit mult timp ca în geanta Anei să se îngrămădească o groază de nimicuri "strict necesare", după care şi sacul meu de sport se dovedi neîncăpător. Cînd să intrăm însă în complexul comercial am pus picioarele înainte, oprindu-mă în prag.

– Uite ce: intră matale înăuntru, goleşte cu drag tot bazarul dacă asta te face fericită, eu însă rămîn aici şi te aştept. Mi-am cîştigat dreptul la o ţigară.

– Egoist nesuferit, pufneşte Ana şi strîmbîndu-se la mine dispare pe loc în mulţimea care se revarsă prin uşile larg deschise.

Pentru a nu fi îmbrîncit de colo pînă colo am izbutit să mă postez într-un colţ mai ferit, după o coloană de piatră. Alergatul prin magazine nu-i de mine.

Peste drum de complex e aleea care duce la dispecerat şi la Poliţie. În timp ce trag primul fum din tigară urmăresc din ochi o Dacie a Poliţiei care tocmai a dat colţul şi se opreşte. Întîrzii o clipă privirea asupra maşinii, gîndindu-mă automat

la Mihăilă. Cînd colo, cine credeţi că apare? Erji, Erji în carne şi oase, însoţită de un gradat. Urcă amîndoi grăbiţi cele cîteva trepte şi dispar în clădirea cenuşie a Poliţiei.

Nu am timp să-mi revin din surpriza provocată de neaşteptata apariţie cînd Ana răsare ca din pămînt în faţa mea, cu toate că mă pregătisem sufleteşte să mă mulţumesc cel puţin o jumătate de oră doar cu propria-mi tovărăşie.

– Hai, dragul meu drag!

Ştie foarte bine că nu pot suferi să mi se adreseze astfel. Mormăi ursuz:

– Unde mă mai duci?

– Eu? Nu te duc nicăieri. Tu însă vei avea amabilitatea să mă conduci la tine.

Sînt atît de uluit încît am rămas fără replică. La Bucureşti încercasem de nu ştiu cîte ori s-o aduc la mine, dar Ana se eschivase întotdeauna pretextînd batjocoritor că aş fi un satir bătrîn care ademeneşte fecioare neprihănite în bîrlogul său precum şi alte nerozii de felul acesta, astfel că pînă la urmă nici nu am mai adus vorba. O dată a venit totuşi să mă viziteze, dar bineînţeles că eram la pat, cu un picior umflat cît o butie şi pe deasupra mai şi tuşeam de să mă rup în două. A venit însoţită de Bătrîn, care în lipsă de altceva mai bun de făcut a degustat frenetic ţuica babacului, cu care prilej au şi legat prietenie la cataramă.

Iar acum, aşa fără veste, vine nechemată. Cine le mai poate înţelege şi pe fetele astea!

Dar parcă mă urmăreşte un blestem. Astăzi e ziua surprizelor. La mine forfotă, nu alta. O echipă întreagă îmi cară lucrurile în camera în care a locuit răposatul Julică. De data asta simt limpede că îmi sare dopul. Dintr-un salt sînt în mijlocul lor.

– Staţi aşa! Ce căutaţi la mine? Şi cine v-a dat voie...

– Domnul Alexandru? Vă rog să nu vă supăraţi, dar este în interesul dumneavoastră. Conducta de la baie s-a spart în perete, curge apă, iar reparaţia va dura probabil cîteva zile. Se va sparge zidul, va fi murdărie; aşa că vă punem la

dispoziţie camera din dreapta, care e mai spaţioasă şi are şi balcon.

Omuleţul flutură amplu din mîneci, foarte convingător de altfel, dar eu ştiu ce ştiu. Între timp toţi ceilalţi au lăsat jos ce aveau în braţe, aşteptînd placid rezultatul tratativelor. Iar eu mă abţin cu greu să nu mătur camera cu ei. Ce să caut eu în "camera mortuară"? Nu prea sînt superstiţios de felul meu, dar oricum! Şi toate astea tocmai acum cînd venise Ana şi puteam fi şi noi o dată singuri-singurei.

– Uite ce-i, omule! Nu mă mut nicăieri, să fie clar. Şi acum vreau să-mi duceţi lucrurile înapoi, dar trap! Vă anunţ că mă voi plînge domnului director Stanciu!

– Domnul Marian? Păi chiar dînsul a constatat spargerea conductei şi a dat ordin să mutăm lucrurile. Că nu de capul nostru am intrat aici, păcatele mele! Zicea că dincolo vă veţi simţi mai bine.

Am rămas cu gura căscată. Să-mi facă mie Marian una ca asta!

Ana, care pînă atunci tăcuse, mulţumindu-se doar să se uite de la unul la celălalt, luă brusc iniţiativa.

– Andrei, de fapt la tine într-adevăr e cam înghesuit şi gîndeşte-te ce te faci dacă apa se întinde pînă în cameră. Vor veni să spargă peretele, va fi mizerie, nu te vei putea odihni... Ia să vedem cum e dincolo!

Şi, fără să mai aştepte răspunsul, intră păcănind din tocuri în camera lui Julică, urmată ca o umbră de omul lui Marian care nu mai isprăveşte cu plecăciunile, încîntat fără doar şi poate de acest neaşteptat aliat. Oamenii le-au făcut loc. La mine nu se mai uită nimeni.

Ce s-o mai lungesc, după zece minute eram dincolo, mutat cu tot calabalîcul, omuleţul cu mînecuţele dispăruse într-un nor de fum cu întreaga lui echipă de manechine, iar Ana sta cocoţată în vîrful patului – patul lui Julică – şi despacheta voios.

Eu mă uitam pe fereastră şi parcă aveam cîrcei la limbă...

CAPITOLUL V

În care noaptea rea nu se cunoaşte de cu seară

La barul Paradis sosim bineînţeles mult mai tîrziu decît ne propusesem. Bătrînul, om cu experienţă, reţinuse însă din timp o masă aşa că am putut pătrunde, spre invidia celorlalţi întîrziaţi care bîntuiau la intrare precum fluturii de noapte atraşi de lumina reclamei de neon.

În timp ce tatăl Anei explică ospătaruhui în mod confidenţial ce doreşte să ni se aducă, mă uit plin de curiozitate prin local. Va să zică aşa arată un bar! Nu-mi e ruşine să recunosc că este pentru prima dată că păşesc pragul unui asemenea lăcaş. Impresia generală este favorabilă. Mă aşteptasem să găsesc o adunătură de mutre deochiate, beţivani, gălăgie, fum să-l tai cu cuţitul. Departe de aşa ceva; lumea e decent îmbrăcată, se vorbeşte în surdină, doar ici şi colo o izbucnire de veselie dintr-un grup mai animat. Sala rotundă este acoperită dar complet deschisă pe o latură, cea dinspre piscină. Briza proaspătă a nopţii asigură o excelentă aerisire, orchestra este de prima-mînă – la asta mă pricep şi eu – iar loja noastră este destul de departe pentru a ne bucura de o audiţie plăcută.

Ana este strălucitoare în seara aceasta. Poartă o rochie albă de o croială simplă dar foarte elegantă care îi pune în evidenţă pielea uşor arămie; coafura savant elaborată sugerează o pedantă neorînduială, dar pun mîna în foc că tocmai această neorînduială ne costase cele două ore de întîrziere.

Fără să vreau am comparat-o pe Ana cu celelalte tinere femei din local şi am stabilit fără drept de apel că nici nu suferă comparaţie.

– Andrei, la ce te gîndeşti?

Glasul Anei, felul tandru cum şi-a pus mîna pe braţul meu sînt ceva nou pentru mine, aşa că, luat pe neaşteptate, răspund şovăitor:

– La nimic. Adică, mă gîndeam...

– La ce?

– Mă gîndeam că eşti cea mai frumoasă, am îndrăznit să şoptesc trăgînd cu colţul ochilor la Bătrîn.

– Oh!

Ana îşi retrage mîna şi mă priveşte foarte serioasă, fără urmă de ironie, aşa cum mă temusem.

– Ştii, Andrei, că acesta e primul compliment pe care mi-l faci? Te pomeneşti că vei începe să-mi faci şi curte! Asta trebuie sărbătorit. Să bem!

Seara începea bine. Iar Bătrînul are o uimitoare capacitate de a părea a nu fi de faţă, atunci cînd e nevoie, participînd totuşi din plin la buna noastră dispoziţie. Am aruncat principiile peste bord şi mi-am îngăduit să beau coniac, cafea, din nou coniac şi, cînd începe dansul, sînt de un curaj nebun. M-am şi ridicat invitînd-o pe Ana. Bătrînul îşi dă consimţămîntul zîmbind blajin şi părăsim masa ţinîndu-ne de mînă. Am în mod tulbure simţămîntul că pentru mine şi pentru Ana seara aceasta ar putea avea o importanţă deosebită.

Cînd ultima notă s-a stins tremurînd, Ana s-a desprins încet din braţele mele. Ne-am îndreptat în tăcere către loja noastră. Tocmai ne strecuram printre rîndurile de mese cînd în faţa noastră s-a oprit un bărbat foarte elegant, foarte foarte înalt, foarte brunet, dezvelindu-şi dantura sănătoasă de la o ureche la cealaltă.

– Ana! Tu, aici? Nu îţi poţi imagina cît de mult mă bucur să te întîlnesc!

În clipa următoare se apleacă, cuprinde obrazul Anei între labele sale şi... smac! o sărută pe fiecare obraz în parte.

Ana pare şi ea fericită de întîlnire. După ce îl împunge pe individ cu degetul în burtă zicîndu-i "grasule", face în pripă prezentările.

– Andrei Alexandru, Victor Lungulescu, alias Victoraş, zis Blîndu', zis Mielu, zis Mitralieră, prieten din copilărie. Ţi-am povestit cum încercam să mulgem taurul comunal pe vremea cînd eram de-o şchioapă...

Izbucnesc amîndoi în rîs. Dulapul se întoarce jovial spre mine şi mă văd silit să-mi strecor mîna într-a lui. Mă aşteptasem să-mi pîrîie oasele, dar în loc de un cleşte mă simt cuprins de un fel de burete mare şi cărnos.

– Îmi pare bine, mormăim amîndoi deodată.

Eu cu o octavă mai jos ca de obicei, el cu aerul că abia se abţine să nu mă strîngă la piept.

Şi iată-ne în patru la masă. Se vede cît de colo că prietenul din copilărie al Anei este un obişnuit al localului. Cît ai clipi din ochi a fost adus încă un tacîm, se completează ghiaţa în frapieră iar Victoraş comandă, rîzînd gros, şampanie franţuzească pentru toată lumea. Oberul se apleacă îndatoritor.

– Demi sec! răspunde matahala pocnind din degete la întrebarea nerostită.

Tipul are o vervă uluitoare. Povesteşte cu haz irezistibil, toarnă banc după banc şi toţi se prăpădesc de rîs. În schimb eu devin din ce în ce mai sumbru. Nu mai scot o vorbă, dar îmi stropesc gîtul uscat cu şampanie rece. Încep să-mi cîntăresc omul din priviri. Nimic de zis, nu arată rău. La cele o sută de kilograme ale sale Victoraş are vioiciunea în mişcări a omului antrenat; nici o picătură de grăsime prea mult, pielea este bine întinsă pe obrazul ars de soare, are ochii strălucitori ai celui care plezneşte de sănătate şi se bucură din plin de viaţă. Individul degajă într-adevăr forţă şi pare că face parte din categoria acelor rare fenomene care îşi pot permite să bea şi să mănînce oricît, să-şi piardă nopţile şi toate acestea să le şi priască de minune. Pur şi simplu pentru că "aşa l-a făcut mumă-sa", pentru a-l cita pe Bătrînul. Ceea ce mă intrigă şi irită cel mai mult este însă faptul ca toată această desfăşurare de forţe pare că îmi este închinată mie, ca şi cum domnul Victoraş ar fi cuprins de un subit şi irezistibil elan de simpatie pentru persoana mea. Este plin de atenţii, îmi umple neîncetat cupa, ba din cînd în cînd mă plezneşte uşurel pe umăr, ca şi cum ar vrea să mă convingă că nu îmi vrea răul. Bărbatul este centrul atenţiei ospătarilor care se agită acum în jurul mesei noastre aducînd mereu alte platouri

şi băuturi. Bătrînul s-a încălzit şi el, răscolit de amintirile din copilăria Anei, evocate de poveştile lui Victoraş.

Colac peste pupăză, realizez că şampania franţuzească protestează împotriva mezalianţei cu coniacul oltenesc de la început – am eu semnele mele – şi mă încearcă un sughiţ de zile mari. Devin şi mai închis în carapacea mea, atent numai la primejdia care mă paşte. Luptă zadarnică însă.

Scuzîndu-mă, părăsesc precipitat masa. Ies din bar să trag o gura de aer pe malul mării. Atenţie, Andrei băiatule. te-ai îmbătat.

Am toate motivele să fiu prost dispus. La masă parcă înghiţisem o umbrelă după apariţia lui Victoraş; nu mai scosesem şi eu o vorbă, iar judecind după plumbul din picioare şi vata din urechi ar trebui să mă consider tras pe linia moartă.

Fac cîţiva paşi pe nisip respirînd adînc. Dinspre bar orchestra izbucneşte într-un ritm îndrăcit. Parcă îl văd pe Victoraş înclinîndu-se în faţa Anei... Îmi vine să mă iau la palme.

Lîngă mine răsare deodată o stîrpitură de om. cu tuleie neîngrijite în jurul gurii şi pe bărbie. cu chica lăţoasă şi slinoasă curgînd peste gulerul răsfrînt al unei cămăşi gen prelată de camuflaj. Tuleiele se retrag ca o cortină franjurată descoperind cîţiva colţi galbeni şi strîmbi.

Cu o voce neaşteptat de groasă îmi spune ceva într-o limbă latină.

– *Non capisco*, bodogănesc ursuz şi dau să plec.

Observ atunci că omul are un chiştoc stins între degete şi ghicesc că vrea un foc. În timp ce fac marea greşeală să-mi înfund amîndouă mîinile în buzunare în căutarea brichetei. stîrpitura lasă jos mîna cu chiştocul şi o scoate fulgerător pe cealaltă, pe care o ţinuse pînă atunci la spate. Încercarea mea de a mă feri îmi apare şi mie ridicol de lentă iar în clipa următoare, într-o explozie orbitoare. plaja întreagă se ridică izbindu-mă în faţă.

CAPITOLUL VI

În care fac pe mortu-n păpuşoi

Acum cînd ştiu exact cum s-au petrecut lucrurile şi sînt lămurit în toate privinţele, îmi stă pe limbă să vă explic toate dedesubturile aventurii mele, dar îmi dau seama că asta ar strica tot efectul. Pînă una-alta mă voi limita deci să istorisesc ce s-a întîmplat mai departe.

M-am trezit brusc, cu o sfîrşeală ciudată în tot corpul. Capul mă durea să-mi pleznească şi pînă şi lumina chioară a veiozei îmi făcea rău. Gol pînă la brîu, Victoraş era instalat picior peste picior într-un fotoliu şi citea un Paris Match. Mîna stîngă îi atîrna neglijent pînă la podea ţinînd degetele pe buza unui pahar cu picior.

Mi-am amintit imediat unde mi se rupsese filmul şi am recunoscut camera lui Julică, respectiv a mea. Am încercat să ridic puţin capul de pe pernă, dar o durere insuportabilă în ceafă şi în moalele capului m-a făcut să scot un geamăt.

– Aha! Să fie într-un ceas bun!

L-am privit cu furie neputincioasă. Era limpede că numai Victoraş mă putuse căra pînă acasă, că el mă dezbrăcase, îmi pusese un prosop ud pe cap şi mă priveghiase ca pe un mort. Cu toate acestea eram incapabil de un elementar sentiment de recunoştinţă şi îl priveam cu duşmănie printre pleoapele abia mijite.

– Cît e ceasul?

Doamne, ăsta e glasul meu! Sună a doagă.

– Nu-i tîrziu, abia trei. Ţi-ar trebui acum o ciorbă de potroace, acrăă! Un somn bun şi pînă mîine eşti ca nou.

– Unde-i Ana?

– La ea în pat, unde să fie? S-a cam şifonat un pic, dar îi trece. Nu ştii cum sînt femeile?

Victoraş îmi face cu ochiul şi goleşte paharul. Încerc să mă concentrez dar nu pricep nimic.

– Ce s-a întîmplat?

– Aha! Nu ştii. Trebuia să-mi închipui. Păi, e simplu. Ai turnat la coniace şi la şampanie pe goarnă pînă ţi-ai făcut plinul, apoi te-ai retras de la masă trăgînd focuri rare. După un timp, văzînd că nu mai apari, am pornit în căutarea ta. Dormeai pe plajă ca un prunc şi duhneai de la o poştă. Îţi mai lipsea o plăcuţă cu "No smoking"!

Rîsul ăsta gros, ca un nechezat, mă scotea din sărite. Am închis ochii. Deci asta era. Au crezut că mă îmbătasem. Pînă şi Ana. Am hotărît că deocamdată e mai bine să nu dezmint varianta aceasta.

– Şi?

– Restul e banal. Te-am adus cu tot ceremonialul cuvenit pînă acasă, am făcut împreună cu şoferul o partidă de haltere pînă te-am văzut urcat în pat, apoi restul publicului s-a retras din discreţie. Eu am rămas. Alte întrebări?

Îmi dau osteneala să fiu totuşi cît de cît politicos.

– Mulţumesc. Am nişte vodcă în noptieră. Şi ţigări. Dacă ţi-e foame...

– Aveai vodcă, vrei să spui. Aşa e mai corect. Şi să ştii că am trecut şi eu la Carpaţi. Precum vezi, m-am servit singur. Iar acum cred că te voi lăsa. Mai ai nevoie de ceva?

Întreaga sa atitudine este foarte degajată, camaraderească. Ar trebui să fiu cucerit. Dar uite că nu sînt.

– Nu. Şi încă o dată...

– Pentru nimic, se întîmplă oricui. Ura!

Victoraş se ridică vioi din fotoliu, îşi culege din mers cravata şi cămaşa, iar din uşă îmi mai face o dată cu ochiul. Păşeşte ca o pisică, fără cel mai mic zgomot. Doar pantofii săi negri de lac scîrţîie uşor şi plăcut. În clipa următoare am rămas singur.

O tăcere sinistră se lasă deodată în încăperea în care a fost ucis un om. Stau nemişcat cîtva timp, avînd impresia nelămurită că ar trebui să acţionez în vreun fel. Dar cum?

Mă ridic încet în capul oaselor şi îmi dau jos picioarele de pe pat. În mod neaşteptat înţepăturile de pumnal din cap par

acum mai puţin dureroase şi încep să mă simt ceva mai bine. Sprijinit în mîini cercetez cu privirea în jurul meu. Cel mai bun lucru pe care l-aş putea face ar fi să dorm, iar mîine voi hotărî mai departe. Zăresc scrumiera plină pe colţul măsuţei joase. Victoraş a fumat ca un turc. Ba a mai scăpat şi scrum pe jos; mocheta poartă şi ea urma rotundă a paharului său. Toate astea irită spiritul meu de ordine. Cu un icnet mă ridic în picioare şi mă îndrept păşind nesigur spre mijlocul odăii, cu gîndul să strîng barem puţin şi să pun toate la locul lor.

În aceeaşi clipă descopăr în spatele fotoliului un portofel elegant de piele. Altădată nici prin cap nu mi-ar fi trecut să-l deschid, ci l-aş fi pus la păstrare pentru a-l înapoi păgubaşului. Dar pătimisem prea multe în ultima vreme şi devenisem bănuitor. Am început aşadar, fără nici un scrupul, să golesc conţinutul portofelului pe masă, examinînd cu atenţie fiecare hîrtie în parte.

După ce am terminat am pus totul la loc iar portofelul l-am lăsat să cadă pe jumătate deschis în spatele fotoliului, exact aşa cum îl găsisem. Am renunţat să fac ordine şi m-am întins la loc în pat trăgindu-mi prosopul ud aproape pînă peste ochi. Am rămas nemişcat, cu veioza aprinsă pe noptieră.

Nu a trebuit să aştept prea mult. În liniştea nopţii am auzit nu departe portiera unei maşini. Peste puţin timp podeaua de pe coridor a pîrîit uşor. Respiram adînc şi rar ca un om cufundat în somn. Inima însă îmi bătea să-mi spargă pieptul. Printre gene priveam încordat colţul L-ului pe care îl forma camera. Acolo trebuia să apară musafirul pe care îl aşteptam. Îl simţeam aproape, dar nici un zgomot nu-i trăda prezenţa. Continuam să răsuflu liniştit.

Şi, într-adevăr, iată-l pe domnul Victoraş la picioarele patului, privindu-mă fix. Masca omului vesel şi lipsit de griji a pierdut-o, chipul său cu sprîncenele încruntate vădeşte doar o crispare îndîrjită.

Alunecă uşor ca o umbră spre fotoliu, cercetează rapid locul şi brusc se apleacă ridicînd ceva de pe jos. Mă priveşte un timp, cu nehotărîre parcă, apoi se retrage aşa cum a venit.

Pun mîna în foc că domnul Victoraş se plimbă acum desculţ, nefiind însoţit de scîrţîitul monden al încălţărilor dumisale. Cu toate că sînt lac de transpiraţie, lucrul acesta îmi dă o satisfacţie răutăcioasă. Cred că, în sfîrşit, am marcat şi eu un punct.

CAPITOLUL VII

În care socot că e bine să fac ceea ce nu trebuie făcut şi fac tocmai ce nu e bine...

Cînd, cu mulţi ani în urmă, am asistat prima oară la un meci de rugby, mi-a plăcut foarte mult, cu toate că nu am priceput mai nimic. La fel se întîmplă şi acum, cu diferenţa că nu-mi place; iau parte la un joc ale cărui reguli nu le cunosc, iar partenerii îmi sînt total străini. Miza jocului constituie de asemenea o taină pentru mine, dar fără îndoială că trebuie să fie destul de mare, devreme ce pentru ea a fost stinsă o viaţă de om.

Iată la ce mă gîndeam în timp ce căutam să-mi recîştig forţele sub un duş fierbinte. Toate elementele mele componenete sînt pe cale să revină la normal exceptînd un cucui alungit, de formă ciudată, ascuns sub peria aspră care mă delimitează către miază-noapte. E de mirare că o asemenea lovitură nu mi-a crăpat capul în două. Singura explicaţie este că am fost pălit cu un sac de nisip, sau altă "specialitate" asemănătoare.

Socotesc treaba cu cucuiul drept o chestiune personală şi am de gînd s-o plătesc cu vîrf şi îndesat. În timp ce las apa binefăcătoare să mi se scurgă în voie peste creştetul meu dureros, încerc să stabilesc un plan de acţiune. În romanele poliţiste pe care le-am citit, eroul ştie întotdeauna ce trebuie să facă, se află mereu unde trebuie şi scapă ca prin minune din orice situaţie. Cu toate că trăiesc un adevărat roman, constat cu tristeţe că mă aflu mereu exact acolo unde nu ar trebui, că habar nu am ce trebuie să fac, cum să acţionez şi că mie mi se sparg toate oalele în cap.

Faptul că am nimerit în aceeaşi vilă cu Julică este doar o simplă coincidenţă; regretabilă, dar desigur o coincidenţă. Cineva însă ştie că posed o carte interesantă. Cineva ştia sau bănuia că am luat această carte cu mine pe plajă. Ştia că voi

merge seara la bar. Ba mai ştia şi de cine voi fi însoţit. Aici coincidenţa încetează.

Prima concluzie logică este să încetez la rîndul meu să fac ceea ce este de aşteptat că voi face. să nu mă duc unde ar trebui să merg, etc.

Buun! Deci, practic, ce ar fi logic să facă în dimineaţa aceasta un personaj atît de important ca mine?

După "gafa" de aseară ar fi normal să mă reped la o florărie, să achiziţionez un buchet de flori cît casa şi să mă prezint la prima oră în faţa Anei, cerîndu-mi spăşit iertare pentru ruşinoasa purtare.

Cade!

Apoi, iertarea odată obţinută, după micul dejun luat în trei pe terasa însorită a hotelului Neptun, ar trebui să mă înghesui plin de zel, să car salteaua pneumatică şi sacoşa Anei pînă la plajă, unde în continuare m-aş arăta plin de atenţii mişcătoare.

Cade şi asta!

Cu tot regretul, îmi voi fixa pentru astăzi un alt program. Zis şi făcut. Ies pe uşă ca o furtună, străbat în goană străzile încă pustii la ora aceasta, scurtez drumul peste o splendidă peluză spre indignarea unui grădinar care ridcă mut braţele spre cer, dau scurt colţul şi sosesc gîfîind la sediul ONT-ului.

Am mulţumirea să zăresc îndată hodoroaga lui Marian tuşind astmatic la poalele scărilor. Pe locurile din spate sînt stivuite o mulţime de undiţe, scule şi alte bagaje. În timp ce mă apropii încetinind pasul iată-l şi pe Marian ieşind cu spatele, încărcat cu termose şi pachete, încercînd să închidă uşa.

Te mai aştept mult? îi şuier la ureche.

Marian tresare niţel, nu atît cît mi-aş fi dorit, apoi se căieşte fără să întoarcă capul:

— Nu sta ca un trîntor! Pune mîna [illegible] fără.

L-am eliberat de tot harnaşamentul pe care l-am depus apoi în maşină. Marian se instalează la volan iar eu mă arunc lîngă el fără să-mi dau măcar osteneala să deschid portiera. Prietenul meu se uită urît, dar nu zice nimic

Protestînd vehement din toate încheieturile, hodoroaga s-a pus în mişcare. E ora şase. Ne oprim pe şosea la benzinărie. Schiţez gestul să bag mîna în buzunar dar amicul devine cu adevărat sinistru, aşa că mă fac că plouă.

Trecătorii matinali se opresc trăzniţi la trecerea noastră. Nu exagerez dacă spun că avem un aer eroic. Aici mă simt obligat să vorbesc puţin despre maşina lui Marian, pentru care a întîmpinat unele greutăţi cînd s-a pus problema înscrierii ei în circulaţie. Pînă atunci însă a trudit un an întreg s-o transforme şi s-o adapteze nevoilor sale.

Iniţial fusese un fel de cutie pe patru roţi, de o marcă nedefinită, pentru care însăşi ideea de mişcare părea a fi un adevărat sacrilegiu. Partea din spate îţi sugera un cîine cu coada între picioare, fapt compensat oarecum de capota neobişnuit de lungă a motorului, asemănătoare unui sicriu cu capacul aşezat anapoda.

Cele două enorme faruri cromate, dispuse asimetric din cauze nelămurite, îi conferă un iz de lux din vremea ei de glorie. Cum fusese imposibil să le refolosească, să le demonteze sau măcar să le taie, părînd a face parte inseparabilă şi organică din însăşi structura maşinii, Marian fusese pur şi simplu obligat, spre regretul lui, să monteze în interiorul lor alte faruri, moderne. Evident că revizia tehnică anuală îi scotea peri albi de fiecare dată, dar într-un fel ori într-altul farurile sfîrşeau să bată unde trebuie.

Partea superioară a caroseriei fusese îndepartată relativ uşor prin tăiere cu flacăra, ceea ce uşurase considerabil biata maşinărie. E adevărat că mai rămăseseră cîteva cioturi carbonizate şi contorsionate care însă, desigur din motive estetice şi de protecţie a muncii, fuseseră înfăşurate cu leucoplast roz.

Partea din spate se sfîrşeşte acum cu un grătar care susţine un cufăr din răchită împletită, ferecat la colţuri şi încins în curele. Semnalizatoarele, amplasate sus, pe o parte şi cealaltă a parbrizului, sînt alcătuite din cîte o limbă roşie din sticlă, prevăzute cu bec, care atunci cînd sînt acţionate se ridică şovăitor o clipă apoi recad ostenite la loc, cîrind ca o coţofană; desigur nu poţi şti niciodată dacă becul se va

aprinde sau nu, dar de cîrîit cîriie întotdeauna. Ceea ce este suficient, susţine Marian.

Ar mai fi multe de spus, iar posesorul acestei fosile pe roţi este oricînd gata să dezvăluie detalii senzaţionale care privesc partea intimă, cea care nu se vede, a maşinii. Aceasta însă este de tip sport prin definiţie, deoarece nu este folosită niciodată decît pentru a merge la pescuit. Din care motiv nici nu a fost spălată vreodată şi degajă un uşor iz de cherhana...

După o vreme părăsim şoseaua naţională şi ne angajăm pe un drum plin de praf şi hîrtoape. În jurul nostru toate clămpăne, capota motorului parcă mestecă *cheeving gomm*, săltînd cînd pe dreapta cînd pe stînga. Înfingîndu-mi mîna cam pe unde ar fi trebuit să se afle tabloul de bord şi prinzîndu-mă la întîmplare de ceva care pare cît de cît că nu se va desprinde în momentul următor, încerc să nu fiu azvîrlit afară.

Mereu înainte! După ce am urcat coama unui deal, oprim pentru ca hodoroaga să-şi mai tragă sufletul. La picioarele noastre se deschide o privelişte neaşteptată. Înconjurat din trei părţi de pădurea întunecată, smaraldul scînteietor al bălţii pare o uriaşă piatră nestemată prinsă în căuşul dealurilor.

Deasupra noastră pe cerul fără nori se roteşte lent, în cercuri largi, o familie numeroasă de pelicani: părinţii vîslesc rar din aripile întinse şi par a fi afectaţi de un complex de superioritate (cine ştie, poate au aflat că sînt declaraţi monument al naturii). Puii pot fi recunoscuţi lesne după zborul lor nesigur, după mişcările neîndemînatice. Marian rupe tăcerea într-un tîrziu.

– Sînt la ora de zbor. Nu ştiu de ce vin atît de departe, tocmai aici. Poate că deasupra bălţii se formează curenţi de aer ascendenţi...

Mai zăbovim puţin pe coama dealului, îmbătaţi de mirosul cîmpului şi de atîta linişte şi pace. Coborîm apoi drumeagul abrupt şi ne alegem cu grijă locul de pescuit pe o limbă îngustă de pămînt, avînd soarele în spate. După ce am descărcat în tăcere ne-am aşezat turceşte în iarbă, fiecare pregătindu-şi uneltele şi nada.

Marian cunoaşte bine locurile; porneşte fără şovăire înaintea mea pe o potecă din marginea apei. În cinstea noastră broaştele organizează un concurs fulger de sărituri de la trambulină, plescăind pe rînd în apa limpede.

Ne instalăm la o oarecare depărtare între noi, cu undiţele desfăşurate în evantai.

Ziua de pescuit a început.

.....

În timp ce spintecăm peştii, îi curăţăm, îi dăm cu sare şi, înfăşuraţi în frunze, îi aşezăm în coşul de răchită împletită, mă simt cuprins de o oboseală plăcută.

Schimbul de cuvinte între Marian şi mine s-a rezumat în tot cursul zilei doar la cîteva vorbe. Cînd totul e gata atrîns şi impachetat încheiem ceremonialul cu cîte o duşcă zdravănă dintr-o sticlă plată, care mă face să mă cutremur şi să tuşesc. Prietenul meu se uită compătimitor, cu sprîncenele ridicate.

– Degeaba atîta osteneală, din tine nu scot eu niciodată un pescar adevărat!

– Ia mai scuteşte-mă. Scoteam peşte din baltă de pe vremea cînd mai erai în scutece. Şi, mă rog, ce legătură are pescuitul cu băutura? Dacă ţie îţi place să bei dinamită lichidă, n-ai decît. Eu prefer lapte...

Marian dă din mînă a lehamite.

– Timp pierdut cu tine. Tocmai asta e dureros, că nu vezi legătura.

După arşiţa zilei, răcoarea serii mă face să regret că nu mi-am luat ceva mai călduros la mine. Prin parbrizul prăfuit încep să sclipească luminile litoralului, înlocuind stelele care sînt acoperite de nori; sînt semne că în curînd va ploua. Mă gîndesc la plaja de mîine, la cei care mă aşteaptă şi se întreabă desigur unde am dispărut fără să las o vorbă. Patima pescuitului m-a făcut să uit pînă şi întîmplările din urmă.

Sînt mulţumit că i-am transmis lui Mihăilă interpretarea mesajului, aşa cum o ştiam de la Marian; odată cu asta mi-am achitat de obligaţii, dar îi mai rezerv încă o surpriză. E limpede că Victoraş, bunul prieten al familiei Ionescu, are un amestec în afacerea asta. Şi nu mi-ar pare deloc rău să-l văd

strîns niteluş cu uşa, să vedem pe unde va scoate cămaşa. De ce a copiat semnele misterioase din carte, de unde ştia de ele şi, mai ales, ce legătură exista între el şi stîrpitura nespălată care m-a aranjat noaptea trecută? Întreaga purtare a numitului Victoraş a avut un tîlc şi ar fi o nerozie să tac. De fapt sînt un pic mîndru de stratagema pe care am născocit-o pentru a-l demasca. Cine ştie dacă nu tocmai datorită mie se vor putea descurca iţele şi se va ajunge astfel la descoperirea făptaşului...

– Unde vrei să te las?

Întrebarea m-a trezit din gîndurile mele optimiste.

– Merg cu tine pînă la sediu să te ajut la descărcat.

– Cînd ai gastrită nu-i bine să ridici greutăţi.

Ceva îmi spune că voi mai auzi cuvîntul ăsta destul de des în următorii doi-trei ani. Aşa e Marian; o ţine într-una cînd are de ce să se lege. La despărţire mai sînt gratificat cu o ultimă palmă prietenească care ridică un nor de praf de pe spinarea mea.

Şovăi puţin între gîndul de a merge acasă pentru a-mi schimba ţinuta şi dorinţa de a revedea mai curînd pe Ana. Las în dreapta satul de vacanţă şi mă îndrept în marş forţat spre centru, unde se află hotelul Neptun. La ora asta e o înghesuială ca pe Lipscani. Sub lumina darnică a neonului lumea se plimbă în sus şi în jos pe bulevard; la tot pasul te împiedici de copii bucălaţi, unii cu baloane, alţii sugînd grav cîte o îngheţată, muştruluiţi din scurt de mamele lor în toate limbile pămîntului. Trec minicaruri pictate strident, mici birje trase de măgăruşi, grupuri de pletoşi cu nelipsita chitară... Turnul lui Babel, nu alta.

Din pragul spaţiosului hol al hotelului Neptun am păşit parcă în cu totul altă lume. Se vorbeşte în şoaptă, gesturile sînt măsurate, covoarele adînci înăbuşe zgomotul paşilor. Încercînd să nu par intimidat de atmosferă mă îndrept hotărît spre recepţie. Din spatele biroului se ridică prevenitor un tip distins, cu părul alb, înţolit ca pentru nuntă. Privirea îi alunecă spre peştii pe care îi ţin spînzuraţi pe o sfoară dar expresia nu i se schimbă cîtuşi de puţin.

– Bună seara. Aş vrea să vorbesc cu cineva din familia Ionescu, camera 301.

– Familia Ionescu? murmură tipul schimbîndu-se deodată la faţă.

Felul cum se întoarce spre tabloul cu chei îmi aminteşte de chinogramele pe care le foloseam la atletism, proiectate cu încetinitorul.

– Da, sînt sus în apartament. O clipă, vă rog.

Face un semn discret cuiva din spatele meu.

– Apartamentul 301! strigă, inutil de tare.

Mă întorc şi mă trezesc faţă în faţă cu un vlăjgan ciolănos, mai înalt cu un cap decît mine. Îmi face semn să-l urmez. Mă supun puţin enervat. Parcă eu nu aş fi putut nimeri şi singur. Dar mă rog, dacă ăsta o fi obiceiul casei...

Cele două ascensoare sînt deservite de băieţandrii în livrea, dar vlăjganul pare că vrea să se joace singur cu butoanele; puştiul se opune şi cîştigă partida. O pereche de bătrînei vor să intre şi ei în cabină dar vlăjganul le închide uşa în nas.

În timp ce urcăm, toţi trei ne tragem ochiade pe furiş; lift-boyul pare scandalizat de ţinuta mea vestimentară, de peşti nici să nu mai vorbim; lunganul mă măsoară şi el feroce prin oglinda cabinei iar eu la rîndul meu stau şi mă întreb de ce nu poartă uniforma reglementară şi ce caută un munte de om ca el să facă o treabă pe care şi un copil e în stare s-o ducă la bun sfîrşit.Din cîţiva paşi pe coridor am ajuns în faţa uşii cu numărul 301. Prăjina bate de trei ori, mai-mai să crape uşa în două. Mă pregătesc să întîmpin corul de reproşuri cînd în prag apare chipul răvăşit, de nerecunoscut, al Bătrînului.

– Tu eşti, Andrei, bine că ai venit!

Apoi, către lungan:

– E în ordine. Ne poţi lăsa.

Pătrund în apartament dar nu o zăresc pe Ana. Pe masă două scrumiere sub cîte o piramidă de mucuri stinse. Asta nu-i seamănă Bătrînului. Cu inima cît un purice mă întorc spre el.

– Ce se întîmplă? Unde e Ana?

Îmi pune tremurînd mîinile pe umeri şi mă priveşte disperat, cu lacrimi în ochi. Stau încremenit, aproape fără să mai suflu. Apoi izbucneşte într-un hohot:

– Au răpit-o, Andrei, au răpit-o!

CAPITOLUL VIII

În care îmi creşte nivelul de trai

Cu toată durerea de care este copleşit, Bătrînul caută să-mi expună cît mai concis faptele. Mă aşteptaseră la micul dejun. apoi pe plajă, pînă pe la ora zece. Se gîndeau amîndoi că nu sînt obişnuit cu băutura şi că dorm desigur somnul refacerii. Ana bănuia că îmi este ruşine să apar după felul cum scăpasem caii seara trecută iar Bătrînul la rîndul său se socotea vinovat de cele petrecute, pentru că prea mă îndemnase să beau. Pînă la urmă Ana nu a mai răbdat şi a plecat spre mine să vadă cum îmi este, dacă nu am nevoie de ceva. Lucrurile le-a lăsat pe plajă, zicînd că se întoarce curînd. Şi dusă a fost.

Către prînz, cuprins de nelinişte, Bătrînul a strîns singur totul şi a pornit în căutare. Locuinţa mea era pustie, aşa că s-a înapoiat la hotel dar şi aici cheia era neatinsă la locul ei iar Ana nu dăduse nici un semn de viaţă. După cîteva ceasuri de chinuită aşteptare s-a hotărît şi a telefonat la Poliţie.

Cu puţin înainte de sosirea mea fusese anunţat că Ana a fost văzută ultima oară înainte de ora 11 de către lupii de mare de la debarcader, care au declarat că au recunoscut-o în clipa în care se urca într-o maşină, bineînţeles neînsoţită de mine. Semnalmentele Anei fuseseră răspîndite în toată reţeaua, iar la hotel era în permanenţă cineva în preajma Bătrînului.

În felul acesta se lămurea şi ciudăţenia primirii mele aici precum şi prezenţa lunganului care mă călăuzise pînă sus. Ascultam şi cu toate acestea parcă nu înţelegeam nimic. Rămăsesem în picioare pironit locului; pomenindu-mă deodată cu peştii în mînă i-am azvîrlit furios într-un colţ.

Ascultîndu-l pe Bătrîn am devenit un sloi de gheaţă. O furie rece pusese stăpînire pe mine şi mă frămîntam să găsesc o soluţie. Eram gata la orice. Undeva în mine cineva striga ca într-o catedrală: Ana! Ana!

Omul sfărîmat de lîngă mine tăcu. Mă privea încordat abia stăpînindu-şi tremurul bărbiei. Simţeam că aşteaptă totul de la mine, chiar şi o minune.

– Andrei, băiatul meu, ştii doar că nu vă am decît pe voi doi...

Trei ciocănituri puternice în uşă. M-am repezit să deschid.

– Domnule Alexandru, sînteţi chemat la recepţie.

Vlăjganul îmi făcu loc să trec şi, fără să mai aştept ascensorul, mă aruncai pe treptele scării coborîndu-le din patru în patru.

Omul cu părul argintiu îmi arată aparatul telefonic deschis pe biroul recepţiei.

– Cineva doreşte să vă vorbească. A insistat să nu vă dau legătura sus la 301.

– Alo!

– Andrei Alexandru?

– Da! Cine sînteţi? Ce doriţi? latru în receptor.

– Nu are importanţă cine sînt. Doresc doar să-ţi dau ştiri despre o anumită persoană care ştiu că te interesează. Ori poate mă înşel?

Mi-a îngheţat sîngele în vine. Simţeam limpede cum mi se zbîrleşte părul de pe braţe. Vocea suna înăbuşit, ca şi cum interlocutorul meu ar fi vorbit printr-o batistă.

– Ascult, am articulat, cu gura brusc uscată.

– Cu domnişoara să ştii că nu avem nimic. Tu ne interesezi, amice. Dacă nu vrei să i se întîmple ceva neplăcut – vocea ezită o clipă – ceva ireparabil, trebuie să faci punct cu punct tot ce îţi voi spune. Alo, mă auzi?

– Da, da, aud.

– În ordine. Deschide bine urechile! După ce încheiem această plăcută disuţie te scuzi sub un pretext oarecare şi intri în restaurant. Să nu faci altfel, că rămîi văduv! Nu-i spui nimănui vreun cuvînt, nu laşi vorbă. Din restaurant treci la stînga în bucătărie, o străbaţi la repezeală şi ieşi prin

uşa de serviciu. Acolo te aşteaptă un prieten (vocea chicoti înfundat) o veche cunoştinţă a dumitale. E clar?

– Da.

– Bagă bine la cap: fără prostii. Să ştii că nu glumim!

Un ţăcănit m-a înştiinţat că necunoscutul de la celălalt capăt al firului întrerupsese legătura. Ce necunoscut! Pun mîna în foc că era glasul lui Victoraş. El vorbeşte în stilul ăsta. Om vedea noi care pe care, domnule Victor!

Recepţionerul este ocupat, dar vlăjganul mă priveşte ţintă încreţindu-şi fruntea. Îi fac un semn amical şi, în timp ce mă îndepărtez, improvizez la întîmplare:

– Aşteaptă-mă o clipă. Mă întorc imediat.

Fără să-i dau răgazul să-mi spună ceva am traversat holul cu paşi mari strecurîndu-mă apoi printre perdelele groase de pluş vişiniu care maschează intrarea în restaurant. Sala este luminată dar la ora aceasta încă nu se serveşte. Găsesc imediat bucătăria şi nici aici nu-mi dă nimeni atenţie. Bîjbîi puţin pe un coridor şi după o stivă cu navete goale descopăr ieşirea. Mă trezesc pe latura dinspre miazănoapte a hotelului şi imediat zăresc o maşină lungă, joasă, apropiindu-se lin, aproape fără zgomot. Se opreşte în dreptul meu şi portiera din spate se deschide.

Cobor cele cîteva trepte şi mă apropii precaut. La volan e stîrpitura din noaptea trecută. Nici nu ştiu cînd am trecut la fapte; i-am înfipt mîna în guler şi mă pomenesc că sînt pe cale să-l scot prin geam, ca pe un dinte stricat. De pe bancheta din spate zăresc îndrepată asupra mea ţeava neobişnuit de groasă a unui pistol, iar în spatele pistolului un tip care se răsteşte la mine cu ton poruncitor. Nu înţeleg ce spune dar nu trebuie să fii neapărat poliglot să-ţi dai seama ce vrea. Cu regret dau drumul stîrpiturii dar, ca din greşeală, îl buşesc puţin cu capul de rama de sus a geamului. Tratamentul aplicat are un efect nesperat, omul rămîne ca anesteziat, cu bărbia în piept. Cel din spate îl scutură şi se răţoieşte la el, în timp ce mă ameninţă în continuare cu arma lui ciudată. Mă uit nevinovat de la unul la celălalt şi simt cum îmi revine buna mea dispoziţie naturală.

Curios că în faţa gurii urîte a pistolului nu mă simt paralizat de frică. Pentru mine constituie doar un argument serios, de care sînt silit să ţin seama; dar asta numai pînă cînd se va ivi o ocazie favorabilă. Şi sînt sigur că dacă se va ivi, voi şti s-o apuc cu amîndouă mîinile.

În cele din urmă pletosul iese din amorţeală; îşi scutură mereu chica ca şi cum ar fi contractat un tic, iar printre colţii galbeni ies într-un mare show non-stop sumedenie de invective la adresa mea. Îl privesc plin de bunăvoinţă şi îmi promit să repet figura; are repertoriu, băiatu'!

Pistolul mă cheamă la el şi mă frîng în două pentru a intra în maşină. Stîrpitura maltratează scurt pinioanele şi cu o smucitură o luăm din loc. Pentru că nimeni nu-mi dă cuvîntul mă înfund comod în spătar şi mă convoc la o şedinţă fulger.

Cam descreieraţi băieţii, n-am ce zice! Să salţi în felul acesta doi oameni în plin Neptun, să-i sechestrezi şi să te mai şi plimbi prin gălăgie tîrînd pistolul după tine, înseamă ori să fii nebun, ori disperat. Înclin mai degrabă spre a doua alternativă. Nebunii sînt solitari, pe cîtă vreme eu am de-a face cu o întreagă organizaţie. Încep să-i număr pe degete: stîrpitura, prietenul cu pistolul din dreapta, Victoraş, poate şi omul de la telefon. Deci cel puţin trei sau patru, dintre care doi străini. Aceştia trebuie să fie, după părerea mea, capii răutăţilor. Dar cam ce soi de treburi au venit să învîrtească la noi în ţară şi de ce li s-a căşunat taman pe mine?

E drept că nu au cartea, dar ce nevoie mai au de ea odată ce Victoraş a copiat mesajul? Căci nu mă îndoiesc că s-a grăbit să-l ducă plocon la ai săi. Iar acum ce mai au cu mine? Pentru ce riscaseră răpirea Anei care, orice s-ar spune, nu a fost o treabă uşoară şi nici lipsită de primejdie? Desigur pentru a mă scoate pe mine din bîrlogul unde bănuiau că m-am ascuns. Dacă nu m-aş fi dus de dimineaţă la pescuit, cu siguranţă că Anei nu i s-ar fi întîmplat nimic, în schimb eu aş fi fost de mult în ghiarele lor.

Mai e ceva care mi se pare logic să urmeze; nu cred să aibă prea multe sedii, pe aici prin tîrg; mă vor duce deci în acelaşi loc în care o ţin şi pe Ana. Un gînd cumplit îmi

fulgeră deodată prin minte; pot fi oare sigur că Ana mai trăieşte? Poate că au folosit-o doar drept momeală şi apoi s-au descotorosit de ea. Aştia sînt în stare de orice. Dar mă liniştesc singur spunîndu-mi că Ana este totuşi singurul lor argument pentru a obţine ceva de la mine. Dar scopul odată atins, şansele Anei şi ale mele de a supravieţui vor deveni cam şubrede.

Acestea odată lămurite, cred că cel mai bun lucru de făcut este să aştept cuminte desfăşurarea evenimentelor, ori vreun prilej de a mă elibera sau de a da de ştire celor care desigur ne caută.

Între timp observ că am ajuns la Constanţa. Stîrpitura opreşte reglementar la stopuri şi are o conduită exemplară. Desigur că vrea să evite cu orice preţ vreun incident care ar avea urmări neplăcute pentru noi toţi, pentru fiecare în alt fel, bineînţeles. Spre uimirea mea nu oprim şi părăsim Constanţa pe şoseaua care duce spre Tulcea. Zburăm în noapte cu 140 kilometri la oră. Dau să-mi scot o ţigară din buzunar, dar pistolul mi se înfige prompt între coaste. Mimez gestul fumatului, dar vecinului meu nu-i cade fisa. Cu o mişcare extrem de înceată introduc totuşi două degete în buzunarul de la piept al cămăşii şi scot o ţigară. Apăsarea pistolului slăbeşte şi răsuflăm amîndoi uşuraţi.

Nespălatul de la volan se apleacă înainte şi cotrobăie sub bord, pornind casetofonul. Cele două difuzoare stereofonice din spate îmi ridică simţitor nivelul de trai şi, de nu ar fi pistolul, aproape aş zice că e o plimbare plăcută.

Cam după un ceas de goană părăsim şoseaua naţională virînd la dreapta şi ne îndreptăm către nord-est, după aprecierea mea. Socotesc de rău augur faptul că nu m-au legat la ochi şi pot astfel să memorez drumul. E cumva vorba de un drum fără întoarcere, în ceea ce mă priveşte?

Ceasul cu fosfor de la bord arăta zece cînd am cotit la stînga pe un drumeag de ţară. Pe ambele părţi se ridică înalt stuful, din loc în loc apar ochiuri de apă. Înaintăm din ce în ce mai greu, stîrpitura are de furcă, nu glumă, cu vitezele, încercînd să ne scoată din cîte o groapă în care ne împotmolim din ce în ce mai des. Ne oprim într-un tîrziu

şi coborîm din maşină în noroiul adînc. Mă întîmpină corul asurzitor al broaştelor. Îmi ridic în grabă gulerul şi îmi las jos mînecile suflecate ale cămăşii, de frică să nu fiu mîncat de viu de ţînţarii pe care îi simt dîndu-mi tîrcoale în roiuri dese.

Stîrpitura, care se vede că e om la toate, apare de undeva din beznă cu un snop de stuf în braţe. Îl propteşte de maşină şi se retrage din nou în umbră. Aşteptînd să acopere complet maşina cu snopi de stuf pistolarul şi cu mine ne pleznim cu sîrg strivind ţînţarii care au devenit de-a dreptul nesuferiţi. După un ultim ocol dat maşinii, cu lanterna în mînă, pentru verificarea camuflajului, pornim toţi trei clefăind cu încălţările prin noroi. Omul cu pistolul, care e în costum închis şi pus la patru ace, nu zice nimic, în schimb stîrpitura înjură tot timpul de mama focului, cu toate că e jegos şi plin de petece de sus şi pînă jos.

Ne aplecăm să trecem pe sub plase pescăreşti întinse la uscat şi iată-ne într-o curte neîngrădită de pe malul apei avînd în mijloc o colibă acoperită cu stuf. Pe sub uşă se strecoară o dîră subţire de lumină. Se aud voci şi muzică. Poate că doar uşa aceasta mă mai desparte de Ana şi, la acest gînd, încetinesc paşii.

Primul intră stîrpitura, fără să bată la uşă. Se duce direct la o masă din colţ şi îşi umple o cană pe care o dă peste cap. Cel din spatele meu mormăie ceva şi mă împunge în spinare, drept îndemn să intru la rîndul meu. Coliba este alcătuită dintr-o singură încăpere, dar Ana nu-i aici. Doi necunoscuţi mă privesc chiorîş. Între ei şi ultimii sosiţi are loc un schimb de cuvinte într-o păsărească care nu-mi spune nimic. Pentru a le arăta cît îmi sînt de indiferenţi, mă duc şi mă lungesc pe singura laviţă din încăpere, acoperită cu o pătură veche şi roasă. Adevărul este că m-a ajuns oboseala. Închid ochii.

Dar nu-mi este dat să am parte de clipa aceasta de odihnă. Sînt apucat de încheietura mîinii şi de un picior şi azvîrlit brutal pe podea. Toţi izbucnesc într-un rîs grosolan. Cel care mă trîntise îmi mai repede şi un bocanc între coaste în timp ce mă ridic. Văd roşu. Sar înainte ca un nebun, ceilalţi sar şi ei, cineva îmi pune piedică, mă împleticesc dar nu cad, înhaţ din mers o bucată de scîndură şi o trăznesc cu

un icnet scurt drept în capul agresorului meu. Ne oprim cu toţii, ca la comandă. Pe obrazul celui lovit a apărut brusc o dungă neobişnuit de albă din care în clipa următoare încep să ţîşnească boabe mari, roşii. Reluăm chermesa cu elan sporit. Au tăbărît împreună pe mine, lovindu-mă sălbatic, fiecare cu ce apuca. În învălmăşeală am apucat să plasez şi eu cîteva ciocane, dar sub ploaia de lovituri am căzut într-un genunchi, ferindu-mi capul cu amîndouă mîinile.

S-au retras lăsîndu-mă tremurînd de furie şi umilinţă. Privesc gîfiind în jur. Nimeni nu scăpase fără vreo amintire de la mine, însă nici unul nu era aşa de frumos împodobit ca primul meu client. Avea o faţă ca de iahnie şi sînt sigur că de acum înainte nu îşi va mai prezenta candidatura la vreun concurs de frumuseţe.

În timp ce amfitrionii mei îşi ling rănile, îmi fac şi eu inventarul. De privelişte a din cameră nu mă pot bucura decît cu un singur ochi. Celălalt felinar e stins şi umflat ca o pătlăgică. Părul şi faţa îmi sînt lipicioase de sîngele scurs din două tăieturi de pe cap. Pentru a completa tabloul, degetul gros de la mîna stîngă îmi e scrîntit sau rupt şi a început să se umfle văzînd cu ochii. Nu am nici un oscior care să nu mă doară.

Sprijinindu-mă de un scaun mă ridic în picioare şi, cu paşi de nou născut, mă îndrept către masă. Ridic o sticlă cu apă minerală lăsînd lichidul gazos şi rece să mi se scurgă pe cap. Pe masă zăresc felurite ţigări şi o brichetă. După ce mă servesc cu o ţigară mă întorc cu faţa spre noii mei prieteni.

– Unde-i Ana, ticăloşilor? A-N-A! zbier la ei.

Se pornesc să rîdă şi să facă gesturi obscene. Omul cu pistolul, căruia ceilalţi îi spun Tony, îmi face semn să am răbdare. Arată la ceas şi ridică trei degete.

– Trei ore? întreb neîncrezător.

Trei ore! Ce va fi peste trei ceasuri? O vor aduce pe Ana aici? În pustietatea asta din marginea Deltei? Ori aşteaptă pe cineva care vorbeşte româneşte, cu care urmează să mă pot înţelege?

Oricum locul de pe laviţă este al meu şi vreau să văd cine va mai îndrăzni şi a doua oară să mă dea jos! Sînt gata să o iau de la început.

După ce mă aşez încetişor, îi privesc provocator. *Nomber one*, cel cu brazda pe mutră, se uită cîinos, dar nu are aerul că ar fi dispus să-mi calce teritoriul.

Mă întind cît sînt de lung pe pledul care miroase a DDT de trăzneşte şi închid ochii. În clipa următoare am şi adormit.

CAPITOLUL IX

În care mă joc de-a baba-oarba fără a da însă în mintea copiilor

Victoraş mă priveşte, fumînd gînditor. În prima clipă nu îmi dau bine seama unde sînt. Apoi îmi amintesc fulgerător totul. Mă ridic greoi de pe laviţă şi rămîn sprijinit în mîini. Mă dor oasele şi am un cap de ministru.

– Unde-i Ana? mă răstesc răguşit la Victoraş, cuprins de furie.

– Ana e la loc sigur. E sănătoasă si nu a păţit nmic. Cel puţin pînă acum. Totul însă depinde de tine.

– Ce vreţi de la mine?

Priveşte spre tovarăşii săi care îşi caută de lucru pîn jurul mesei. Coboară glasul şi se apleacă spre mine.

– Bagă de seamă: după cîte ştiu nu vorbeşte nici unul dintre ei româneşte. Dar nu e sigur. Aşa că trebuie să vorbim încet şi să ne înţelegem repede. Nu avem timp de pierdut. De dragul Anei voi încerca să te ajut.

Îl privesc bănuitor. Mă întreb cîtă încredere pot avea într-un individ de teapa lui şi dacă totul nu-i decît o manevră.

– Bine, spune ce doreşti.

– Dacă îmi răspunzi la cîteva întrebări şi dacă nu îmi ascunzi nimic, vei putea pleca de aici nevătămat. Vei fi condus la Tulcea, de unde te vei descurca mai departe singur, cum vei şti.

– Şi Ana?

– Ana este reţinută într-o cameră de hotel la Neptun. Este păzită de unul din oamenii noştri. După ce faci bine şi răspunzi la toate întrebările mele, îmi anunţ omul, care părăseşte imediat hotelul. Cînd ajungi la Tulcea poţi telefona la rîndul tău la Neptun ca Ana să fie eliberată. Pînă atunci prietenul nostru va fi departe. După cum vezi, m-am gîndit

la toate şi am ales soluţia aceasta care vă scuteşte pe amîndoi de o mulţime de necazuri. Şi să nu crezi cumva că mi-a fost uşor să obţin aceasta pentru voi. Dar dacă mă minţi cu ceva, să ştii că Ana e pierdută. De tine nici nu mai încape discuţie.

Victoraş vorbeşte pe un ton grav, repede şi concis. Pare preocupat sincer de soarta noastră, ca omul care face tot ce poate pentru a-şi scoate prietenii din impas. Îmi întinde pachetul său de ţigări şi bricheta.

În timp ce îmi aprind o ţigară cît pot de încet, mă gîndesc cu rapiditate. Ceva scîrţîie aici; dacă pe Ana o ţin sechestrată într-o cameră de hotel, aşa cum pretinde, înseamnă neapărat că o ţin legată şi cu un căluş în gură. Şi atunci ce rost a avut să mă care pe mine atîta amar de drum pînă aici, cînd mă puteau chestiona mult mai uşor la Neptun, chiar în prezenţa Anei. Sub ameninţarea aceasta directă e de presupus că ar fi obţinut orice de la mine. Deci ori Ana este în altă parte, ori... nu mai este! Iar Victoraş minte de stinge.

Mă prefac că înghit gogoaşa şi trec la următorul punct de pe ordinea de zi. Poate reuşesc să înţeleg ceva din discuţia pe care o vom avea.

– Clar. Şi acum întrebările.

Victoraş răsuflă uşurat şi trage scaunul mai aproape. Trebuie să mă stăpînesc să nu-l strîng de gît şi îmi plec privirea pentru a nu-mi citi în ochi intenţia ucigaşă.

– În primul rînd vreau să ştiu cînd anume ţi-a dat Julică volumul care ne interesează şi în ce scop. Şi mai vreau să ştiu tot ce ţi-a spus, cuvînt cu cuvînt.

– Julică nu mi-a dat nici o carte.

Victoraş are un gest de nerăbdare.

– Văd că ne pierdem timpul de pomană. Calci cu stîngul încă de la început.

– Deloc. Ăsta-i purul adevăr. Cartea am luat-o întîmplător, fără ca el să ştie.

Îi povestesc cum am intrat în posesia cărţii buclucaşe, cum i-am reparat reşoul lui Julică şi cum după ce acesta a plecat, am luat la întîmplare o carte dintr-un raft. Victoraş

mă priveşte pătrunzător. După un minut de tăcere clatină din cap şi mă întreabă mai departe.

– Hai să zicem că aşa a fost. Ce ai făcut cu cartea?

– Am citit cîteva capitole seara înainte de culcare şi am pus-o pe noptieră. A stat acolo două zile.

– Chiar şi atunci cînd te-a vizitat Poliţia peste noapte?

– Da, şi atunci o aveam la căpătîi.

– Ce te-au întrebat?

– Cine sînt, cum mi-am petrecut timpul cu o seară în urmă, dacă îl cunosc pe Julică şi alte chestii de astea.

– De carte te-au întrebat?

– Nu.

– Nici tu nu le-ai spus nimic?

– Nu, n-am făcut nici o legătură. Am declarat doar că citisem pînă la unsprezece, dar nu m-au întrebat ce carte anume, de unde o am şi nici eu n-am specificat.

– Nici atunci şi nici a doua zi?

– Nu. Văd că eşti bine informat.

– Sînt, face Victoraş apăsat. Şi acum, spune-mi ce-i cu mesajul.

– Care mesaj?

– Nu face pe prostul! Doar ţi-am spus condiţiile, altă şansă n-ai. Nici tu şi nici Ana. Aşa că fă bine şi spune tot ce ştii.

– Acum aflu că e vorba de un mesaj. Am crezut că e vorba de o carte care conţine o parolă; ca un fel de carte de vizită pentru cineva.

Victoraş stinge ţigara cu talpa pe duşumea. Nu mă slăbeşte o clipă din ochi.

– Mă rog. Se putea interpreta şi aşa. Mi-ai dat chiar o idee. Dar să continuăm. Cine ţi-a spus?

– Nimeni. Am constatat singur.

– Cum?! Întrebarea plezneşte ca un bici.

– Foarte simplu. Pe plajă; ţineam cartea în dreptul soarelui şi am observat găurelele acelea mici. M-au intrigat şi

am răsfoit tot volumul constatînd că sînt grupate sistematic în dreptul unor anumite cuvinte; asta m-a făcut curios.

– Cine a dezlegat cifrul?

În faţa ochilor îmi apoare silueta lui Marian la volanul hodoroagei sale, ridicînd mîna prieteneşte, aşa cum l-am văzut ultima oară. Pentru nimic în lume nu trebuie să-mi amestec prietenul într-o asemenea încurcătură.

– Vorbeşte mai repede, ţi-am spus că timpul nostru e limitat, mă strînge cu uşa Victoraş.

– Păi, să vezi, am copiat semnele separat...

– Pe ce le-ai copiat? Nu s-a găsit nici o însemnare la tine în cameră.

Odată cu asta Victoraş recunoaşte cu cinism actul de vandalism petrecut la mine.

– Direct pe nisip, pe plajă, am răspuns, inspirat în ultima clipă.

– Mda, înţeleg, asta explică multe. Zici deci că te-ai apucat să copiezi semnele; în ce scop, te pricepi cumva la aşa ceva?

– Puţin, fac eu mimînd falsă modestie, adăugînd însă imediat:

– Am cîştigat cîndva şi un concurs de enigmistică, primul pe ţară. Şi acum mai corespondez cu Popescu Sascut...

– Cu cine? sare Victoraş interesat.

– Popescu Sascut, fac eu indignat de atîta ignoranţă. Cel mai mare specialist al nostru în materie. În timpul războiului era în Anglia; se pare că îl folosea Inteligence Service pentru descifrarea codurilor germane.

Mint de îngheaţă apele. Ba încă şi cu o dezinvoltură de care nu m-aş fi crezut în stare. Spre mirarea mea, Victoraş pare impresionat şi îmi mai întinde o ţigară. Nu îl refuz, gîndindu-mă că poate îmi voi putea masca ezitările acoperind golurile cu gestica fumătorului cu tabiet. Bătrînul pune o manevră asemănătoare în seama fetişcanelor care îşi ascund prostia rîzînd tot timpul.

– Cum suna mesajul pe care l-ai descifrat?

Tonul lui Victoraş este neglijent, de parcă ar întreba într-o doară, nefiind vorba de ceva esenţial. Dar tocmai lucrul ăsta mă pune în stare de alarmă. Aici trebuie să fie cheia de care depinde totul. Gîndesc în viteza a patra: nu mi se pare firesc să-mi ceară textul mesajului cînd ştiu precis că Victoraş l-a copiat întocmai din carte. Dacă îl are, de ce mi-l mai cere? Tovarăşii săi nu au binevoit să-i spună şi lui conţinutul mesajului, care îi trebuie şi lui personal? Nu l-au putut descifra? L-a copiat cumva greşit? Ori Victoraş face un joc dublu? Timpul e prea scurt pentru a găsi un răspuns la atîtea întrebări. Risc la rîndu-mi o întrebare:

– Aţi avut 24 de ore la dispoziţie să luaţi cartea şi să descifraţi mesajul, mai ales că cifrul nu era cine ştie ce. De ce îmi ceri mie dezlegarea?

– Aici eu pun întrebări. Nu tu! Ei bine, mai repede, cum suna mesajul? Să nu-mi spui că l-ai uitat!

– Ba îmi amintesc perfect. Dar nu văd rostul întrebării, sînt sigur că îl ştii la fel de bine ca şi mine. În sfîrşit, dacă asta te face fericit... Mesajul cum îi spui, suna astfel...

Îmi storc creierii să găsesc ceva potrivit, ceva care să-i încurce toate socotelile. Simţeam instinctiv că jocul trebuie forţat într-un fel. Deodată înalţ capul şi rostesc răspicat:

–*The rest is silence*!

Efectul întrece toate aşteptările.

– Cum ai spus?! zbiară Victoraş sărind în picioare şi răsturnînd scaunul.

Îl privesc mirat şi repet fraza, aşa cum o auzisem de la Ana, la debarcader.

– Eşti sigur? se holbează Victoraş la mine, într-o stare de agitaţie greu de descris.

– Cum mă vezi şi cum te văd, fac eu foarte serios, încredinţat că sînt pe calea cea bună. Partida cu Victoraş e un fel de-a baba oarba. Dar odată şi odată mi se vor dezlega şi mie ochii... Revin brusc pe pămînt dîndu-mi seama ce grozăvie am putut spune. Pînă şi un copil şi-ar putea da seama că am minţit. Caut cu disperare răspuns la întrebarea care neapărat trebuie să vină. Victoraş întoarce încet capul

spre mine dar eu am găsit soluţia chiar în clipa în care deschide gura.

– Ia ascultă! Cum dracu' ai putut descifra un mesaj în englezeşte, cînd tu nu ştii o boabă...

– Ce copil eşti! Dezlegarea se face literă cu literă odată ce ai găsit cheia, aşa că se poate dezlega şi un text în sanscrită. Noi ăştia care ne ocupăm de enigmistică obişnuim să mai folosim şi dicţionare, iar de Shakespeare închipuie-ţi că am auzit... Mai ai şi alte întrebări inteligente de soiul ăsta?

Victoraş e praf. Mă părăseşte şi, cu multă şovăială, le comunică celorlalţi rezultatul discuţiei noastre. Stîrpitura îşi scutură mereu chica şi se porneşte să dea un recital de înjurături. La asta se pricepe, nimic de zis. Ceilalţi ascultă în tăcere aruncîndu-mi din cînd în cînd priviri piezişe. Cel mai calm pare a fi pistolarul meu de aseară, Tony, care preia şi iniţiativa. Porunceşte ceva stîrpiturii care începe imediat să se îmbrace. Omul cu brazda pe mutră scoate dintr-un gemantănaş de piele un aparat pe care îl aşează pe masă, în faţa lui Tony. Acesta întinde antena telescopică şi o îndreaptă spre ferestra deschisă. E vorba desigur de un mic aparat de emisie-recepţie, cu rază mică de acţiune. Dar bine sînt înzestraţi, mişeii! Tony apasă pe o clapă şi se apleacă spre aparat, rostind cîteva cuvinte. Apoi trece pe recepţie. După o clipă răspunde la fel de scurt o voce groasă de bărbat. Pistolarul vorbeşte apoi ceva mai mult, însoţindu-se de gesturi largi, ca şi cum ar vrea să se facă mai bine înţeles. Se pare că e pe cale să împartă instrucţiuni unei a doua grupe, căci din aparat se aude acum alt glas, ceva mai nazal.

Cum tot nu pricep o iotă mă ridic plictisit şi, nepoftit de nimeni, mă apropiu de masă şi încep să mă hrănesc cu ce găsesc. Şi găsesc cam de toate, trebuie să recunosc; salam de Sibiu, măsline, friptură rece, brînzeturi, sos Whorcester, compot de ananas, ţuică de Turţ, direct din sticlă, doar nu e cazul să mă formalizeze într-un cadru atît de intim. Alcoolul îmi arde gîtlejul şi fără voie gîndul îmi zboară la Marian. Ehei! de-ar fi şi el aici, ce mai curăţenie am face noi doi! Blînd băiat Marian, dar unde dă el, nu mai creşte iarba. Un

om dintr-o bucată. N-ar fi stat liniştit la taclale cu Victoraş, ca nepricopsitul de mine. Dar poate că maniera forte nu este indicată acum. Trebuie să cîştig timp, cu atît mai mult cu cît stîrpitura şi omul cu brazda tocmai se pregătesc de plecare. Ceea ce înseamnă că nu voi mai avea de-a face decît cu doi pezevenghi. Sînt curios să aflu pe cine vor cădea sorţii.

Prin fereastră zăres un debarcader pe lîngă care se scurg apele gălbui ale unui canal. Pe celălalt mal desluşesc în lumina tulbure a dimineţii o colibă ascunsă printre sălcii. Brusc devin interesat. Dacă e locuită nu se poate ca cei de peste drum să nu observe mişcarea de aici. Mă întorc spre Victoraş.

– Cine mă însoţeşte pînă afară?

– Du-te singur, face namila fără să se întoarcă. Dar nu te depărta, n-are rost, ascultă-mă pe mine.

În regulă. Tîrşîindu-mi picioarele, ca un om sfîrşit, ies la aer şi fac cîteva mişcări de înviorare. Respir adînc aerul curat şi umed al dimineţii şi parcă mă mai dezmorţesc puţin. Dau ocol casei şi găsesc locul cu pricina. Mă gîndesc că trăiesc un roman poliţist dar treaba asta n-am întîlnit-o nicăieri. Eroii n-au nevoi. La debarcader descopăr abia acum o şalupă avînd coca din material plastic, lucind argintiu şi legănîndu-se cuminte la capătul unei parîme. Ia te uită!

Cîţiva nagîţi trec deasupra mea dar ţipătul lor este acoperit deodată de zgomotul puternic al unui motor. În prima clipă nu-mi dau seama ce poate fi şi de unde vine, cînd uşa colibei este smulsă cu violenţă şi apare în fuga mare stîrpitura care îmi face semne disperate să intru înăuntru. Nu este înarmat. Îl privesc liniştit cum se apropie. Se opreşte brusc la doi paşi de mine, cu respiraţia tăiată. Pentru el asta ar putea fi clipa adevărului. Îl văd cum păleşte. Dar mă stăpînesc şi intru în colibă urmat de paşii săi şovăitori. Deasupra noastră trece cu zgomot de tunet un elicopter.

CAPITOLUL X

În care fac puţină curăţenie

Am rămas în trei. Amicul Tony, Victoraş şi cu mine. Pentru finala pe care o simt că se apropie, eu personal aş fi preferat să pic în altă grupă. Ceilalţi au plecat cu şalupa argintie de la debarcader. Omul cu curcubeul pe faţă a debarcat pe celălalt mal al canalului unde îl aştepta un altul, care i-a luat locul în şalupă; după aceea s-a îndreptat printre sălcii spre coliba pe care o zărisem. Ceea ce înseamnă că nici din partea aceasta nu mă puteam aştepta la vreun ajutor.

Îmi cîntăresc adversarii din priviri. Tony pare un sloi de ghiaţă; un dur care nu vorbeşte de prisos, nu se pierde niciodată cu firea, periculos ca un şarpe. Victoraş e un adevărat butoi cu dinamită, lipsit de orice scrupul, pe deasupra mă depăşeşte cu vreo cincisprezece kilograme; e odihnit şi bine hrănit. Greu mă văd făcîndu-le faţă într-o confruntare directă, mai ales în halul în care mă aflu. Cu toate acestea trebuie să-mi încerc şansa. Dacă se va ivi vreun prilej nu trebuie să-l las să-mi scape.

Mă apropiu de Victoraş şi, cu umilinţă în glas, îi cer o ţigară. Îmi vine să mă iau la palme cînd îmi aud glasul:

– Îmi dai şi un foc?

Trag fumul cu nesaţ şi deschid cu prudenţă ostilităţile.

– Ascultă, Victoraş. Cu toate că eşti amestecat într-o afacere care nu-mi place, trebuie să-ţi spun că îţi sînt recunoscător pentru că încerci să faci ceva pentru noi. Înseamnă că eşti totuşi un om de treabă.

Aici fac o pauză. Trebuie să-l conving neapărat că îi ciugulesc din palmă. Victoraş mă ascultă turnîndu-şi atent un pahar. Urmez pe acelaşi ton:

– Nu vrei să-mi spui şi mie despre ce e vorba? Naiba ştie, poate că te pot ajuta cu ceva. Să ştii că nu sînt un tip încuiat. Un om ca tine nu face chestii de astea decît dacă e vorba de

un cîştig baban. Cît crezi tu că scoate un pîrlit de profesor de sport? Dacă pică ceva, de ce nu? Poate cunoştinţele mele de enigmistică sau...

– Andrei, pe bune, să se termine întîi povestea asta, să mă conving că joci cinstit, după care putem discuta. Nu zic ba.

Se adresează apoi pistolarului şi îi spune ceva printre dinţi. Omul mă priveşte inexpresiv cu ochii săi de peşte mort în timp ce pescuieşte o măslină de pe masă. Mormăie ceva şi umblă la aparatul de pe masă care tocmai începuse să bîzîie. În clipa următoare cade trăznetul.

Din aparat se aude, limpede, glasul Anei:

– Ajutor! Oh, Andrei, unde eşti... Scapă-mă de...

Se aude o bufnitură, un geamăt, apoi o voce aspră de bărbat bolboroseşte ceva în păsărească lor precipitată.

Tony închide brusc, dar e prea tîrziu. Am sărit în picioare şi privesc fascinat aparatul. Ana! De unde a vorbit? Unde o ţin ticăloşii? Privirea pe care Victoraş o îndreaptă fără să vrea spre coliba de dincolo mă dumireşte. Cum de nu m-am gîndit!

Cu mîinile împreunate mă răsucesc din mijloc şi îl trăznesc pe Tony sub falcă, punîndu-mi întreaga greutate în lovitură. Nu aştept să văd rezultatul şi mă întorc spre Victoraş. Încearcă să se ridice, dar îi zbor scurt scaunul de sub el. Are un reflex uluitor şi se redresează ca un resort; ridic genunchiul şi i-l reped între picioare. Scoate un muget şi se închide ca un briceag. Aud mişcare în spate şi mă întorc fulgerător. Tony, cu spumă roşie la gură, tocmai pune mîna pe pistolul de pe masă. Mă las puţin pe spate şi talpa mea i se înfige sub falcă. Arma zboară prin încăpere iar Tony decolează şi el spre peretele opus, chiar în clipa în care după ureche îmi explodează pumnul năpraznic al lui Victoraş. Îl las să treacă pe lîngă mine, antrenat de elanul său şi, cînd se întoarce, calm, îl lichidez cu o dreaptă la bărbie care îmi amorţeşte braţul de la încheietura mîinii pînă la umăr. Se prăbuşeşte într-un zgomot infernal de veselă spartă.

Victoraş nu mai dă semne de viaţă, în schimb Tony pare să aibă şapte vieţi. Încercă îndărătnic să se ridice în mîini. Apuc sticla de Turţ şi i-o fac fărîme pe ţeastă.

S-a făcut linişte. Mă resimt după groaznica lovitură încasată de la Victoraş. Am o teribilă senzaţie de greaţă şi mă retrag sughiţînd spre uşă. Mai arunc o ultimă privire în odaie şi recunosc că tabloul merită privit. La picioarele mele zăresc pistolul lui Tony. Îl ridic cu teamă ţinîndu-l de ţeavă. E o armă grea, cu surdină. Ies afară şi îi fac vînt în Dunăre.

Sîntem în luna lui Cuptor, dar apa mi se pare rece ca ghiaţa. După ce mă las puţin purtat de curent, mă îndrept spre malul opus înotînd indiană cu mişcări lente. Sînt încă ameţit, de mîna stîngă aproape că nu mă pot folosi şi în general mă simt ca şi cum aş fi fost dat la darac. Izbutesc totuşi, cu chiu cu vai, să acostez dincolo, ţinîndu-mă de zmîrcul din marginea apei. Fundul este noroios iar căţăratul pe mal îmi pare un adevărat calvar. Mă întind tremurînd pe pămînt şi închid ochii. Numai de nu aş leşina. După un timp fac un efort şi mă ridic în coate apoi în picioare. Mă îndrept cu apa şiroind de pe mine spre căsuţa tainică dintre sălcii, dar la jumătatea drumului realizez că şi un copil ar scoate-o la capăt cu mine. Pot strica astfel tot ce am realizat pînă acum; trebuie să ajung cu orice preţ la Ana, dar trebuie s-o şi eliberez. Iar împotrivă îmi stau cel puţin doi adversari. Pe de altă parte îmi dau seama că nici Victoraş nici Tony nu vor întîrzia să dea semne de viaţă, pornind pe urmele mele sau avertizîndu-i pe cei din colibă cu ajutorul radiou-lui. Stau în cumpănă şi deodată am o idee nebunească. Singura posibilă.

Mă îndrept, străbat cei cîţiva paşi ce mă despart de colibă, îmi şterg palmele de pantaloni şi bat cu hotărîre la uşă; aceasta se deschide aproape imediat şi stau faţă în faţă cu un necunoscut. Desigur omul cu vocea nazală. E în maieu, are obrazul acoperit cu clăbuci de săpun, poartă un prosop aruncat pe după umăr şi ţine o mînă la spate. Mă priveşte ca pe o stafie.

Întind mîna beteagă spre debarcader şi scot un fel de cîrîit care poate însemna orice. Se uită cu interes în direcţia

canalului şi face un pas înainte. Cu ultima rămăşiţă de putere îi proptesc podul palmei pe scăfîrlie troznindu-i tîmpla de canatul uşii. Pîrîitul oaselor îmi produce o bucurie sinistră şi îi culeg din zbor pistolul care îi scapă din mînă. Nu îmi pierd vremea cu condoleanţe şi dintr-un slat sînt înăuntru.

Pe salteaua pneumatică aşternută într-un colţ stă tolănit prietenul meu de aseară, cu aparatul de radio lîngă el. Cînd dă cu ochii de mine se taie ca maioneza. Se face încet vînăt şi deschide gura fără a scoate un sunet; brazda de pe obraz are acum margini vineţii.

Brusc aparatul de radio se porneşte să bîzîie înebunit.

Ana, în picioare în mijlocul încăperii, parcă mai frumoasă ca oricînd, mă priveşte cu ochii mari, ducîndu-şi mîinile la piept.

– Andrei! Oh, Andrei, ştiam că vei veni.

CAPITOLUL XI

În care arunc marfa pe geam în mod avantajos

După ce m-am asigurat dintr-o privire că Ana este teafără, din doi paşi am fost în colţul camerei. A urmat o clipă de tăcere grea. Omul cu brazda pe faţă înghite în sec cu efort vizibil.

– Ridică-te!

Se execută prompt, de parcă i-aş fi vorbit în limba maică-si.

– Ia-o înainte! am arătat către uşă.Se pune în mişcare păşind ţeapăn înaintea mea. La spate îi atîrnă un pistol cît toate zilele trăgîndu-i cureaua în jos. După o clipă de tresărire, l-am uşurat din mers de povară. Degetul de la mîna stîngă îmi zvîcneşte dureros. Afară, de-a latul pragului, clientul meu de adineauri pare şifonat serios. Piciorul drept i se ridică întruna lovind în neştire tocul uşii. În rest nici un semn de viaţă. Îl răsucesc cu faţa în sus. Mă priveşte fără să mă vadă. cu ochii goi; tîmpla stîngă e mînjită de sînge iar în jurul ochiului i-a apărut un monoclu negru.

– Trage-l înăuntru! mă adresez colegului, ajutîndu-mă elocvent cu ţeava armei.

De data asta animalul pricepe prea încet sau se face că nu înţelege. Cu braţul teafăr îi scap una peste ceafă.

La spatele meu Ana scoate un ţipăt.

– Ce faci, Andrei, îl omori!

Băiatu' îşi apucă precipitat tovarăşul de subţiori şi îl trage tîrîş pînă în mijlocul încăperii. După care se îndreaptă din şale ducîndu-şi reflex mîna la ceafă. Nici nu aşteptam altceva. Dreapta mea îl nimereşte exact în vîrful bărbiei, se prăbuşeşte greoi, întîi în genunchi, apoi cu faţa înainte, stîrnind un nor de praf.

În liniştea care s-a lăsat îmi aud deodată respiraţia şuierătoare. Ana s-a rezemat de perete şi mă priveşte

înfricoşată. Ştiu că-i este frică de mine, dar nu am timp de chestii de astea.

– Ai ceva, eşti rănită, ce ţi-au făcut ticăloşii? mă răstesc mult prea aspru la ea.

Scutură din cap.

– Nimic. Chiar nimic!

Inspectez în grabă teritoriul cucerit. De un cui în perete spînzură o oglindă ciobită; dedesubt, pe un scaun scund, cu trei picioare, un cufăraş deschis plin cu o groază de tuburi şi sticluţe, piepteni şi creme de diferite culori, precum şi un aparat de ras şi un pămătuf plin de săpun. Ce de mai cosmetice putea să care tipul cu el!

– Cred că e o trusă de machiaj, aud şoapta Anei lîngă mine.

Clar! Tocmai era pe cale să se facă frumos ori să se deghizeze în vreun fel oarecare, cînd am picat eu şi i-am stricat revelionul.

Pun la repezeală stăpînire pe curelele celor doi şi leg cum mă pricep mai bine pe Scarface. Celălalt nu cred că va ridica probleme. Apoi cotrobăi peste tot prin încăpere şi în spatele uşii dau de un maldăr de cutii de carton stivuite una peste alta pînă aproape de tavan. Fiecare cutie este lipită cu bandă adezivă de culoare galbenă purtînd o etichetă şi un număr. Iau una din grămadă şi o cercetez curios. Mă întorc spre Ana şi îi arăt eticheta.

– Înţelegi ce scrie aici?

Ana silabiseşte în timp ce îi urmăresc mişcarea buzelor. Scutură capul, încurcată.

– După cîte îmi pot da seama, e vorba de ţevi dintr-un oţel special. Numele firmei şi, cred, caracteristicile tehnice; bănuiesc că e scris în suedeză.

Desfac la repezeală cutia şi dinăuntrul ei scot un ambalaj îngrijit din polistiren expandat, care conţine patru ţevi subţiri, introduse în cîte un locaş pe măsură. Fiecare ţeavă este prevăzută la capete cu cîte un filet şi este astupată cu dopuri din material plastic. După ce am scos şi dopurile privesc nătîng prin golul ţevii. În afară de calitatea lor

deosebită. ţevile astea nu îmi spun nimic. Îmi pierd vremea de pomană; ţeava zboară într-un colţ.

Aparatul de pe salteaua pneumatică bîzîie neîntrerupt dar pînă acum nu i-am dat atenţie. Îmi amintesc cum a procedat Tony; mă aplec şi trec pe recepţie. Vocea groasă a lui Victoraş mă face să tresar fără voie. Mai nutreşte speranţe căci nu vorbeşte româneşte. E cazul să-l pun la curent cu noua stare de lucruri, aşa că apăs pe clapa pentru emisie.

– Încetează cu păsăreasca asta. Cu mine vorbeşti!

– Andrei! Cum dracu'...

Întrerup, mă gîndesc o clipă apoi emit.

– Cum o mai duci cu sănătatea? Complimente de la prietenii tăi de aici.

– Ce e cu ei?

– Ce să fie, unul nu mai suflă iar celălalt e legat ca un salam. Ana e liberă. Am un arsenal întreg în jurul meu aşa încît cred că ai face bine să te porţi frumos, că doar eşti băiat mare. Mă auzi?

– Te aud, dar eşti inconştient. De jur împrejur ai mocirlă iar drumul spre debarcader e în bătaia carabinei mele cu lunetă. Pe deasupra mai pot să-i încerc eficacitatea şi prin pereţii de lut. Sînt sigur că gloanţele vor trece ca prin brînză... Eşti cumva curios să vezi cum arată Ana în chip de strecurătoare?

Îl aud chicotind şi simt un nod în gît. Încerc totuşi să parlamentez.

– Dar de ăştia doi nu îţi pasă? Cum nu te porţi cum trebuie, le zbor creierii, să ştii! zbier eu în microfon.

– Pagubă-n ciuperci. Nu încerca să mă iei pe coarda sentimentală. Sfatul meu este să o iei pe Ana de mînă şi să veniţi amîndoi frumuşel pînă dincoace. Cînd sosesc ceilalţi să vă găsească aici, că altfel nu răspund de nimic. Chiar dacă nu mă crezi, să ştii că numai datorită mie Ana nu a păţit nimic. Şi ai cuvîntul meu că dacă mă asculţi, nici de acum încolo nu va păţi. Ce zici?

Îmi încerc ultima carte.

– Zic că eşti o cizmă. Cu marfa cum rămîne? Nu-i păcat de ea?

– Care marfă, ce vrei să spui? Nu înţeleg.

Vocea din aparat încearcă să nu şovăie dar simt că sînt pe drumul cel bun. Îi dau înainte.

– Ai uitat de ţevi? Cui le laşi?

– Ce ţevi, omule, ai înebunit!

– Perfect. Asta înseamnă că nu ai nimic împotrivă să le arunc în Dunăre. Cum doreşti. Pa!

Ridic de pe podeaua de pămînt bătătorit ţeava aruncată de mine, mă dau doi paşi înapoi şi zvîrrr! cu ea prin fereastră. O urmăresc cum se duce învîrtindu-se şi dispare apoi în valuri.

Aparatul bîzîie în aceeaşi clipă. Asta şi vreau!

CAPITOLUL XII

În care din nou privesc pe fereastră dar nu-mi cred ochilor

Cu Victoraș am ajuns pînă la urmă la un compromis: dumnealui renunță deocamdată să facă tir prin pereții casei, iar eu la rîndul meu nu mai dau de-azvîrlita cu prețioasele și enigmaticele țevi.

Cei doi ostatici sînt la păstrare. Unul, legat fedeleș, stă cuminte într-un colț și îmi urmărește posomorît toate mișcările. Celălalt nu și-a revenit nici pînă acum. "Fractura arcadei zigomatice", sună diagnosticul competent dat de Ana. Cu fiertații însă e curată nebunie să joci *fair play*.

Am trecut la treburi mai practice. Ca tot omul gospodar, am întocmit inventarul rezervelor noastre constatînd că stăm destul de bine cu apa, mîncarea și țigările. Ne vor ajunge două-trei zile. Sînt fericitul posesor a trei pistoale de calibru mare, toate prevăzute cu surdină. Le-am descărcat și am învățat să le mînuiesc. Apoi le-am încărcat la loc iar cele șase încărcătoare de rezervă sînt acum împrăștiate prin buzunarele mele.

În cele din urmă Ana mi-a spălat rănile oblojindu-mă cum s-a priceput mai bine. Toate ar fi cum ar fi, doar degetul gros de la mîna stîngă este vînăt și umflat ca un debrețin. În general însă pot spune că am un moral nemaipomenit.

După ce am isprăvit toate treburile am mai privit o dată în jur să văd dacă nu am uitat cumva ceva. Cutiile cu țevi mă intrigă în continuare. În ce constă oare valoarea lor? E vorba de un metal prețios? Or fi din platină? Trebuie să aflu cu orice preț. Mă adresez Anei:

– Vrei să mă ajuți?

– Desigur, ce să fac?

– Hai să scoatem toate țevile din ambalaj. Vreau să le cercetez mai de aproape.

– Toate? Dar sînt sute! se miră Ana.

– Da, pe toate. Avem ceva mai bun de făcut?

Despachetăm în tăcere. Ana scoate ţeavă după ţeavă din cutii şi mi le trece mie. Eu le deşurubez dopurile şi, după ce mă asigur că înăuntru nu e nimic, le pun deoparte. Dar nu trece mult şi strădania noastră se dovedeşte a nu fi zadarnică. Din ţeava pe care tocmai o ţin în mînă, imperceptibil mai grea, scot două plicuri lunguieţe din folie plastică de culoare neagră. Ana se opreşte şi le priveşte fascinată.

– Fii atent, poate conţin vreun explozibil sau o substanţă otrăvitoare.

Plicurile sînt închise etanş. Ezit o clipă, apoi rup cu un gest hotărît unul dintre colţuri. În podul palmei mi se scurge un praf alb cristalin, cu aspect inofensiv. Rămîn pe gînduri. Toate mă fac să cred că am în sfîrşit în mînă miza jocului ucigător care ne-a prins în mrejele lui fără voia noastră. Desigur că trebuie să fie un narcotic foarte scump. Deci trafic de stupefiante, asta era! Iar cei care se ocupă cu astfel de treburi nu pot fi decît profesionişti, care lucrează la scară mare pe plan internaţional, oameni fără scrupule care ştiu că nici pentru ei nu există cruţare.

– Ana, nu mi-ai spus cum ai nimerit în ghearele lor. Ştiu doar că te-ai urcat ieri într-o maşină. Cum te-ai lăsat păcălită?

Ana se aşează pe un scaun în faţa ferestrei şi, privind gînditoare unda galbenă şi molcomă, începu să-şi istorisească aventura.

– Ieri pe la ora zece am fost la tine să văd dacă ţi-ai revenit... Cum nu te-am găsit, am ieşit pe verandă nehotărîtă ce să fac. Nu ştiam ce să mai cred. Chiar atunci a apărut Victoraş, care mi-a spus că a stat cu tine toată noaptea pînă la ziuă şi că aţi organizat o plimbare cu barca; tu, el şi cîţiva prieteni de-ai săi, foarte simpatici, după cum mă asigura. Mi-a spus că mă aşteaptă la debarcader o maşină şi să mă grăbesc; şi aşa pierduseră mult timp căutîndu-mă şi nu e politicos să-i facem pe oameni să aştepte. Am protestat spunîndu-i că trebuie să-l anunţ şi pe tata, dar m-a liniştit asigurîndu-mă că se duce chiar în clipa aceea la tata, ba mai

mult, va încerca să-l convingă să vină şi el. Apoi ne va ajunge din urmă cu maşina lui. A mai adăugat că mi-ai pregătit o surpriză... M-a luat repede, ştii cum e el, iar eu n-aveam nici un motiv să nu-l cred. Ne-am despărţit rîzînd şi m-am îndreptat spre debarcader. Într-adevăr acolo era o maşină şi niste tipi mi-au făcut semne. M-am urcat şi am plecat imediat. Nici unul dintre ei nu ştia româneşte, dar ne-am descurcat şi au fost foarte amabili; mi-au oferit bomboane şi sucuri. Totul părea în ordine şi bineînţeles că a început să mă frămînte curiozitatea; ce surpriză îmi pregăteai? Dar surpriza am avut-o chiar la ieşirea din Constanţa. Tocmai treceam pe lîngă o tarabă cu nimicuri, unde am zărit un şirag de scoici aşa cum îmi doream de mult. I-am rugat să oprească dar, spre mirarea şi nemulţumirea mea, au refuzat. M-am încăpăţînat, am bătut din picior, dar fără nici un rezultat. N-au mai scos nici o vorbă şi au încetat şi cu amabilităţile. Eram furioasă. Maşina gonea nebuneşte şi nu puteam face nimic. Abia aşteptam să te văd şi să te felicit pentru asemenea mitocani de prieteni. Nu am înţeles adevărul decît după ce am ajuns la capătul drumului. Au ascuns maşina sub cîţiva snopi de stuf şi m-au dus aici, unde ne aşteptau alţi doi indivizi, cu pistoalele la brîu. Abia atunci am coborît pe pămînt. Eram înspăimîntată şi mai ales înebunită de frică pentru tine, căci i-am auzit pronunţîndu-ţi numele.

Ana se opri şi se întoarse către mine privindu-mă drept în ochi.

– Andrei, nu mă interesează decît un singur lucru: în ce fel eşti tu amestecat în treaba asta murdară? De ce nu mi-ai spus nimic? Ce se întîmplă cu tine?

Cu mîna pe umărul ei i-am spus şoptit:

– E într-adevăr o treabă murdară, aşa cum spui tu. Eu însă sînt cît se poate de curat.

Aş fi vrut să-i mai spun: mă crezi! Dar nu am izbutit. Cuvintele nu au fost niciodată partea mea forte. Ana însă veni repede şi se cuibări la pieptul meu. O ţineam strîns şi mă pregăteam să-i spun totul, cînd brusc am devenit stană de piatră.

Pe deasupra umărului Anei privirea mea neîncrezătoare s-a oprit pe o barcă care apăruse pe neașteptate în mijlocul canalului. Conturată de lumina roșietică a înserării am deslușit silueta de neconfundat a prietenului meu Marian.

CAPITOLUL XIII

În care fac duş şi forez pereţi

Înainte de a putea face vreo mişcare aparatul de radio s-a pornit să bîzîie. Stăpînindu-mi pornirea de a-mi avertiza prietenul m-am desprins din îmbrăţişare şi am deschis pe recepţie. Glasul lui Victoraş, care parcă umple coliba, sună grăbit şi cu o undă de îngrijorare:

– Avem un musafir. Nu ştiu cine este şi ce vrea. Voi însă nu trebuie să daţi vreun semn de viaţă pînă la noi ordine. Nu umbli la aparat; de altfel îl şi deconectez. Te chem mai tîrziu.

Aparatul amuţeşte. Dacă l-aş preveni pe Marian sînt sigur că abia atunci l-aş pune în pericol de moarte. Trec la fereastră şi urmăresc cum manevrează cu dibăcie lotca greoaie, trăgînd la mal. Sare srinten pe debarcader şi leagă parîma cu nod pescăresc de un par. Apoi se întoarce spre colibă şi strigă ceva. După o clipă uşa se deschide şi în prag apare Victoraş, cu o cizmă în mînă, ca omul surprins pe neaşteptate. Face semne prieteneşti. Marian răspunde şi el şi se apropie agale tot gesticulînd. Cei doi stau acum faţă în faţă şi îşi scutură mîinile. Namila de Victoraş se vede silit să privească în sus la Marian care îl depăşeşte cu un lat de palmă. Ca doi buni prieteni coboară împreună la debarcader şi încep să descarce. Victoraş pune mîna pe lansete, le încearcă elasticitatea şi cotrobăie peste tot. S-ar zice că se înţeleg de minune. Nu mai ştiu ce să cred.

Se întunecase bine cînd cei doi au intrat în colibă şi au aprins lumina. Între timp Ana şi cu mine cinăm; am insistat să mănînce, cu toate că nu-i era foame. Dar nu puteam şti ce încercări ne mai aşteaptă şi trebuia să fim pregătiţi să le facem faţă. Înfiripăm apoi în pripă un plan de acţiune. Încep prin a rezuma situaţia.

– Ana, este cert că sîntem căutaţi; mai mult ca sigur că elicopterul de azi dimineaţă cerceta regiunea ca să ne dea de

urmă. Mai devreme sau mai tîrziu vom primi ajutor. Fraţii de dincolo însă aşteaptă şi ei întăriri. Marian a picat aici colac peste pupăză şi treaba asta complică şi mai mult lucrurile.

– Bietul de el, face Ana compătimitor. A plecat la pescuit şi uite în ce încurcătură a intrat fără să vrea.

– În privinţa asta nu sînt chiar atît de sigur. Marian are de lucru la birou pînă peste cap şi mă îndoiesc că a lăsat totul baltă, acum la început de săptămînă, doar pentru a pescui. E foarte ciudat...

– Doar nu crezi că... pufneşte Ana la mine, supărată de-a binelea.

– Ce idee! Nu asta am vrut să spun. Trebuie însă să ştii că şi Marian este amestecat în afacerea asta, însă indirect. El nu a făcut decît să-mi descifreze mesajul. Dar cum de ne-a luat urma, numai Dumnezeu ştie...

– Un mesaj cifrat, ai spus? se miră Ana.

Îmi dau seama cît de misterios sună toate astea pentru biata fată; cred că e timpul să-i dau o explicaţie. Şi, în cîteva cuvinte, o pun la curent cu toate cîte mi se întîmplaseră în ultimele zile. O vreme stăm tăcuţi în întuneric. Apoi Ana rupe tăcerea:

– Ştii, Andrei, te-ai purtat grozav. Cred totuşi că ai făcut o greşeală.

– Una, dar boacănă, confirm eu necăjit. E adevărat, în loc să plec la pescuit trebuia să-i fi spus totul lui Mihăilă. Multe nu s-ar mai fi întîmplat.

Ana îmi prinde mîinile şi le scutură energic.

– Principalul este că nu ai nici un amestec cu banda asta de netrebnici. M-ai găsit aici în mijlocul deltei şi, tu singur, m-ai scos din mîinile lor. Ai fost minunat!

Ana uită că nu am găsit-o ci am fost adus aici cu forţa; dar nu o contrazic. Faţă de ieri am progresat simţitor. Sîntem relativ liberi, avem doi ostatici şi pe deasupra sîntem şi înarmaţi.

Afară e noapte. Stau în cumpănă şi nu mă hotăresc ce e mai bine de făcut. Cred că acum ar fi momentul cel mai potrivit s-o ştergem englezeşte. Dar nu pot pleca lăsîndu-mi

prietenul în primejdie. Pe de altă parte din clipă în clipă lui Victoraş îi pot sosi întăriri, ceea ce ne-ar scădea simţitor şansele de scăpare. Îmi amintesc de un vechi principiu tactic: atunci cînd eşti condus la scor, defensiva nu e bună de nimic. Şi mă hotărăsc.

– Ana, te las. Dacă vreunul din ăştia doi te supără, trage fără milă. Îţi las două arme.

– Ce ai de gînd? Unde te duci?

Ana e speriată şi o înţeleg foarte bine. Caut s-o liniştesc.

– Mă reped pînă dincolo, să văd care mai e situaţia. Poate izbutesc să-i fac un semn lui Marian că sîntem şi noi aici. Şi după aceea, văzînd şi făcînd...

– Să fii atent, Andrei, nu te expune fără rost. Chiar tu ai spus că vom primi ajutor.

– Dar cînd? Trebuie să încercăm să ne ajutăm singuri. Fii cu ochii pe puşlamalele astea. Îţi las o lumînare aprinsă şi mai ai şi lanterna. Şi nu răspunde pentru nimic în lume la radio.

Îmi iau cu mine un pistol şi un briceag. Afară e beznă şi s-a pornit un vînt puternic care apleacă vîrfurile trestiilor pînă aproape de suprafaţa apei. Vreme de furtună. Apa nu mi se mai pare acum atît de rece. Mă las purtat la vale ţinînd arma ridicată deasupra apei. Malul celălalt nu este prea abrupt şi mă caţăr uşor în umbra sălciilor. În seara aceasta nici urmă de ţînţari. Bezna este cînd şi cînd spintecată de fulgere îndepărtate iar peste întinderile de stuf se rostogoleşte cu prelungi ecouri bubuitul tunetului.

Mergînd aplecat am început să mă apropii de colibă. Înaintam încet, cu ochii în toate părţile cînd deodată stropi mari şi grei au început să cadă din bolta neagră. Dar cum sînt ud pînă la piele puţin îmi pasă de ploaie. Strîng arma în mînă şi dau ocol colibei. Prin pereţii de lut se aude slab muzică; Marian, cu Victoraş şi Tony tăifăsuiesc desigur la un păhărel, ascultînd muzică la adăpost. Încerc să-mi amintesc aşezarea încăperii: în dreptul peretelui lîngă care mă aflu trebuie să fie laviţa pe care mi-am petrecut noaptea. Podeaua camerei era puţin înălţată faţă de nivelul curţii. Măsor deci înălţimea

potrivită, însemn o cruce pe perete, stropesc locul din belşug cu apă dintr-o băltoacă de la picioarele mele, apoi mă pun pe lucru.

Lama briceagului pătrunde lesne şi o răsucesc încet în scobitură. Apoi stropesc din nou cu apă. După un sfert de ceas am găurit în perete o pîlnie destul de adîncă, aproape cît lama briceagului. O mai lărgesc la gură astfel încît să-mi pot apropia ochiul să pot privi în colibă cînd voi termina de străpuns peretele. Cu mii de precauţii continui să scobesc şi să umezesc lutul. În cele din urmă o foarte subţire rază de lumină scapă pe lîngă lama briceagului. Mă opresc din lucru şi simt că ceea ce îmi se scurge pe frunte nu mai e apă de ploaie. Lărgesc aproape imperceptibil gaura rotind briceagul şi îmi lipesc ochiul de vizorul obţinut cu atîta trudă.

Mare lucru nu se vede. La o palmă în faţa mea disting parcă ceva cenuşiu, păros; asta trebuie să fie pătura de pe laviţă. Apoi îmi dau seama deodată că, aproape lipit cu spatele de perete, stă lungit unul dintre cei din colibă; dar cine anume? Dacă este Victoraş desigur că nu a observat nimic, altfel ar fi dat alarma de mult; iar dacă e cumva Marian, acesta este mult prea isteţ încît să reacţioneze astfel încît să mă dea de gol, chiar dacă nu bănuieşte că de mine e vorba. Raţionamentul îmi dă curaj dar nu pot rămîne aici toată noaptea, mai ales că am amorţit în poziţia aceasta incomodă. Dacă las gaura neacoperită omul de pe laviţă va simţi curentul de aer, iar dacă e cumva Victoraş...

Ca de obicei în buzunare nu am nici o batistă, doar cîteva încărcătoare cu gloanţe care desigur s-au udat în apa canalului. Cu capul sprijinit în pîlnia din perete scot poalele cămăşii şi rup o fîşie dintr-o smucitură. O fac ghemotoc şi o înfund repede în gaură. Peste ea lipesc puţin pămînt muiat în apă.

Mă îndrept cu un oftat de uşurare şu îmi frec braţele amorţite. Sînt ţeapăn ca un peşte congelat iar între timp s-a pornit să plouă cu băşici. Mă gîndesc la şansele unei acţiuni fulger: intru brusc în colibă şi deschid balul. Dar practic nu mă pot folosi decît de o singură mînă. Marian este probabil lungit pe laviţă şi neînarmat. Cît despre Victoraş, acesta

mi-a dat de curînd o mostră de viteză de reacţie. Tony cred că are şi el vreun pistol la îndemînă, cu toate că i-am aruncat jucăria în Dunăre, care însă desigur nu era singura la părinţi. Şi chiar de-aş intra cu pistolul în mînă, ca într-o scenă de film, nu prea mă văd trăgînd în carne vie. E greu să te hotărăşti să tragi cu bună ştiinţă într-un om, fie el şi răufăcător; şi nici nu cred să fiu în stare să nimeresc ceva. Cei doi sînt cu atenţia încordată şi cu siguranţă că nu îl scapă din ochi pe Marian, cu toată primirea prietenească pe care i-au făcut-o.

Ei stau la cald, eu însă sînt ud, îngheţat, dezorientat şi pe deasupra încep să-mi fac gînduri din pricina Anei. Oare nu a fost o imprudenţă s-o las singură cu cei doi borfaşi?

Prin răpăitul ploii se desluşeşte parcă un zgomot neobişnuit. Ascult cu atenţie şi, într-adevăr, aud în dreptul debarcaderului motorul unei şalupe care se opreşte tuşind. În aceeaşi clipă un plescăit la picioarele mele mă face literalmente să sar în sus. La lumina unui fulger recunosc ruptura cămăşii mele zăcînd în noroi, iar din gaura din perete a apărut o mînă uriaşă, cu palma întinsă.

CAPITOLUL XIV

În care îmi amintesc un basm (ţara arde şi baba se piaptănă)

Treceam cu adevărat prin momente de groază. Dinspre canal se auzeau paşii unei cete de oameni care se apropiau orbecăind prin bezna adîncă, iar eu parcă mă făcusem stană de piatră cu ochii încă aţintiţi spre locul în care văzusem palma aceea întinsă spre mine.

M-am trezit scuturîndu-mă ca dintr-un coşmar. Cu stînga căutam înfrigurat pipăind suprafaţa aspră a peretelui. Am dat de o mînă mare, fierbinte. După o scurtă ezitare, i-am pus pistolul în palmă. Mîna se retrase repede şi o scurtă rază de lumină m-a lovit în faţă. Am astupat iute gaura din perete şi m-am retras tremurînd după colţul colibei. Nici o clipă prea devreme, căci imediat lumina orbitoare a unui fulger despică brusc întunericul, însoţită de pleznitura ca de bici a trăznetului.

Vreau să cred că Marian e cel căruia i-am dat arma şi în felul acesta nădăjduiesc că am făcut un serios pas înainte. Ciudat că tocmai în asemenea momente îmi revine în minte un basm din copilărie...

Fata de împărat era peţită, ca de obicei, de trei feciori, trei fraţi. Cum viitorul ginere urma să primească pe lîngă mîna fetei şi sceptrul împărăţiei, trebuia să se dovedească vrednic de aceasta. Şi iată-i pe cei trei supuşi unei grozave încercări. Peţitorul avea de străbătut o cîmpie întinsă la capătul căreia se zărea o căsuţă; odată ajuns aici trebuia să intre şi să facă faţă unei ultime încercări.

Bineînţeles, primul a pornit favoritul, adică feciorul cel mare. Dar nu a apucat să facă cîţiva paşi că s-a şi pornit din senin o vijelie cumplită. Vîntul smulgea copacii din rădăcină purtîndu-i prin văzduh precum spicele de grîu. Fratele cel

mare a strîns din dinţi şi a răbdat cît a răbdat, apoi s-a aruncat înfricoşat cu faţa la pămînt.

Venise rîndul celui mijlociu. Acesta a pornit, dar îndată s-a iscat o furtună şi mai pustiitoare, însoţită de grindină şi de cutremur. Mijlociul s-a stăpînit însă şi a mers mai departe. După un timp a trecut de locul unde zăcea frate-su mai mare, cu faţa îngropată în pămînt. A mai mers o bucată de drum dar vijelia s-a înteţit într-atîta încît nici el nu a mai răbdat şi s-a prăbuşit cu faţa în jos.

Mezinul ardea de nerăbdare să-şi încerce puterile, însă toată curtea, în frunte cu împăratul, a rîs de el; noroc că a intervenit pentru el domniţa cea tînără. Aşa că a pornit voiniceşte, cu toate că ceea ce fusese înainte părea un joc de copii pe lîngă înspăimîntătoarea dezlănţuire a stihiilor care l-a întîmpinat. După o vreme a trecut şi el de fratele cel mare şi şi-a zis în gînd:

– Pînă acum încă e bine!

Şi-a urmat neabătut calea şi a izbutit să treacă şi de fratele mijlociu.

Şi iarăşi şi-a zis:

– Pînă acum încă e bine!

Şi a mers mai departe. A ajuns la capătul drumului, în dreptul căsuţei. Iar ca prin minune întreaga vijelie s-a potolit dintr-odată; s-a făcut senin, păsările au prins să cînte, iar pe cer se arcuia un minunat curcubeu.

Iar Prîslea îşi spuse în sinea lui:

– Pînă acum încă e bine!

Din căsuţă se auzea însă un scrîşnet înfiorător; părea că un balaur fioros sălăşluieşte înăuntru şi stă gata să-l înghită. Dar băiatul cel viteaz a dat uşa de perete şi, ce să vezi! Un minunat armăsar alb rumega liniştit, iar alături erau rînduite hainele cusute în fir de aur ale învingătorului...

Moarala care se desprinde e limpede; dar basmul pe care îl trăiesc încă nu a luat sfîrşit iar fata de împărat mă aşteaptă dincolo de apă şi desigur că se întreabă pe unde naiba bîntuie Făt-Frumos la ora asta... Totuşi, încă nu mă îndur să plec fără să ştiu cum se lămuresc lucrurile în privinţa lui Marian.

Păşesc încet, cu mîinile întinse înainte, spre o latură a curţii unde parcă zărisem un fel de şopron. E întuneric să-l tai cu cuţitul aşa că la fiecare pas mă împiedic de cîte ceva. Dacă nu fulgera aş fi trecut la mai puţin de un metru de şopron fără să-l văd. Cotrobăind orbeşte am găsit pînă la urmă o armă care să înlocuiască pistolul: un fel de săpăligă pentru grădinărit, cu coada scurtă. Decît nimic, bună şi asta. Aici unde mă aflu am un excelent loc de observaţie şi pe deasupra nici nu mă plouă. Decid să mai rămîn, în aşteptarea evenimentelor.

Cei care sosiseră cu şalupa au intrat în colibă în timpul în care eu eram în spatele ei, astfel încît nu mai ştiu cu cîţi tîlhari are acum de-a face Marian.

După scurt timp lucrurile încep să prindă viaţă. Fereastra colibei se face deodată ţăndări şi înăuntru pot zări o învălmăşeală confuză. Mă ridic zbîrlit cu săpăliga în mînă. Dar nu-i nimic de făcut. Marian, cu faţa la perete şi cu mîinile împreunate la ceafă, este la cheremul bandiţilor care îl înconjoară ca o haită de lupi. Nu mai e nici o clipă de pierdut. Vor recunoaşte pistolul şi îşi vor da seama că sînt pe undeva prin apropiere, iar Ana e singură şi neapărată. Pornesc ca o nălucă spre debarcader. Şalupa argintie sclipeşte mat cu tot întunericul, legănîndu-se violent la capătul odgonului. Alături umbra neagră a bărcii cu care a venit Marian. Cu o smucitură scurtă desfac nodul şi mă arunc în lotcă; curentul mă prinde imediat purtîndu-mă cu repeziciune prin beznă. Cu toate că am bîjbîit peste tot, nu am găsit vîslele. Acostatul meu pe malul stîng a fost o minune a tehnicii marinăreşti care din păcate s-a pierdut neomologată. În înfrigurarea de care eram cuprins am scăpat parîma bărcii. Priveam năuc în urma ei cînd zgomote dinspre debarcaderul pe care tocmai îl părăsisem m-au scos din amorţeală. Am rupt-o la fugă pe un teren accidentat în direcţia unde mai mult bănuiam că se află coliba. Căzînd şi ridicîndu-mă am străbătut o bucată bună pînă cînd am început să recunosc locurile. Ploaia s-a mai rărit iar dintre nori se strecura o părere de lumină. Mugetul motorului şalupei parcă mi-a dat aripi la picioare.

Dau năvală în colibă şi gîfii în întuneric:

– Ana! Repede, să fugim!

Nici un răspuns. Simt limpede cum mi se zbîrleşte părul pe cap. Cotrobăi înebunit în jurul meu şi găsesc întîmplător o cutie de chibrituri, după ce răstorn o groază de lucruri. Primul băţ mi se frînge în mînă, dar al doilea se aprinde şi luminează slab încăperea. Abia cînd flacăra începe să-mi frigă degetele, mă hotăresc să-i dau drumul. Înăuntru nu-i nimeni.

CAPITOLUL XV

În care primesc botezul focului

Cartea aceasta am scris-o la îndemnul lui Marian, dar şi în urma unei observaţii făcute de Mihăilă; acest a fost primul care şi-a dat seama de zbuciumul meu din acele cîteva nesfirşite zile ale unei vacanţe de neuitat. "S-ar putea scrie un roman", mi-a zis odată. Poate că punînd totul pe hîrtie îmi va fi mai clar că în mare parte îmi meritasem soarta, susţinea el. Nu zic nu, dar dacă nu am fi trecut prin asemenea întîmplări Ana şi cu mine nu am fi avut poate niciodată prilejul de a ne cunoaşte cu adevărat. Doar în tensiunea acelor întîmplări ne-am dat seama ce sentimente puternice ne leagă. Iar acum nici unul dintre noi nu mai este dornic de senzaţii tari.

În noaptea aceea furtunoasă, atunci cînd am găsit coliba pustie, mă simţeam însă ca o fiară încolţită. Ana dispăruse fără urmă, nu ştiam încotro s-o pornesc în căutarea ei, în timp ce de afară auzeam zgomote furişate, din ce în ce mai aproape. Amintirea acelor clipe este confuză în mintea mea. Cred că acţionam ca un automat. M-am prelins ca o umbră afară din colibă, grăbindu-mă apoi piezişe către apă; la jumătatea drumului a trebuit să caut adăpost după o salcie, iar urmăritorii mei au trecut în trombă la mai puţin de un pas de mine. Ploaia care se mai rărise, aşa cum am mai spus, a reînceput cu furie însoţită acum de rafale puternice de vînt. Am plonjat orbeşte şi nu ştiu cînd am pus piciorul dincolo. Traversarea canalului a devenit o obişnuinţă plicticoasă, cu toate că nici un moment nu m-am plîns de monotonia acestei nopţi.

Întunericul este foarte animat în auzul meu încordat; în spate zgomote nedesluşite, glasuri dinspre debarcader şi chiar din mijlocul apei mi se pare că aud mişcare. Marian! poate că l-au părăsit singur în colibă ori numai în paza unui ultim membru al grupului; ceilalţi bîntuie desigur pe afară în căutarea subsemnatului. Fără să stau prea mult pe gînduri

am pornit-o hotărît spre colibă. Respirînd adînc am deschis uşa aproape smulgînd-o din ţîţîni.

Cu mîinile legate, Marian este aşezat pe podea cu spatele sprijinit de perete. În picioare lîngă el, Tony, cu un pistol greu în mînă. Se răsuceşte spre mine şi, fără să ezite, deschide focul încă din mişcare. Primele două gloanţe se înfig cu zgomot surd în peretele de lut din spatele meu. Al treilea mi-a trecut sfîrîind pe lîngă tîmplă, i-am simţit [illegible] la ureche. Apoi Tony se prăbuşeşte din senin. Mă arunc asupra lui răsucindu-i cu disperare mîna în care strînge pistolul: acesta mai tuşeşte o dată scurt şi dispare din scenă, înscriindu-se pe o orbită ciudată. Am fost aruncat deoparte în timp ce asupra lui Tony se prăbuşeşte o masă grea. Omul scoate un fel de guiţat şi rămîne lat.

Marian, călare pe trupul neînsufleţit, mă privea cu rînjetul său din totdeauna. M-am adunat de pe jos şi i-am tăiat la repezeală legăturile de la mîini. Picioarele îi sînt libere; dacă nu i-ar fi aplicat foarfeca aceea lui Tony acum aş fi desigur îngeraş.

Este uluitor cît de repede se poate mişca un bărbat de gabaritul lui Marian. Fără a pierde o secundă culege cu o mînă carabina cu lunetă proptită lîngă fereastră iar cu cealaltă îmi face vînt afară. Ne retragem în mare grabă topindu-ne în umbra protectoare a malului. Marian se întoarce către mine:

– Cum stai, eşti cumva rănit?

– Un deget scrîntit, restul merge. Dar Ana a dispărut din nou.

– Ai găsit-o?

Rămîn uimit. Marian pare că ştie multe şi mă întreb de unde.

– Dar tu de unde ştii...

– Lasă asta. Unde era?

– Dincolo, peste canal, într-o colibă. Am lăsat-o singură cu doi dintre nemernicii din bandă. Unul legat burduf, celălalt pare-se în comă.

– Mda, am văzut şi pe aici urmele trecerii tale. Nu prea ştii să te porţi cu turiştii străini...

Buna dispoziţie a lui Marian mă scoate din sărite. Îl înşfac de guler.

– Tu n-ai auzit că Ana a dispărut? Trebuie să plec s-o caut!

– Nu pleci nicăieri. Mai am o treabă aici, apoi mergem unde pofteşti.

– Ce treabă?

– Mahării ăştia. face Marian neglijent, mai am să le spun o vorbă...

– Ai înebunit?!

– Ţţ! plescăie matahala în beznă.

Vîntul smuceşte uşa colibei încoace şi încolo luminînd treptele umede. In grabă am uitat s-o închidem în urma noastră. Dinspre debarcader apar două umbre mergînd încovoiate sub potopul care se scurge neîncetat din cer. Prima umbră urcă treptele şi aruncă o privire în colibă apoi dispare fulgerător din cadrul luminat al uşii. Dinspre canal vedem aprinzîndu-se o lumină puternică îndreptată asupra debarcaderului; este şalupa care face cale întoarsă. Marian înjură printre dinţi şi îngenunchează cu arma la umăr. Trage o dată, de două ori. Auzim strigăte iar lumina se stinge brusc. Marian mă apucă de cămaşă şi mă trage după el în josul apei, de-a lungul malului. Ne oprim după vreo cincizeci de metri şi ne chircim la pămînt.

De undeva din întuneric izbucnesc între timp flăcări scurte galben-roşcate. Cei din şalupă au deschis un foc susţinut. Sînt sigur că trag chiar asupra locului în care ne aflam cu numai cîteva secunde mai înainte. Reperaseră desigur flacăra carabinei. Lumina farului se aprinde din nou şi prin ploaia deasă întrezărim şalupa purtată uşor în derivă, la mijlocul apei. Fascicolul alb mătură debarcaderul, apoi se plimbă metodic pe linia malului apropiindu-se de noi. Carabina bufneşte chiar lîngă urechea mea: de data asta Marian a nimerit în plin.

Farul se face ţăndări şi din întunericul care a cuprins din nou totul auzim strigăte şi înjurături. Ne aruncăm în apă în acelaşi timp, ca la comandă. Curentul puternic mă răsuceşte şi cînd ieş la suprafaţă nu mai ştiu unde sînt; dar îmi dau repede seama după direcţia în care sînt purtat şi aleg la întîmplare malul opus. Simt pămînt sub picioare şi mă apuc cu mîinile de papura de lîngă mal. Stau şi ascult. Nimic. Ploaia încetează tot atît de brusc cum a început, doar din depărtare, undeva spre miază-zi, se mai aude tunetul. Vîntul face trestiile să foşnească iar printre picioare simt cum trece ceva unduindu-se. Nu-mi pot opri o tresărire de repulsie, cu toate că ştiu că nu de aici mă paşte primejdia. Mă hotărăsc totuşi să ies din apă. Înaintez precaut, cu apa încă pînă la brîu, cînd deasupra mea aud o voce groasă:

– Ai de gînd să stai acolo pînă la ziuă?

Prind din nou aripi, prezenţa lui Marian îmi redă curajul.

– Mai ai carabina?

– Bineînţeles. Dar nu mai sînt decît două gloanţe în magazie.

– Decît nimic, fac eu pe optimistul. Cred că sînt cu toţii dincolo. E timpul să pornim în căutarea Anei.

– În primul rînd nu ţipa ca o babă isterică, că trezeşti vecinii. S-ar putea să fi lăsat totuşi pe cineva pe malul ăsta, în eventualitatea că te întorci. Dă-i drumul înainte, dar fără să calci ca din pod şi deschide ochii mari.

Pornim încet, dar mă opresc imediat, plesnindu-mă cu palma peste frunte.

– Nu ştii să dai. Mă laşi pe mine?

– Maşina! Am uitat de maşină. Ştiu locul unde e ascunsă. Trebuie să mergem neapărat acolo.

– Acuma spui, isteţule.

– Uite că numai la asta nu mi-a fost gîndul.

Marian stă în cumpănă. Mie au început să-mi clănţăne dinţii de frig.

– Bine, schimbăm tactica. Chiar dacă nu izbutim s-o ştergem cu maşina, cel puţin o vom face de nefolosit şi pentru ei. Rămîn şalupa şi lotca mea.

– Barca ta s-a dus.

– Cum "s-a dus"? Ce vrei să spui?

Marian ridică glasul de enervare.

– Am trecut canalul cu ea după ce au pus mîna pe tine. Ştiam că vor recunoaşte pistolul şi am fugit la Ana s-o pun la adăpost.

– Şi?

– Am scăpat frînghia pe cînd acostam; a luat-o curentul la vale.

Spre uimirea mea Marian pare zguduit de veste. Nu mai scoate o vorbă. Încerc să-l îmbunez.

– Lasă, bătrîne, poate o găsim. Dacă scăpăm de aici cumpărăm alta...

– Dă-o încolo de barcă, am eu tot dichisul meu la Mila 23. Dar acum va fi mai greu să ne localizeze.

E rîndul meu să rămîn cu gura căscată. Era o lotcă obişnuită, cu nimic care să o deosebească de atîtea altele care circulă prin deltă.

– Ascultă, Mariane, de fapt cum se face că eşti aici? Doar n-ai venit la pescuit!

Marian şi-a recăpătat glasul.

– Cînd ai venit plocon la mine să-ţi descifrez mesajul acela misterios mi-ai cerut să nu îţi pun întrebări. Fă şi tu la fel!

Am amuţit.

După ce am inspectat locurile şi ne-am încredinţat că nu ne pîndeşte nimeni, am intrat în colibă.

– Şi aici ce mai căutăm? Spuneai că trebuie să stricăm maşina...

– Ce căutăm? Să-ţi găsim nişte haine uscate că tremuri ca varga de ţi se aud dinţii clănţănind de la o poştă. Apoi să mănînc şi eu ceva, că tocmai aşteptam să mi se servească

cina cînd un nărod s-a găsit să găurească peretele şi să-mi vire un pistol în palmă!

– Am crezut că procedez bine, protestez slab.

– Spune-mi, capul acela plin de cucuie îl păstrezi doar de mănuşte? De-aş fi avut nevoie de un pistol, îmi luam unul de la mine. Aşa ai stricat totul.

Pipăind prin haosul din colibă, răsturnînd totul în jurul nostru, am reuşit să găsesc o cămaşă uscată şi o bluză de lînă. Marian s-a dus direct la resturile cinei noastre şi din trei înghiţituri a devorat tot ce era comestibil. Între timp l-am pus la curent cu povestea cu ţevile.

– Bănuiam eu ceva asemănător, mi-a spus cu gura plină. Trebuie s-o ştergem.

Am luat saltelaua pneumatică cu noi şi, punînd-o în două, am pornit înapoi – pentru a cîta oară? – ajungînd curînd uzi doar de la briu în jos. După ce i-am făcut saltelei vînt spre mijlocul canalului ne-am îndepărtat în grabă de apă.

CAPITOLUL XVI

În care beneficiez de efectele curative ale unei băi de nămol

Am pierdut aproape o oră să ocolim coliba în care se aflau adversarii noştri. Marian înainta ca un tanc prin noroiul adînc deschizînd pîrtie în stuful des pe care trebuia să-l străbatem: eu veneam din urmă încercînd să nu mă tai în trestiile ascuţite. Într-un tîrziu am dat de teren tare, un fel de grind, orientat, după cum bănuiam, aproape paralel cu canalul. Ne-am oprit să ne tragem puţin sufletul şi să ne sfătuim.

– Cred că nu sînt atît de neghiobi încît să fi lăsat maşina nepăzită. Mai ales acum, după ce le-am scăpat printre degete. Presupun că între timp n-au spălat putina. Însă nu pot pleca cu toţii în maşină. Socotela e simplă: în colibă Tony, mă rog, ce-a mai rămas din el. La debarcader încă doi pezevenghi, iar în şalupă trei-patru. Aşadar în total vreo şase gorile. Ce maşină au?

– Un Alfa Romeo cu cinci locuri; la nevoie ar încăpea şi şase, dar drumul pînă la şosea e mizerabil. Mai ales acum după ploaie. S-ar putea să nici n-o poată urni din loc.

– Cît crezi că mai avem pînă la maşină?

– Nu-mi dau seama. E greu de apreciat; cît ne-a purtat curentul la vale, cît am ocolit prin stuf... În orice caz cred că nu sîntem prea departe.

– Dar cel puţin direcţia o ştii?

– Asta da! Drept înainte pe grind.

Pornim păşind cu grijă, profitînd de faptul că aici pe grind noroiul nu este aşa de adînc. Mergem în umbra peretelui de stuf din dreapta; eu în frunte iar Marian la cîţiva metri în urmă, cu carabina pregătită. Ne strecurăm o vreme ocolind băltoacele formate după ploaie cînd deodată aud paşii lui Marian grăbindu-şi ritmul; mă opresc şi îl aştept curios.

Fără un cuvînt îmi arată ceva în faţa noastră, puţin spre stînga. Nu deosebesc mare lucru, dar mă las jos şi acum văd mai bine: drumul!

Cercetez panglica albicioasă care taie umbra întunecată a masivului de stuf şi zăresc într-adevăr o mogîldeaţă în marginea drumului. Trebuie să fie piramida de snopi care acoperă maşina.

– Acolo e! şoptesc precipitat la urechea lui Marian.

Tovarăşul meu se scarpină gînditor în barbă şi îmi pune cea mai neaşteptată întrebare:

– Dacă ai fi în locul lor, unde te-ai aşeza?

Inspectez rapid locurile. Drumul se vede acum destul de limpede, în lumina slabă ce se strecoară printre nori. În dreapta şi stînga mocirlă, din care se înalţă imediat zidul de trestii; greu să te apropii fără să fi văzut încă de departe.

– Sînt două locuri posibile: după salcia care se vede ceva mai jos, ori chiar lîngă maşină, ascuns după snopi.

Ca pentru a-mi confirma spusele, în aceaşi clipă zărim o scurtă licărire roşie aprinzîndu-se chiar în spatele maşinii.

Inima îmi bate mai tare, de data asta noi sîntem vînătorii. Iar vînatul s-a demascat singur, dintr-o prostească imprudenţă. Omul nu a mai răbdat singurătatea şi a aprins o ţigară. Dar, aşa cum am spus, locul nu permite să ne apropiem.

– Trebuie să-l ademenim afară, face Marian printre dinţi.

– Perfect. Şi după aceea tragi în el ca la moşi? fac eu în batjocură.

– Îl somez!

– Poate îi ceri şi parola, nu-l slăbesc eu pe Marian.

– Ai altă idee mai bună? se răţoieşte la mine.

Din pricina basului său profund, are dificultăţi să vorbească în şoaptă.

– Să mai aşteptăm, spun eu vag.

În tine zace un strateg; sau mai bine zis s-a născut mort.

Tocmai mă pregăteam să-i dau o replică usturătoare cînd în liniştea nopţii izbucneşte pe neaşteptate urletul strident al unei sirene. Dinspre canal troznesc sacadat rafale de automat. Pe deasupra trestiilor alunecă scurt raza albă a unui reflector. În lumina ei zărim două păsări mătînd din aripi speriate, la rasul stufului.

Fără să vrem am sărit amîndoi în picioare. Sirena încetează după un ultim vaiet stins iar împuşcăturile se succed acum mai rar.

– Înainte!

Marian se avîntă pe terenul descoperit. Într-o străfulgerare îi ghicesc intenţia şi îl urmez la rîndul meu, cît pot de repede. De după maşină se desprinde o umbră care se apucă să arunce snopii cît colo, într-o grabă nebună. Ne strigă ceva pe limba lui. Marian îi răspunde din fugă scoţînd un mormăit nedesluşit. Omul nostru încă nu bănuieşte nimic. Într-un timp uluitor de scurt a izbutit să îndepărteze toţi snopii şi acum se pregăteşte să deschidă portiera. Ridică în sfîrşit privirea spre Marian, dar e prea tîrziu. Primeşte în plin un dos de palmă care îl mătură la pămînt. Recunosc vechea mea cunoştinţă, stîrpitura. Băiatul este hotărît un mare ghinionist; de altfel nici nu mai mişcă. Sosesc şi eu ca la patinaj alunecînd pe noroi. Îl buzunăresc febril pe cel căzut şi am bucuria să-i găsesc pistolul pe care îl purta într-un toc la subţioară. Îl smulg cu o singură mişcare şi mă îndrept. Între timp Marian a pornit motorul şi încearcă să scoată maşina din mocirla în care este înfundată. Roţile se învîrt nebuneşte pe cînd eu legăn maşina încoace şi încolo.

Aceste cîteva momente de neatenţie ne-au costat scump. Într-o clipă au fost peste noi. Ne trezim în faţa pistoalelor a doi dintre bandiţi. Tony, care e stropit de sînge pe cămaşă, se aruncă fără o vorbă pe scaunul din faţă, lîngă Marian, înfigîndu-i pistolul în coaste. Victoraş, cu faţa răvăşită, mă priveşte demonic.

– Împinge! urlă la mine şi mă loveşte sălbatic peste mîna în care încă mai strîngeam pistolul. Arma cade plescăind în

noroi. Nu o ţinusem nici un minut. Mă supun fără să crîcnesc. Mi-e viaţa în joc.

Împingem amîndoi icnind şi gîfîind şi deodată maşina o ia din loc, cu motorul în plin. Victoraş se aruncă înăuntru din mers în timp ce eu alunec şi mă lungesc cît sînt de lung într-o băltoacă.

Mă ridic în genunchi şi privesc furios în urma maşinii care virează scurt şi se pierde după primul cot al drumului.

– Nu credeam să te mai găsesc în viaţă, domnule profesor!

Mă întorc speriat şi mă trezesc faţă în faţă cu căpitanul Mihăilă.

CAPITOLUL XVII

În care îl zăresc pe Ghenghis–Han în oglindă

Gonim prin beznă pe braţul Sfîtul Gheorghe, împotriva curentului. Sînt înfofolit într-o pătură cazonă şi ocup unul din locurile de pe bancheta din spate a unei şalupe cu aripi subacvatice care zboară peste apa neagră înfigîndu-se în neguri. Ambarcaţiunea este a Poliţiei Fluviale; farul a fost spart dar conducătorul pare că ar putea pilota şi cu ochii închişi căci nu are nici o ezitare. Alături de mine căpitanul Mihăilă stă crispat fără să scoată un cuvînt. Simt că nu e momentul să-l tulbur cu întrebările care mi se îngrămădesc în minte.

Pe locul luptei a rămas echipajul celeilalte şalupe care a luat sub pază trei dintre bandiţi, printre care şi pletosul meu cu vocea groasă. Cînd am plecat încă nu-şi revenise în simţiri, aşa că am pierdut prilejul să-i admir încă o dată repertoriul.

Se luminează de ziuă cînd şalupa acostează la un mic debarcader din marginea portului Tulcea. Mai bate un vînt rece, dar sînt semne că se pregăteşte o zi frumoasă. Mă ridic ţeapăn şi mă caţăr neîndemînatec pe platforma de lemn. Privesc în jur somnoros.

Un mare vas fluvial, cu zbaturi, luceşte în soarele dimineţii, tras la pontonul turistic. Pe pupă citesc numele navei: Tudor Valdimirescu. De-a lungul cheiului genovez se înşiră dantelăria unei arhitecturi moderne, la capătul căreia recunosc, izolată, clădirea hotelului Delta. "*De ce*" îmi face semn să-l urmez şi după cîţiva paşi urcăm treptele hotelului. Însoţitorul meu se legitimează şi după numai cîteva minute mi se înmînează cheia camerei mele.

Urcă şi odihneşte-te. Şi nu-ţi mai face nici un fel de griji. Dacă nu apar pînă la prînz, telefonez sau trimit pe cineva. Acum însă trebuie să te las.

Mă bate prieteneşte pe umăr.

- De Ana Ionescu știi ceva? întreb timid.

Mihăilă își consultă ceasul.

- Cred că la ora asta doarme. E la Sfîntul Gheorghe.

- Unde? Cum a ajuns acolo? fac eu mirat.

- E în mîini bune. Nu i se mai poate întîmpla nimic. Am pus pe cineva să-l anunțe și pe tatăl ei. Așa că dormi liniștit.

- Și Marian?

Chipul negricios al căpitanului parcă se întunecă și mai mult.

- De domnul Stanciu nu știu încă nimic.

Parcă ar mai vrea să adauge ceva, dar se răzgîndește. Îmi face un semn amical și îmi întoarce spatele.

Camera este la etajul doi și mă strecor jenat pe scări încrucișîndu-mă cu un grup de turiști matinali care mă privesc ciudat ferindu-se din calea mea.

Descui repede și mă duc direct la baie. Este o încăpere mică, placată în întregime cu plăci de ceramică în culori vii exceptînd un perete alcătuit dintr-o singură oglindă uriașă, care lasă impresia că baia ar fi de două ori mai mare.

Cînd dau cu ochii de mine, cel din oglindă, rămîn trăznit. Mă apropiu neîncrezător și mă privesc cu interes; aproape că nu mă recunosc. Sînt plin de sînge, de noroi, hainele îmi atîrnă în zdrențe și am un aer deosebit de periculos. Cred și eu că mi s-a făcut loc pe scări...

În baie am stat vreo două ceasuri și m-am făcut splendid, cu excepția țepilor din barbă pe care nu am avut cu ce să-i dau jos. Îmi făgăduiesc să cobor mai tîrziu la frizeria din colț pe care o zărisem în trecere. M-am înfășurat într-un enorm prosop în dungi și pășesc înviorat în cameră hotărît să mă azvîrl în cîrpe și să nu mai știu de nimeni și de nimic, pînă la noi ordine.

Lumina soarelui pătrunde voios prin fereastra larg deschisă. Nu am decît să las perdelele, să fac întuneric și să dorm ca un prunc. Dar pe neașteptate am început să strănut. O dată, de două ori... Ei drăcie! Cu nenumăratele

băi şi duşuri reci de azi noapte, nici nu e de mirare. Alerg să închid fereastra.

Portul Tulcea sub soarele strălucitor al dimineţii îmi reţine totuşi privirea. Pe chei, furnicar de oameni. Dintr-un şir de autocare se revarsă în monom zeci de turişti care se îndreaptă alene spre marele vas Tudor Vladimirescu; sînt cu toţii agitaţi, se cheamă, cîntă, îşi duc unii sacoşele, alţii trusele de pescuit. Urcă gălăgioşi pontonul care leagă vasul de debarcaderul de acostare, trecînd prin dreptul a doi mateloţi îmbrăcaţi într-un alb imaculat, care îi îndrumă fie pe punte fie înspre cabine.

Cel care păşeşte acum pe ponton, o namilă de om într-o bluză marinărească zebrată, poartă un aparat fotografic cu un teleobiectiv neobişnuit de lung; se întoarce spre cei doi însoţitori ai săi şi le spune ceva rîzînd.

Strănutînd şi înjurînd mă arunc asupra hainelor mele murdare care zac trîntite într-un colţ. Ca un făcut, în aceeaşi clipă cineva bate la uşă. Mă reped să deschid.

Un ospătar zîmbitor, cu părul pana corbului, cu trăsături accentuat mongoloide, îmi prezintă o tavă pe care se înşiră tot felul de bunătăţi. Desigur o ultimă atenţie a lui Mihăilă.

Bietul om e consternat de ceea ce urmează. Închipuiţi-vă un nebun furios, aproape gol, care te înşfacă de guler şi te trage fără menajamente în cameră închizînd uşa scurt în urma ta.

– Dezbracă-te!

Omul clipeşte iute, se uită îngrozit la mine şi depune uşurel tava pe măsuţă.

– Mai repede! şuier răguşit.

Pun mîna şi îl ajut. În timp ce mă îmbrac febril cu hainele bietului om, arunc o privire pe fereastră. Au urcat toţi turiştii, cei doi mateloţi au dispărut, iar pe chei nu a mai rămas decît un grup care mai întîrzie lîngă autocare, probabil ghizii. Ies din cameră ca o furtună. La colţul coridorului o oglindă mare îmi oferă o secvenţă tare: un ospătar în fuga mare, încheindu-şi din mers catarama de la pantaloni, cu mînecile hainei prea scurte cu o palmă, strîngînd cravata

neagră între dinţi, iar în urma lui, privind năuc din pragul camerei, doar în izmene şi maieu, urmaşul lui Genghis-Han (aşa cum arăta el probabil cînd încă se numea Temucin).

În hol sar ca un cangur peste un şir de valize, lovesc cu umărul un munte de carne care tocmai îşi găsise să şoptească vorbe dulci recepţionerei şi, din recul, mă trezesc în stradă. Pînă la chei mai e doar o aruncătură de băţ.

CAPITOLUL XVIII

În care obraznicul mănîncă praznicul

Tudor Vladimirescu este într-adevăr un mare vas fluvial, totuşi nu-i un transatlantic pe care să te poţi pierde ori trece neobservat. Îmbarcarea mea precipitată, în ultimul moment, nu a trezit însă atenţia nimănui. Aşa cum sînt deghizat, oricine mă poate lua drept un ospătar oarecare de pe vas. Cu excepţia echipajului poate şi, bineînţeles, a ospătarilor autentici, care desigur că se cunosc între ei, başca faciesul meu năpădit de buruieni...

Stau rezemat cu coatele de bordaj şi urmăresc manevra desprinderii de chei. Puntea vibrează sub picioarele mele în bătaia ritmică a pistoanelor acţionate cu abur. La dreapta mea două franţuzoaice tinere rulează *r*-uri împărtăşindu-şi desigur impresiile, dar mult prea rapid pentru ca urechea mea nedeprinsă să poată înţelege ceva. Una dintre ele poartă o enormă pălărie de pai de care mă folosesc pentru a cerceta puntea, ascuns după borurile ei. Cei pe care îi caut însă nu-i zăresc nicăieri. Majoritatea turiştilor sînt înşiraţi de-a lungul parapetului punţii şi cu toţii par cuprinşi de febra plecării. Toate culorile, toate rasele, toate limbile sînt reprezentate pe puntea vasului. De altfel şi acesta este împodobit cu nenumărate steguleţe, pavoazul mare, cum spun marinarii, care fîlfîie vesel în vînt, contribuind la atmosfera de sărbătoare.

Oraşul celor şapte coline, cum le place să-şi numească urbea natală celor din Tulcea, răsare ca un fundal strălucitor deasupra primului front, modern, al cheiului. Zăresc un minaret exotic ţîşnind lumînare dintre căsuţele înecate în verdeaţă iar ceva mai spre dreapta atrage atenţia o veche biserică lipovenească vopsită în albastru.

Între timp vasul s-a răsucit cu nouăzeci de grade şi deodată ieşim din umbră în plin soare. Căldura binefăcătoare mă cuprinde plăcut iar oboseala grea de adineaori începe să se

risipească; am trecut de "punctul mort", cum spun alergătorii de cursă lungă. Mă gîndesc fără voie la platoul cu bunătăţi pe care l-am lăsat în urma mea, neatins, la hotel. Organismul îşi cere drepturile şi am o foame de lup.

Mă desprind de parapet şi pornesc încet în recunoaştere. Păşesc agale, evitînd de departe orice uniformă. O grăsană revărsată într-un şezlong îşi hrăneşte căţelul cu biscuiţi. Întorc capul înghiţind în sec. Fericitul! De mine nu are nimeni grijă.

Circulaţia este mai animată pe o scăriţă ce coboară sub punte. Cei care urcă ţin cu grijă cartonaşe cu crenvurşti fierbinţi şi sticle cu bere sub braţ. Ca în transă o iau pe firul apei adulmecînd ca un copoi. Ajung astfel într-adevăr la barul sau bufetul vasului, unde toţi se îmbulzesc să-şi potolească foamea şi setea. Stau deoparte şi deschid bine ochii. Turiştii se îngrămădesc şi cer în toate limbile să fie serviţi, cu banii ridicaţi sus în mînă şi folosindu-se din plin de limbajul semnelor. Fata de la bufet pare întruchiparea vie a unei zeităţi indiene cu cîteva perechi de braţe. Alături se servesc băuturile. Aici e mai puţină lume, totuşi nici barmanul nu stă cu mîinile în sîn.

Cineva mă împinge fără menajamente din calea sa.

– Pardon! Pardon!

Mă dau speriat la o parte şi îi fac loc unui "coleg" care trece zorit pe lîngă mine, cu braţele încărcate, fără a-mi acorda atenţie. Chiar în spatele meu descopăr un fel de ghişeu de la care vin să-şi ia comenzile cei care servesc sus pe punte. Bufetiera tocmai este întoarsă cu spatele trebăluind în frigiderul deschis. Fără să ezit înşfac o tavă, un şervet şi astfel înarmat îmi iau zborul spre alte zări mai calde claxonînd la rîndul meu:

– Pardon! Pardon!

Cuvîntul fermecat îmi deschide cale liberă şi mă retrag într-un colţ liniştit în care devorez pe nerăsuflate micul dejun pe care socot că l-am meritat din plin.

După ce încheiu cu un pahar de suc de roşii îmi scot haina albă, compromiţătoare acum, mă strecor în prima toaletă întîlnită, îmi aranjez ţinuta într-o oglindă astfel încît să nu

bat la ochi şi îmi scot cravata neagră, sumec mînecile cămăşii şi mă descotorosesc de haină. Cu moralul simţitor mai ridicat pornesc cu hotărîre în căutarea lui Victoraş *and his boys.*

Socotela pe care şi-au făcut-o nemernicii nu e rea deloc. În timp ce sînt căutaţi peste tot, ei pleacă liniştiţi într-o excursie în deltă, în chip de paşnici turişti. Unde mai pui că se întorc într-o regiune de unde tocmai au plecat şi unde sînt puţine şanse să mai fie căutaţi. E drept că vasul pluteşte acum pe braţul Sulina şi nu pe Sfîntul Gheorghe. Dar cu excursia aceasta banda reuşeşte să prindă două muşte dintr-o dată: scapă de urmărirea autorităţilor şi în acelaşi timp încearcă să revină la "baza" lor din deltă, desigur pentru a-şi recupera marfa. Aceasta a doua parte a planului lor este mai greu de realizat, dar poate că nu imposibil.

La rîndul meu trebuie să-i împiedic şi să aflu cu orice preţ ce s-a întîmplat cu Marian.

Trioul deochiat îl descopăr în cele din urmă pe puntea a doua, în dreptul uneia din cabinele care dau direct pe pasarela de la pupa. Şi-au scos şi ei hăinele din cauza căldurii iar Victoraş pare enorm în tricoul său marinăresc. Tony îşi ţine palma stîngă înfiptă în cureaua pantalonilor şi păşeşte ceva mai ţeapăn – îmi amintesc că ultima oară avea cămaşa plină de sînge. Omul este fără îndoială rănit şi nu îşi poate mişca o mînă. Cei trei trîntesc neglijent uşa cabinei în urma lor fără să-şi dea osteneala s-o închidă cu cheia. Înregistrez acest amănunt şi, ascuns după un grup de tineri, îi urmăresc cu privirea pînă cînd dispar pe rînd după colţul pasarelei, mai mult ca sigur în drum spre bar. Nu mai şovăi şi pornesc şi eu pe scăriţă urcînd treptele din trei în trei; mă strecor grăbit de-a lungul şirului de cabine pînă în dreptul celei cu pricina,deschid uşa şi pătrund înăuntru.

Miroase a proaspăt vopsit iar totul pare nou nouţ. Mă întreb o clipă ce caut eu aici. Am acţionat ca de obicei dintr-un simplu imbold. fără un scop precis. Inspectez rapid cabina şi atenţia îmi este atrasă de o valiză ce zace pe jumătate deschisă pe cuşeta de jos. Mă apropii curios şi o deschid. Chiar deasupra dau de aparatul fotografic cu teleobiectiv imens pe care îl zărisem de la fereastra camerei

mele. Tocmai mă miram în sinea mea de asemenea neglijenţă cînd aud în spate o şoaptă:

– Nu mişca!

Rămîn paralizat de spaimă, apoi întorc încet capul. După perdeaua din latura cabinei, care masca o uşă pe care nu o bănuisem, mă privesc întunecat vechile mele cunoştinţe. Două pistoale cu surdină sînt îndreptate spre pieptul meu.

CAPITOLUL XIX

În care scot panglici pe nas

La drept vorbind, cred ca abia atunci mi-a fost cu adevărat frică. Aveam gîtul uscat şi palmele umede. Instinctul îmi spunea că viaţa mea nu mai valora nici cît o ceapă degerată.

Îmi legaseră mîinile şi picioarele de barele patului metalic, închiseseră uşa cu zăvorul şi îşi apropiaseră scaunele de pat. Victoraş, care pare-se nu se mai bucura de încrederea deplină a celor doi străini, era silit să traducă imediat cuvînt cu cuvînt tot ce vorbea cu mine.

– În primul rînd ne datorezi nişte explicaţii, începu Victoraş sumbru.

– În primul rînd aş fuma o ţigară, i-am replicat regăsindu-mi dintr-o dată vechiul tupeu.

– Asta sună a ultimă dorinţă. Ei bine, nu primeşti nimic! Şi să nu te aştepţi la milă din partea noastră. Nu încerca să cîştigi timp.

– Dacă nu am nimic de cîştigat, de ce ţi-aş răspunde la întrebări? Că mă puteţi lichida e limpede ca bună ziua. Dar atît. De chinuit nu aveţi condiţii, dragule. E timpul să vă decideţi: ori mă lichidaţi fără vorbă multă, lucru care, între noi fie spus, va fi un argument în plus care să vă ducă la streang cînd va sosi ora socotelilor, ori tratăm. Pînă atunci, aştept ţigara!

Îl priveam senin dar aveam inima cît un purice. După ce Victoraş traduse, cel teafăr se scotoci prin buzunare şi aprinse o ţigară pe care mi-o puse în colţul gurii. Prima rundă era a mea, orice s-ar spune. După ce am pufăit liniştit de cîteva ori am mormăit:

– Şi, mă rog, ce-ai vrea să

Victoraş numără pe deget

– Ce s-a întîmplat cu cei doi camarazi ai noştri care erau cu Ana în colibă; unde este Ana; ce s-a ales de şoferul nostru; cine era tipul care făcea pe pescarul şi căruia i-ai pasat pistolul prin perete; cine şi cum a anunţat Poliţia şi, în sfîrşit, cum ne-ai luat urma aici pe vas. După ce vei răspunde mulţumitor la aceste întrebări, făcu Victoraş apăsînd pe cuvîntul mulţumitor, vom reveni la alte chestii mai vechi, rămase nelămurite. Dă-i drumul!

Din capul locului nu mi-a plăcut că vorbea de Marian la trecut. Am riscat o întrebare.

– Ce s-a întîmplat cu omul cu undiţele?

Victoraş mă plezni cu dosul palmei peste gură. Dar am avut impresia că m-a lovit cu un lemn. Simţeam gust de sînge în gură. O furie surdă creştea în mine. Îmi trecui limba peste buzele umflate şi repetai cu încăpăţînare:

– Nu mi-ai răspuns; ce ştii de el?

Victoraş ridică din nou mîna dar interveni Tony care îi adresă cîteva cuvinte pe un ton aspru.

– A decedat, făcu Victoraş în silă.

Un fior rece m-a străbătut. Marian mort! Nu, nu puteam să cred una ca asta pentru nimic în lume.

– Cine l-a ucis, tu?

– Este rezultatul străduniei întregului nostru colectiv. Omul era la fel de catîr ca tine.

Victoraş mă privea cu o satisfacţie plină de răutate.

– Asta o veţi plăti scump, am spus încet, aproape în şoaptă. Să nu credeţi că tot ce aţi făcut va rămîne nepedepsit. Iar tu, fereşte-te să-mi cazi vreodată în mînă!

Victoraş tuşi neplăcut impresionat, dar rînji imediat apoi cu vechea lui nepăsare.

– Nu intră în discuţie. Eu sînt cel care ţi-am rămas dator. Aşadar răspunsurile!

Oftai adînc cu gîndul la Marian şi începui să vorbesc, fără grabă, căutînd în acelaşi timp o cale de scăpare.

– Celor doi din colibă le poţi pune cruce.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să zic că pe unul l-a umflat Poliţia iar celălalt face plajă la luminare. Ba chiar am deosebita plăcere să-ţi aduc la cunoştinţă diagnosticul: fractura arcadei zigomatice.

Victoraş mă privea neîncrezător.

– Unde este Ana nu vă interesează. Ea a ieşit din joc. Omul cu undiţele, am spus eu cu un nod în gît, a fost un bun prieten de-al meu. A picat acolo întîmplător şi era plecat într-adevăr la pescuit. E vina mea că l-am amestecat şi pe el; am crezut că mă va putea ajuta să scap de voi.

Sirena vasului răsună de două ori deasupra noastră. De cînd aflasem de sfîrşitul lui Marian toate îmi deveniseră parcă indiferente. Am întors capul spre perete ca să nu mi se vadă ochii umezi de lacrimi şi am urmat.

– Nu ştiu cum se face că a apărut Politia fluvială. Ştiţi foarte bine că nu aveam cum să-i anunţ. Poate că a fost o întîmplare sau, cine ştie, poate au recepţionat şi localizat transmisiile prin radio.

Victoraş clatină din cap.

– Asta nu se poate; aparatele noastre sînt prevăzute pentru o rază de acţiune foarte mică. Dar să lăsăm asta. Fă bine şi explică prezenţa ta aici.

Nu aveam de ce să-i ascund adevărul şi mă pregăteam să-i satisfac curiozitatea cînd mi-a trăznit deodată o idee mai bună.

– Totul a pornit de la o convorbire telefonică pe care am auzit-o la recepţia hotelului Delta.

– Cine vorbea cu cine? vru să ştie Victoraş.

– Un maior de Poliţie. A început cu "să trăiţi, domnule colonel", apoi a raportat că au fost luate toate măsurile şi că "vasul e supravegheat".

Victoraş rămase împietrit.

– Care vas?

– Nu a specificat şi nici eu nu am dat importanţă, dar era limpede că era vorba de urmarea acţiunii de azi noapte. Restul convorbirii de altfel nici nu l-am auzit, a trebuit să urc în cameră.

Mă bucuram drăceşte de agitaţia lui Victoraş. Aruncă fără voie o privire spre uşă şi coborî glasul.

– Tot nu ai spus cum ai picat aici?

– Păi, să vezi, am lungit-o eu intenţionat. Sînt obişnuit să mă scol devreme, mă înţelegi, oricît de tîrziu m-aş fi culcat...

– Mai pe scurt, mai pe scurt!

– Ce mai, primul om pe care l-am văzut cînd m-am trezit, de la fereastra hotelului Delta, a fost maiorul. De data asta era în civil şi supraveghea de după o grămadă de butoaie îmbarcarea turiştilor pe Tudor Vladimirescu – şi aşa v-am văzut şi pe voi tocmai cînd urcaţi toţi trei pe ponton, cu aparatul acela fotografic...

Victoraş începuse să gîfîie. Spaima îi paralizase gîndirea, aşa încît nici nu m-a mai lăsat să-mi înşir gogoşile. Cei trei s-au ridicat în picioare, sfătuindu-se în şoaptă şi gesticulînd. Mi-au înfăşurat strîns o pătură în jurul capului, iar după cîteva minute eram singur în cabină.

Cu toată starea în care mă aflam, un timp viaţa mi-a apărut în culori ceva mai vesele. Izbutisem neaşteptat de uşor să-mi scap pielea şi să-i pun pe fugă pe ticăloşi. Dar, gîndindu-mă mai bine, mi-am dat seama că iar făcusem o boacănă. În loc să mă reped orbeşte în această urmărire fără sorţi de izbîndă, ar fi fost mult mai cuminte să fi pus mîna frumos pe telefon şi să anunţ că cei urmăriţi se află la bordul lui Tudor Vladimirescu. După aceasta nu aş fi avut nimic altceva de făcut decît să trag un binemeritat pui de somn în aşteptarea evenimentelor care desigur ar fi culminat cu prinderea întregii bande de răufăcători.

Acţionasem însă după vechea mea meteahnă, cea a primului impuls şi, ca de obicei, pusesem picioarele în farfurie stricînd totul. Îmi venea să-mi muşc mîinile de ciudă; noroc că le aveam legate de ţevile patului.

Cîtva timp am încercat să-mi desfac legăturile, zvîrcolindu-mă ca un peşte pe uscat. Într-un tîrziu am renunţat. Mă legaseră fără cusur. Tot ce-am izbutit a fost să-mi trag şi mai mult pătura peste cap, astfel că pe lîngă faptul că abia mai puteam respira îmi era şi îngrozitor de cald.

O uşoară zdruncinătură mi-a dat de veste că vasul acostase la Maliuc; cel mai nimerit prilej pentru bandiţi să coboare şi să se facă nevăzuţi. Dar tot atît de bine îşi puteau da seama că îi trăsesem pe sfoară şi că nimeni nu-i urmăreşte. Iar în cazul acesta fireşte că se vor întoarce şi mă vor găsi aşa cum m-au lăsat. Treaba asta trebuie s-o evit cu orice preţ.

Am încercat o nouă tactică. Legăturile de la picioare fiind ceva mai largi, am proptit tălpile de pat şi m-am împins cu tot trupul înapoi. Mîinile le aveam legate strîns, dar nodurile alunecau de-a lungul ţevilor metalice. M-am prins din ce în ce mai de sus, pînă cînd am izbutit să mă eliberez de pătură.

Am urlat apoi pînă am răguşit.

După o vreme ce mi s-a părut nesfîrşită, am auzit cu spaimă paşi apropiindu-se pe pasarelă. Dar nu erau cei de care mă temeam. Au intrat rîzînd şi vorbind tare în cabina de alături.

Am făcut atîta gălăgie, am ţipat şi am izbit cu genunchii în perete, încît pînă la urmă n-au mai rezistat şi au venit să vadă ce se întîmplă. Erau cîţiva băieţi tineri, care au crezut că e vorba de o glumă şi s-au apucat rîzînd să mă dezlege. Iar explicaţiile pe care le-am dat socotesc că nu au ce căuta în volumul de faţă; sînt de domeniul basmului...

CAPITOLUL XX

În care capitol XX ajung la mila XXIII cu toate că sînt în mare întîrziere

După rondoul majestuos al bătrînei nave, însoţit de şuieratul amintind de locomotivele cu aburi de altă dată, după clinchetul din comandă şi zarva mateloţilor care lansează parîmele precum autentici cowboys, iată-mă din nou cu picioarele pe pămînt.

O pajişte verde, pe care un ospătar în bluză de marinar coseşte impasibil şi clădirea albă a hotelului Lebăda din Crişan, acoperită cu stuf, aşa cum o cunosc din ilustrate. Pasagerii coboară în şir îndreptîndu-se încet către intrarea hotelului unde îi aşteaptă un taraf de lăutari ce-i întîmpină în iureşul Ciocîrliei şi cu *smile*-ul ospitalităţii afişat la vedere.

Pe mine însă nu mă aşteaptă nimeni şi trebuie să mă mulţumesc cu primirea spontană a unui dulău lăţos, negru spicat cu alb, care vine direct la mine gudurîndu-se. Îl scarpin măgulit şi distrat între urechi şi sub bărbie, ceea ce are darul să mă reconforteze. Cîţiva turişti dornici de afecţiune gratuită ne întrerup dialogul mîngîind neîndemînatic cîinele în răspăr. Mă retrag lăsîndu-i pe străini să-i dea dulciuri; cine dă, primeşte...

Dau ocol hotelului şi descopăr în spatele clădirii un al doilea debarcader, pe Dunărea Veche. O mică armada de lotci aşteaptă aici turiştii pentru a-i plimba după prînz prin cotloanele liniştite din împrejurimi, pînă la apusul soarelui; barcagiii din Crişan sporovăiesc lipoveneşte, cu aerul că au toată viaţa înaintea lor. În cotrast cu ei mă simt ca pe ace şi ard de nerăbdare să părăsesc acest colţ idilic. Norocul îmi surîde căci în chiar clipa aceasta la debarcader trage o şalupă pe care ciorchini de tineri rîd şi fac gălăgie în mijlocul unui haos de saci de dormit, raniţe, canistre, ceaune, corturi, undiţe şi multe alte bagaje. Cineva pronunţă numele satului

Mila 23. Dintr-un salt sînt lîngă grup. E limpede că sînt studenţi, e limpede că sînt ardeleni şi nu au nimic împotrivă să-i însoţesc pînă la Milă. O fetişcană bronzată se ridică să-mi facă loc cuibărindu-se în braţele unui uriaş bărbos – ospitalitatea cere şi sacrificii, evident, totuşi îmi spun în gînd că băieţii buni n-au noroc... Dar nu-i bai. Micul motor Diesel păcăne silitor şi urcăm curentul slab al străvechiului braţ într-o bună dispoziţie generală. Fata din braţele bărbosului mimează interes pentru soarta mea: de unde sînt, încotro merg, de ce sînt singur. Între timp îşi tot retrage buclele pe care vîntul i le suflă prin faţa ochilor, foindu-se în fotoliul ei. Bărbosul admiră foarte concentrat peisajul şi tace mîlc. Improvizez la repezeală un basm plauzibil şi-l servesc cald. După ce refuz şi un gît de palincă din clondirul ce trece din mînă în mînă sînt lăsat în pace.

Da, întrebarea a fost bună: încotro Andrei, băiatule? Din poveştile de undiţar înrăit ale lui Marian reţinusem că are cunoştinţe în sat, unde este şi cartierul său general de mulţi ani încoace. Îmi vorbise mai ales de un anume moş Isaia. Cu un pic de şansă poate voi izbuti să-l găsesc. Apoi, văzînd şi făcînd.

Aşezarea îmi apare deosebit de pitorească, cu casele pînă în buza apei. Printre podeţele de lemn arcuite deasupra canalelor forfotă de copii scăldîndu-se, pescari batrîni descurcînd grav plase, matroane voinice cărînd găleţi, verdeaţă multă şi două turle de biserică, înălţate din lemn, din care una – văd eu oare bine? – înclinată.

Şalupa încetineşte şi ne apropiem de debarcader unde, după cîte înţeleg, tocmai are loc un concurs de canotaj. Probabil este vorba de o selecţie a marilor campioni de mîine, pe care celebra aşezare îi va da negreşit şi pe viitor ţării. Pînă una alta, performerii sînt de-o şchioapă, blonzi, pistruiaţi, mînuie cu îndîrjire babaice mult prea grele pentru ei şi nu prea izbutesc să se alinieze la start, spre disperarea unui grăsun care se agită pe pontonul de acostare cu o pîlnie portavoce în mînă. Printre bărci un cîrd de raţe se lasă purtat de curent în urma unui splendid răţoi în parură verde-metalizat, arborînd un zîmbet ironic: a mai văzut el de-astea!

Ne strecurăm printre aceşti mini-Paţaichin şi botul şalupei se propteşte între doi bolovani de nădejde de pe mal. După un "mulţam fain" de rigoare rămîn din nou singur. Singur, doar în cămaşă, fără o leţcaie în buzunar, toropit de oboseală şi de căldura acestei zile toride, într-un sat uitat de Dumnezeu în inima deltei, animat doar de nădejdea de a găsi un oarecare moş, care habar nu are de existenţa mea, de traficul cu stupefiante, de urmărirea unor bandiţi şi care, după toate probabilităţile, se pregăteşte a se desprinde cuviincios de cele lumeşti.

Mă îndrept agale spre terasa cîrciumii din apropiere şi, la prima masă, întreb de prietenul lui Marian.

– Moş Isaia? Păi un' să fie, la el acasă!

– Şi unde locuieşte?

– Chiar a treia casă de lîngă debarcader. Acolo unde se bălăcesc gîştele alea leşeşti în faţa porţii...

Am nimerit-o bine, numai să fie vorba de acelaşi Isaia. De fapt nici nu sînt prea sigur că am reţinut bine numele din istorisirile lui Marian. Am bătut la poartă şi, dintre florile în toate culorile care îneacă grădina răsare chipul ca de profet al unui bătrîn cu barba albă ce mă priveşte blînd din tradiţionalii ochi alaştri apoşi. Se apropie fără grabă şi îmi răspunde la bineţe.

– Da, eu sînt Isaia. Ce poftiţi?

– Sînt Andrei Alexandru, un bun prieten al domnului Marian Stanciu. Îl cunoaşteţi?

– Domnu' Marian? Cum nu; poftim înăuntru.

Moşul ştie să se mişte şi repede. Cît ai zice peşte sînt în casă, o fată desculţă, cu cosiţe ca de cînepă roşie o zbugheşte speriată pe lîngă mine iar baba moşului îmi aduce apă să mă spăl. Apoi sînt omenit ca un vechi prieten de-al casei. După ce rămînem doar între noi, bărbaţii, cu două păhăruţe de rachiu între noi pe măsuţă, moş Isaia îmi dă în sfîrşit cuvîntul:

– Şi aşa... Cu ce treburi pe la noi? La peşte? Că şalupa lui dom' Marian a venit Artimov mecanicu' ş-a reparat-o, că avea motorul fărîmat. Da' acu-i bun.

– Ascultă, moş Isaia, dumneata cunoşti bine locurile pe aici, prin deltă?

Gazda mea lasă ochii în jos, stă o clipă în cumpănă, apoi întinde o mînă mare, crăpată şi zvîcneşte rachiul în barbă.

– D-apăi cum, face posomorît.

E limpede că se simte jignit. Mă grăbesc s-o dreg.

– Eram sigur. Marian mi-a povestit multe despre dumneata. Spunea că nimeni nu cunoaşte mai bine toate cotloanele, gîrlele şi drumurile.

Moşul se mai însenineazâ. Mă aşteaptă cu sticla în mînă să-mi golesc şi eu păhăruţul. Nu am încotro şi-l dau bărbăteşte peste cap.

– Trebuie să-ţi spun că am nimerit aici dintr-o greşeală. Şi trebuie să ajung neapărat încă în seara asta pe un canal ce dă în braţul Sfîntul Gheorghe. Dar nu am timp să aştept întoarcerea lui Tudor Vladimirescu, asta ar însemna să mă întorc la Tulcea iar de-acolo iar în jos, pe Sfintu' Gheorghe. Dacă de aici cobor pe Perivolovca ajung prea jos, tocmai la kilometrul 52. Trebuie să fie pe undeva mai sus o scurtătură. Vrei să mă ajuţi s-o găsesc? Iţi plătesc, dar nenorocirea e că nu pot acum, ci la întoarcere, la Tulcea. Acum n-am nici de ţigări.

Patriarhul rumegă o vreme neaşteptata propunere, timp în care îl aştept cu sufletul la gură.

– Da' dom' Marian unde e?

– Asta aş vrea să ştiu şi eu; ultima oară l-am lăsat tocmai acolo unde vreau să ajung. A plecat într-o maşină cu nişte străini. Dar poate dăm de el.

Moş Isaia priveşte absent în pahar şi clatină încet din barbă.

– Necazuri? mă sfredelesc ochii dintr-o dată limpezi, de sub sprîncenele stufoase şi zbîrlite.

Încuviinţez tăcut. Repede mai pricepe moşul!

Bătrînul se ridică şi dă glas tăios. Bătrînica se înfăţişează şi ascultă ca la armată poruncile date în graiul ei. Se şterge iute pe poala şorţului şi se pune pe treabă, după ce mi-a

aruncat o privire scurtă, cercetătoare. Stăpînul casei își trage cizmele și îmi face semn să-l urmez. În spatele casei o potecă acoperită cu viță coboară la gardul de trestie chiar în malul apei. Rezemată pe bîrne transversale o barcă lungă, proaspăt vopsită în verde, se odihnește alături de o lotcă veche, care se vede că și-a împlinit sorocul. Recunosc imediat tehnica inovatoare a lui Marian în ciudata alcătuire de fiare, țevi și table unsuroase, în chip de motor, de la pupa ambarcațiunii. Împreună coborîm împreună barca la apă. Depunem înăuntru merindele adunate de bătrînică într-un coș, o damigeană cu apă și, cu mare pompă, o canistră cu benzină de o formă cu totul neobișnuită, cîrpăcită din cîteva bidoane. Apoi ne tragem sufletul în așteptarea nepoatei cea cu cozile de foc, trimisă nu știu unde cu poruncă. Fata se întoarce într-un suflet și îmi întinde sfios două pachete de Mărășești. Mă uit mișcat la moș Isaia dar mă grăbesc să sar în șalupă căci îl văd gata de plecare. Înfășoară de cîteva ori o sfoară mai groasă pe volantul motorului și trage din răsputeri. Prora se înalță brusc și sînt aruncat pe bancă. Am pornit. Timonierul meu se așează comod cu brațul rezemat de cîrmă iar eu îmi aprind prima țigară din pachetele primite în dar.

Spune, moș Isaia, avem mult de mers?

– Cu motorul ăsta? bate cu încredere și mîndrie pe rezervor. Cîteva ceasuri numa'. Dar trebuie să trecem de două ori grindu'. Pe uscat!

– Cum pe uscat, nu mă dumiresc eu. Doar noi doi să ridicăm hărăbaia asta grea?

– Ai să vezi, face moșul zîmbind mulțumit de uimirea mea. Ca pe sanie trecem!

Nici nu știu cînd m-a furat somnul. Cred că am dormit două ore bune. Iar cînd m-am trezit, pluteam într-o lume de basm. Ne aflam în inima deltei, în adevărata deltă. Barca noastră se strecura mînuită dibaci cu ghionderul pe un canal îngust și șerpuit care se vede bine că nu-i tăiat de mîna omului ci este opera naturii. Pe apa nemișcată și acoperită de o pînză verzuie plutea un covor de frunze mari, lățărețe; ici și colo răsărea albeața strălucitoare a nuferilor, uriașii ghiocei ai acestor locuri. Stufărișul clocotea de viață, auzeam

zburătăcind sumedenie de vietăţi înaripate. Şi, cînd nu ne aşteptam, chiar de lîngă noi se ridica bătînd rar din aripi cîte un bîtlan pe care pînă cu o clipă înainte îl luasem drept un ciot uscat de lemn...

Atîta pace era un adevărat balsam pentru mine, după zbuciumul din ultimul timp. Dar gîndul că Marian nu mai este nu mă părăsea şi îmi învenina sufletul tot mai adînc trezindu-mi o ură înverşunată împotriva celor care mă făcuseră să pătimesc atîtea. Fără să vreau am strîns pumnii.

– Ce cauţi pe canalu' cela de pe Sfîtu'? a rupt moşul tăcerea într-un tîrziu.

Am tresărit din gînduri şi l-am privit nehotărît.

– Nu vreau să te mint, moş Isaia. Adevărul e că nici eu nu ştiu prea bine ce caut. E acolo, pe canal, o colibă. De fapt sînt două. Poate întîlnim pe cineva.

– Pe dom' Marian?

Moşul priveşte îngîndurat înainte.

– Poate. Tare aş vrea să dau de el. Dar nu prea cred, oftez eu.

Moşul nu mă priveşte în continuare, dar îl frămîntă ceva.

– Aţi avut necazuri pe acolo?

– Da. Cu nişte străini.

– Şi ce fel de oameni erau aceia?

– Bandiţi, moşule, criminali! izbucnesc eu cu năduf. Oameni fără milă. Nu ştiu ce s-a ales de bietul Marian.

Moşul tace o vreme, foindu-se nemulţumit pe scîndura lui de la pupă. Apoi se uită în sfîrşit la mine, cu reproş în ochii albaştri.

– Trebuia să fi anunţat Poliţia. Să fi ştiut de acasă, mormăie în barbă.

Iar după o clipă, dînd din cap a pagubă:

– Şi n-am luat decît toporu' ăl scurt şi atît!

Dau din umeri.

– Om vedea...

Ne-am continuat drumul în tăcere, fiecare cu gîndurile lui. După o vreme apa a scăzut atît de mult încît a trebuit să

ridicăm şi pintenul elicei. Moşul a trecut pe mal şi trage la edec, cu funia petrecută peste piept. Îl ajut stînd în picioare şi împingînd cu toată puterea o prăjină lungă în nămolul de pe fundul apei. Apoi am ajuns la uscat iar moşul m-a învăţat cum se trece barca peste grindul scund, pe un strat de crengi şi stuf culcat la pămînt. Nu a fost uşor, dar am trecut. Fără experienţa moşului însă şi acum aş fi acolo...

În braţul Sfîntul Gheorghe am ieşit pe neaşteptate, pe înserat. La firul apei săgetau stoluri de raţe mici.

După ce am legat barca de mal, bătrînul arătă în susul şi în josul apei:

– Încolo e Tulcea, încoace e Sfîntu'. Încotro o luăm?

Cum nu izbuteam să-mi dau seama care e drumul nostru i-am zis la întîmplare:

– Eu zic s-o luăm la vale, fără motor; mai facem economie de benzină. Dacă într-o jumătate de oră nu nimerim, pornim înapoi, cu motor. N-avem de ales.

Am dezlegat barca şi am început să lunecăm în tăcere pe apele gălbui, eu scrutînd cu atenţie locurile, bătrînul manevrînd nepăsător cîrma. Nu am mers mult şi deodată am zărit pe dreapta gura binecunoscută a canalului.

– Aici e, moş Isaia.

Fără voie vorbisem în şoaptă.

– Canalul se scurge aici, gura lui e mult mai [illegible]. Nu putem urca fără motor. Şalupa e grea şi curentul tare...

– Nici vorbă, tragem la mal şi mă aştepţi aici.

Moşul se învoieşte şi, cu mişcări sigure, duce şalupa printre trestiile de pe mal. Stîrnim roiuri de ţînţari iar reîntîlnirea cu ei nu mă încîntă deloc. Îmi ridic în grabă gulerul cămăşii. Sînt nerăbdător să simt iar pămînt sub picioare. Am amorţit de atîta nemişcare şi sînt dornic de acţiune. Moş Isaia cotrobăie în lada pentru scule şi îmi întinde o sticlă. Nu-l refuz şi trag o duşcă zdravănă care îmi taie răsuflarea. După ce bea la rîndul său, dar încet, cu socoteală, de parcă ar fi apă, bătrînul pune sticla la loc şi scoate la iveală o toporişcă ruginită, cu coada scurtă.

– Merg şi eu, face cu hotărîre.

– Bine, tataie, dar nu vorbi şi calcă uşor.

Pornim cu paşi furişaţi pe grindul care încă nu s-a zvîntat după ploaia de azi noapte. Cizmele bătrînului clefăie zgomtos şi nici eu nu sînt mai breaz, cu toate că încerc să calc cît mai uşor. Întîi zărim coliba de pe malul opus şi, după alţi cîţiva paşi, ne apare în faţă şi cea de pe partea noastră. Îi fac semn lui moş îsaia să stea pe loc iar eu înaintez precaut adăpostindu-mă după o piramidă din snopi de stuf. Debarcaderul e pustiu. Nicăieri nici un semn de viaţă. Un singur lucru pare ciudat: uşa colibei e larg deschisă. Mă apropii încet, avînd grijă să nu trec prin dreptul ferestrei sparte. Ascult încordat. Zumzetul monoton al unui convoi de şlepuri răzbate de undeva din depărtare dar nimic altceva nu întrerupe liniştea.

Mă strecor ca o umbră, pătrund în colibă şi mă opresc brusc, cu picioarele retezate. Pe laviţa din fund zace trupul uriaş al lui Marian. Un braţ îi atîrnă la podea; părul îi este năclăit de noroi şi de sînge închegat. Cînd mă apropii se ridică un nor de muşte.

– Marian! hohotesc în şoaptă.

CAPITOLUL XXI

În care e vorba de ciclopi şi Decebal

Moş Isaia a lăsat toporul jos şi s-a descoperit în faţa trupului fără viaţă al prietenului nostru. Plîngeam amîndoi, el ştergîndu-şi lacrimile în tăcere, eu cu sughiţuri.

Apoi s-a întîmplat ce s-a întîmplat: un strănut straşnic a zguduit coliba din temelii. Moşul şi cu mine ne-am privit năuci: trăieşte!

Ne-am repezit înainte dar nici nu l-am atins bine că Marian a ţipat de durere. Are o rană urîtă după ureche şi ochiul drept îi este complet tumefiat. Geme întruna şi abia suportă să fie atins.

– Apă! fac peste umăr şi, în timp ce moşul scapără din cizme, încerc să-mi aşez camaradul într-o poziţie mai comodă.

I-am dat de băut, i-am spălat rana şi am aşezat cu grijă o compresă peste ochiul bolnav. Încet încet Marian şi-a regăsit glasul.

– De unde vii?

– De la Mila 23.

Răspunsul meu îi dă dureri; duce mîna la cap strîmbîndu-se.

– Cu ce-ai sosit, cu elicopterul?

– Cu şalupa ta; m-a condus moş Isaia, pe-o scurtătură.

Deschide ochiul sănătos şi abia acum îmi zăreşte tovarăşul de drum, care nu scosese o vorbă.

– Parcă ziceai că nu-i drum, moşule! face gros.

Moşul îşi mută greutatea de pe o cizmă pe alta.

– Dac-a trebuit! S-a găsit şi drum...

Marian închide ochiul la loc şi mă roagă să-i istoriesc ce s-a întîmplat. După ce îi spun tot ce ştiu, e rîndul meu să-l descos.

– Dar cu cum te-ai mai distrat în ultimul timp? Victoraș m-a asigurat că întreaga echipă a contribuit la lichidarea ta.

– Precum vezi, n-am murit, dar nici mult n-a lipsit. Pe scurt, după ce le-am scos mașina la șosea m-au dat jos cu intenția să mă lase acolo. Bineînțeles am încercat să le fac talente, respectiv să arunc cheia de contact în baltă, dar Victoraș m-a pocnit pe la spate cu patul pistolului în ceafă. Am căzut trăznit și în cădere m-am lovit și la ochi. Cred că a dat cam tărișor, că se lumina de ziuă cînd m-am trezit. După ce mi-am revenit m-am tîrît încoace, să nu mă mănînce țînțarii de viu. Pe drum mi-am făcut de cîteva ori plinul din băltoacele pe care le-am întîlnit. Patru kilometri în patru ore, înțelegi? Și asta în secolul vitezei. Rușinos, dar adevărat. Faci cinste cu o cană de apă?

Ascultîndu-l pe Marian m-am înfiorat dar mă bucura faptul că și-a regăsit umorul. Tot el însă m-a readus cu picioarele pe pămînt.

– Și acum, după cîte mi-ai spus, înțeleg că s-ar putea să ne pice musafiri. Ce ai de gînd să le oferi oaspeților noștri? Din păcate eu nu sînt prea pregătit pentru o primire cum se cuvine.

Îmi clipește dintr-un ochi.

– Faptul că trăiesc nu este destul. Întrebarea e, pînă cînd? Iar pentru voi la fel se pune problema. Totuși, dacă ești băiat cuminte, am o surpriză pentru tine. Să nu te mai văd cu mutra asta de înmormîntare.

Îl privesc bănuitor.

– Bagă mîna după saltea, aici la perete.

Mă execut și, spre marea mea bucurie, scot la iveeală un pistol mare, cu surdină. Îl cîntăresc în palmă.

– Cum a ajuns aici?

– Cînd cu discuția dintre tine și Tony. Arma i-a sărit din mînă, îți amintești, iar eu i-am urmărit din ochi traiectoria care s-a încheiat aici, după saltea. Dar eram mult prea grăbiți să evacuăm sala, așa că l-am lăsat unde era. Lipsesc cele trei gloanțe pe care le-a tras în tine de la un metru.

– Nici acum nu înțeleg cum de nu m-a nimerit.

– Graba strică treaba, taticu'! Şi apoi gîndeşte-te, ai apărut din senin precum Attila, biciul lui Dumnezeu; păreai hotărît să-l faci să-şi înghită pistolul. Cum să nu-i tremure mîna bietului om...

– Mariane, cu toate că nu e rău că avem o armă, cred că cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi să ne urcăm în şalupă şi să ne grăbim să anunţăm autorităţile că ticăloşii au fost azi de dimineaţă pe vasul Tudor Vladimirescu, că au debarcat şi că e foarte posibil să se întoarcă aici.

– Dă-i, Doamne, românului mintea cea de pe urmă, face Marian cu ochii închişi. Asta trebuia s-o faci matale încă mai demult. Mai dă-mi un gît de apă; şi lasă naibii clondiru' lîngă mine, că mi se usucă buzele!

După ce trage cîteva înghiţituri Marian deschide ochiul teafăr şi, privind în tavan, începe să enumere.

– Ideea ta nu-i de lepădat, dar... Poate e prea tîrziu. Poate ne întîlnim pe drum nas în nas cu băieţii şi atunci chiar că am încurcat-o. De ce să-l primejduim şi pe moş Isaia, care nu-i vinovat cu nimic, şi-l aşteaptă baba acasă?

Ridică o mînă şi curmă dintr-o dată protestele moşului.

– Lasă, moş Isaia, ştiu eu mai bine ce-i de făcut. Eu rămîn aici cu domnişoara infirmieră. Punem lucrurile astfel la cale încît prietenii noştri, dacă vin, să nu mai poată pleca înainte de a ne sosi întăriri. Asta se poate face. Moş Isaia se urcă în şalupă şi roiu la vale pînă la Sfîntu'. Unde dă alarma. Ştii ce să spui şi cui să spui, moş Isaia?

Dar bătrînul şi-a înfundat căciula peste plete şi e pe picior de plecare. Dă doar din cap.

– Atunci poţi pleca. Dacă te întîlneşti cumva cu ei, ceea ce n-aş crede, că de aceea te şi trimit la vale, de unde n-au cum să vină, nu te teme. Cu matale n-au nimic. Îţi vezi de treabă! N-ai văzut, n-ai auzit!

Am rămas numai noi doi. Afară se întunecă văzînd cu ochii. Aşteptăm în tăcere pînă auzim păcănitul motorului şalupei îndepărtîndu-se încet. Scot două Mărăşeşti, le aprind şi îi dau una lui Marian. Pufăie gînditor după care începe să dea instrucţiuni.

– Nu trebuie să ne lăsăm surprinşi de venirea lor. Să nu bănuiască prezenţa noastră aici. Ar fi o prostie să riscăm inutil. Cred că vor veni pe calea apei, dar nu-i exclus să fi făcut rost de o maşină. Deci trebuie să ne despărţim. Unul va supraveghea debarcaderul şi coliba de peste drum, unde zace marfa, celălalt se va ascunde în preajma grindului, în aşteptarea maşinii. Unde vrei să stai, fotoliu de orchestră sau la balcon?

– Cred că ar fi mai bine ca tu să rămîi aici, mă duc eu pe grind, e mult de mers şi tu eşti slăbit...

– Mă faci să plîng! Bine, fie cum vrei tu.

Uriaşul se îndreaptă deodată şi se ridică în picioare. Se apleacă apoi şi ridică de pe podea toporişca uitată de moş Isaia.

– Ca pe vremea lui Decebal! rînjeşte ciclopul.

– Îţi dau ţie pistolul, mă ofer eu.

– Îmi dai şi un ochi? Ţine-ţi puşcociu', că tot nu bate pînă pe malul celălalt. Şi vezi să nu te împuşti singur.

După ce am şters urmele trecerii noastre am părăsit coliba. Marian şi-a ales drept punct de observaţie tufişurile din spatele şopronului, s-a aşezat pe o grămadă de lemne şi îmi dă ultimele sfaturi.

– Să nu care cumva să fumezi. Te dai de gol de la un kilometru. Caută bine ochii şi stai liniştit. Caută un loc în care să nu poţi fi văzut, dar de unde poţi vedea şi...

Îl întrerup enervat.

– Să aibă apă caldă şi vedere la mare. Spune-mi mai bine cum ne anunţăm unul pe celălalt: dăm un anunţ la mica publicitate? *Domn serios, nefumător, pistol cu surdină, caut asociat, adresaţi căsuţa...*

– Şterge-o şi descurcă-te singur cum ştii.

Cînd am urcat pe grind s-a făcut noapte. Dar o noapte frumoasă de august, cu cerul spuzit de stele; o uşoară adiere călduţă face să foşnească tainic trestiile. Ici şi colo cîte o broască încearcă vocalize în aşteptarea apropiatului concert care are loc negreşit odată cu răsăritul lunii. Pînă şi ţînţarii

parcă nu mai sînt atît de feroci în noaptea asta. Stau în umbra unei sălcii şi mă gîndesc la Marian. Parcă ar avea şapte vieţi în el. Nici nu te-ai aştepta să descoperi un astfel de om de acţiune într-un şoarece de bibliotecă, veşnic îngropat sub maldăre de dicţionare. Dar cu el alături privesc cu multă încredere viitorul.

Deasupra întinderii de stuf răsare fantomatic luna.

CAPITOLUL XXII

În care dau din coate sub clar de lună

Pe Marian l-am auzit venind încă de departe. Am ieşit din umbra salciei aşteptîndu-l pe creasta grindului. Cămaşa mea albă de ospătar cred că poate fi văzută de la o poştă la lumina lunii. Marian se opreşte în umbra grindului, la picioarele mele.

– Bună ţintă, n-am ce zice! Pînă şi eu, cu un singur ochi, te-aş nimeri.

– Am ieşit la lumină să nu mă cauţi, îl lămuresc răbdător.

– Şi cine ţi-a spus că cel care se apropie eram eu şi nu altcineva? Victoraş, de pildă.

– Nu puteai fi decît tu, fac eu încăpăţinat. Nici ţipenie cît vezi cu ochii.

– Adevărat, dar nici nu vezi prea departe Te-ai mira dacă ai şti cîţi viermuiesc în jurul colibei.

– Au sosit? murmur neîncrezător.

– Ba bine că nu. Au picat acum vreo zece minute, într-o lotcă. Cu lanterne şi pistoale în mîini au controlat amîndouă colibele. Lotca e legată de debarcader, păzită de unul mai subţiratic. Cel mai prăpădit dintre ei. Dar omul se roteşte tot timpul în jurul lui, de parcă ar fi pe rulmenţi. Sînt cam speriaţi de bombe.

– Şi ceilalţi?

– Sînt dincolo, să-şi facă bagajul. Nu cred că vor întîrzia prea mult. Ce zici, încercăm să punem mîna pe lotcă? Măcar s-o scăpăm la vale. Ştiu că te pricepi la treaba asta.

Sînt pentru. Aproape alergăm îndreptîndu-ne spre debarcader. Este lună plină şi se vede ca-n palmă. Lîngă şopron ne oprim să ne tragem sufletul. Marian îmi arată o umbră în picioare lîngă debarcader. Într-adevăr omul este foarte atent şi se întoarce mereu cînd într-o direcţie cînd în

alta. La coliba de pe celălalt mal se zăreşte fereastra slab luminată.

– Aş putea să-l împuşc, propun cu jumătate de gură.

– Ai putea să-l împuşti! mă maimuţăreşte Marian în bătaie de joc. Personal nu am nimic împotrivă, dacă garantezi că îl lichidezi din primul foc. Dar dacă trimiţi glonţul la primărie? Tipul îşi va goli întreg încărcătorul spre noi şi cred că e mai calificat decît tine la proba asta. După care, chiar dacă scăpăm nevătămaţi, ne pomenim şi cu ceilalţi pe urmele noastre. Îţi surîde perspectiva? Aici trebuie lucrat cu cap, aşa că lasă totul pe seama mea.

– Dacă ai atîta minte, atunci de ce te-ai mai ostenit să mă inviţi şi pe mine la spectacol?

Marian dă să-mi răspundă, cînd auzim deodată zgomotul caracteristic al unui motor de automobil urmat apoi de cel al unei portiere trîntite. Regret că mi-am părăsit postul de pe grind. Aş fi ştiut cu o clipă mai devreme la ce ne putem aştepta.

– Nu cred să fie întăririle noastre, şopteşte Marian. E încă prea devreme. Mai degrabă lor le sosesc întăriri. Drace!

Exclamaţia era adresată celui de la debarcader, care între timp a dispărut fără urmă. Din spatele colibei, dinspre grind, se apropie o lumină tremurătoare. Probabil o lanternă de buzunar. Curînd am putut deslui două umbre care s-au îndreptat grăbite spre apă, întîmpinate de cel lăsat de pază, reapărut ca din pămînt.

Marian îşi lasă mîna grea pe umărul meu şi îmi şopteşte.

– Cocoş, dă fuga şi aranjează-le maşina. Dacă poţi, fă în aşa fel încît la prima vedere să nu se cunoască că a umblat cineva la ea. Nu cred să mai fie cineva pe acolo, totuşi fi atent. Valea!

Noaptea asta luminoasă nu prea îmi este pe plac şi am pierdut mult timp să mă pot furişa pînă la maşină. Prin împrejurimi e pustiu; doar un ghemotoc întunecat trece iute drumul, înfundîndu-se în întuneric: un arici plecat la vînătoare.

Constat că portierele nu sînt încuiate şi că aproape nici nu mai e nevoie să scot turismul din funcţiune: roţile din spate sînt înfundate pînă la butuc într-o groapă de noroi. Este o maşină puternică, un Alfa Romeo de tip sport, dar nu cred să poată fi scoasă aşa de uşor din noroiul adînc. Bănuiesc că s-au apropiat prin întuneric, fără a folosi farurile şi au nimerit în groapă.

Deschid capota motorului şi, încordîndu-mă puţin, deşurubez la repezeală bujiile. Apoi înhăţ şi cheia de contact, în nădejdea că nu au şi alta de rezervă. Îmi sfîrşesc opera înfigînd un cocoloş de noroi pe gura ţevii de eşapament. Cred că vor avea cu ce să se distreze! Sînt mulţumit de mine şi mă grăbesc să mă întorc la Marian. În prima clipă nu îl găsesc şi intru în panică: apoi aud chiar lîngă mine binecunoscutul bas:

– Ei?

– S-a făcut. Dar maşina e înţepenită fără speranţă în mocirlă. Pe aici ce s-a mai întîmplat?

– Au trecut cu toţii dincolo. Aşa că şomăm.

– Chiar nu putem face nimic?

– Am putea face o groază de lucruri; aşa, să mai treacă timpul. Dar dacă iese prost, nu uita că ne pot folosi drept ostatici atunci cînd vor pica şalupele Poliţiei.

Marian are dreptate: ca de obicei. Într-adevăr, e cazul să fim prudenţi.

– Decît să prindem rădăcini aici, ceva tot mai putem face. E clar că nu se pot retrage pe calea apei; cu o barcă greu încărcată, trăgînd la rame împotriva curentului, pînă la Tulcea, greu de imaginat. Unde mai pui că lotca e de furat, pun mîna în foc. Au de gînd să părăsească scena pe scara de incendiu.

– Adică?

– Cu maşina. Pînă unde, asta nu mai ştiu.

– Ţi-am spus că e în noroi pînă la butuci. Sînt mulţi şi dacă mai pui la socoteală şi marfa...

– Tocmai pentru că sînt mulţi, împreună vor izbuti într-un fel sau altul să despotmolească rabla.

– Nu judeca toate mașinile după a ta.

– A mea e cea mai mașină. Celelalte... o apă și-un pămînt!

– E un Alfa Romeo, tip sport, încep să mă enervez.

– Poa' să fie. Tot rablă e! Și, revenind la oile noastre: eu zic că n-ar fi rău să fim și noi în preajma lui Romeo ăsta al lor. Trebuie să le împiedicăm cu orice preț plecarea, pînă la ivirea Poliției. În același timp însă, vom încerca să ne păzim și pielea. Ce zici?

– Deci mizăm pe un singur număr? fac eu nehotărît.

– Da. Numărul cîștigător. Pe cai, domnilor!

Marian mai are obrăznicia să intre în colibă să ia sticla cu apă. După ce o golește, mi se adresează amenințător:

– Ascultă, dascăle: dacă cumva ne încăierăm cu ei, nu uita că Victoraș e al meu!

– Ți-l cedez cu dragă inimă. Din partea mea poți să ți-l și împăiezi.

– Nu-i rea deloc ideea. Îl voi dona Muzeului Deltei din Tulcea: "*Animal feroce, exemplar unic: se hrănește de preferință cu profesori de sport care se hazardează neînsoțiți...*"

Marian tot bate cîmpii dar abia îl ascult: sîntem amîndoi de o bună dispoziție deplasată față de momentul pe care îl trăim. Mă gîndesc cu mulțumire că Ana e în siguranță. Ce o fi gîndind despre mine? Dar căpitanul Mihăilă? Iar în ceea ce îl privește pe moș Isaia, desigur că la ora asta doarme liniștit, după ce a pus pe jăratec toată rețeaua Poliției.

Refacem pe întuneric drumul pînă la grind și de data asta izbutesc să-mi înfig un ciot ascuțit de stuf în gleznă; dar plec șchiopătînd mai departe. Aș da nu știu cît să pot fuma o țigară. Scot una de la buzunarul de la piept și mi-o înfig în gură, măcar să simt gustul tutunului. Marian întinde mîna și cu un bobîrnac mi-o zboară cît colo, fără un cuvînt. Duc mîna la tîmplă și o flutur semnificativ. Dialogul nostru mut continuă pînă ajungem la mașină. Bine că nu ne vede nimeni...

Căutăm cu grijă un post de observaţie şi ne instalăm în umbra unei sălcii bătrîne, la vreo douăzeci de metri de automobilul abandonat în mocirlă. În jurul meu bîzîie şi ţiuie roiuri de ţînţari.

După cîtva timp mi se pare că bîzîitul lor monoton este acoperit de un altul, mai puternic, ce se apropie din depărtare. Mă răsucesc către prietenul meu, care ridică un deget impunînd tăcere. Ascultăm încordaţi. Într-adevăr, se aude motorul unui elicopter care zboară în noapte undeva deasupra bălţii. Marian îmi trage un cot.

– Presimt că în noaptea asta dorm la mine în pat. Pista de aterizare e chiar în spatele casei mele, băieţaş!

Bucuria noastră e însă de scurtă durată. În loc să se apropie motorul a hururit o vreme în depărtare, apoi a amuţit pe neaşteptate. Ne privim consternaţi. Crezusem că vor pica asupra bandiţilor cu farurile aprinse şi cu focuri de armă din cer... Să fi greşit locul?

Tăcerea parcă nefirească care se lăsase fu întreruptă de măcăitul revoltat şi răguşit al unui răţoi, izbucnit chiar din stuful din apropierea noastră. Miile de zgomote ale vieţii nocturne din împărăţia apelor a umplut văzduhul sub clarul de lună. Deodată, ca la comandă, ne-am încordat amîndoi: dinspre colibă se apropia o ceată de oameni călcînd apăsat.

CAPITOLUL XXIII

În care nu stau în banca mea

Cele patru umbre s-au oprit în dreptul maşinii, depun pe pămînt un morman de pachete şi se întorc grăbiţi în direcţia de unde veniseră, dispărînd pe rînd în întuneric.

– Asta-i marfa? întreabă Marian în şoaptă.

– – Probabil, dar se trudesc degeaba. N-au rămas decît ţevile goale. Pungile cu narcotic le-am scos împreună cu Ana şi le-am stivuit frumos în godinul din colibă. Nu cred că le-a trăznit prin minte să caute acolo.

– De unde ştii că mai sînt acolo? Crezi că fraţii nu şi-au dat seama că marfa s-a evaporat? Doar au avut lumină destulă. Poate însă că, pur şi simplu, sînt prea grăbiţi şi nu au timp să desfacă ţevile bucată cu bucată, aşa cum ai făcut tu. Sînt siguri că marfa este la locul ei şi vor burduşi maşina cu toate feroténiile astea... Iar pungile sînt de mult la Poliţie, să fii matale sănătos!

Ceea ce spune Marian este cît se poate de logic dar vreau să mă conving cu ochii mei. Aşa că mă ridic din spatele salciei şi mă îndrept hotărît către grămada de pachete abandonată în mijlocul drumului.

Primele două pachete nu conţin decît ţevile goale şi tocmai întind mîna spre al treilea cînd Marian mă anunţă scurt:

– Atenţie, vine un măciucăr!

Ridic ochii şi într-adevăr văd o umbră apropiindu-se grăbită. Abia am timp să mă furişez în spatele automobilului. Îmi blestem în gînd curiozitatea neghioabă. Paşii se apropie şi aud cum omul aruncă la pămînt un vraf de pachete după care se îndreaptă cu un oftat. Stau ghemuit în spatele portbagajului şi nu ştiu ce să fac. Dar sînt scutit de pacostea unor asemenea frămîntări. Individul ocoleşte maşina şi se opreşte trăznit la vederea mea. O clipă ne privim drept

în ochi. După care începem să ne mişcăm. Eu doar cu o fracţiune de secundă înaintea lui. Stînga mea cu degetele întinse îl nimereşte exact sub centură înfundîndu-se în dreptul ficatului; de durere tipul se frînge de mijloc; dar în mînă i-a şi apărut o armă cu ţeava scurtă. Cu genunchiul îi prind încheietura mîinii şi i-o blochez de marginea portbagajului în timp ce cu dreapta îl fulger cu sete peste ceafă; băiatul se înfige ca un berbec în tabla care desigur că a răsunat ca un gong, dar din păcate nu mă pot bucura de acest sunet căci mai apucă să slobizească un foc.

Detunătura mă asurzeşte şi de surprindere scap trupul adversarului meu care se prăbuşeşte în noroi. Marian e lîngă mine şi mă înhaţă de guler.

– Ai păţit ceva?

– N-nu, izbutesc să bîlbîi.

Ne retragem în fugă în spatele salciei noastre cărîndu-l pe cel leşinat ca pe un sac de cartofi. Mă întorc alergînd la maşină şi revin cu un revolver cu butoi, fără surdină. Prizonierul nostru geme şi încearcă să se ridice dar Marian se apleacă şi meştereşte ceva pe întuneric, după care se face tăcere.

Strîngem nervoşi armele şi privim cu încordare pe grind în jos. Am palmele umede iar pulsul a luat-o razna.

Sosesc răsfiraţi pe amîndouă marginile drumului folosind umbra peretelui de stuf. Număr cinci siluete.

– Nu tragi pînă nu-ţi spun eu, şopteşte răguşit Marian, fără să-i piardă din ochi.

Încuviinţez din cap înghiţind în sec. Nici salivă nu mai am.

Adversarii noştri se apropie păstrînd distanţă între ei şi folosindu-se de orice acoperire, dar înaintează repede şi fără ezitare. Înconjoară maşina şi cercetează rapid locul. Unul dintre ei deschide portiera şi se apleacă înăuntru cu arma în mînă. Privesc înebuniţi în toate părţile.

Fără să vreau mi-am reţinut răsuflarea; îmi dau seama că strîng prea tare trăgaciul şi slăbesc pe loc încordarea arătătorului de frică să nu scap cumva un foc.

Banditii se sfătuiesc scurt şi par a fi luat o hotărîre. Unul dintre ei, în care cred că îl cunosc pe Tony, deschide portiera din spate şi scoate o valiză diplomat, după care pornesc toţi cu braţele încărcate de pachete pe grind în sus, abandonînd maşina şi pe cel dispărut.

Ne ridicăm încet. Nu mai ştiu ce să cred. Mă pregătesc să ies de după salcie dar simt cum sînt tras înapoi.

- Stăi pe loc! S-ar putea să fie o capcană.

Aşteptăm în tăcere cîteva minute. Apoi zgomotul unui motor puternic ne surprinde auzul.

Pornim ca la start.

- Ne-au dus, urlă Marian aruncîndu-se la volan.

Înşurubez cu înfrigurare bujiile şi îi arunc cheile prietenului meu. Motorul porneşte aproape instantaneu. Jigna cu cocoloşul de noroi este deci un basm de adormit copii.

Maşina tremură din toate încheieturile, roţile se învîrt vrednicește în noroi, dar nu ne clintim din loc. Pun umărul şi împing din răsputeri. Am senzaţia unor scene trăite parcă într-o altă viaţă şi mă revăd întins în mocirlă în timp ce banditii se pierd în noapte.

Marian se pregăteşte să coboare şi îmi face semn să-i iau locul la volan. Mă execut supus. Bag într-a doua şi accelerez ca un delir. Maşina are tracţiunea pe faţă şi roţile care se rotesc cu furie îl înproaşcă pe bietul Marian cu noroi. Mîna lui stîngă s-a albit pe rama geamului din stînga mea. Deodată o zmucitură puternică şi mîna dispare. Nu văd nimic în faţă, cu toate acestea nu îndrăznesc să aprind farurile. Simt cum derapez lateral, totuşi înaintez pieziş. Redresez uşor, trec peste o groapă adîncă ascunsă sub apă care îmi zguduie întreg universul; maşina se roteşte acum spre dreapta ameninţînd să intre în baltă. O clipă iau mîinile de pe volan, apoi accelerez uşor. Izbutesc astfel să rederesez bolidul şi imediat trec într-a treia. Simt în sfîrşit pămînt tare sub roţi, făgaşurile sînt încă adînci, mă zgîlţîie serios. Nu e momentul să încetinesc şi nici să-l aştept pe Marian. De altfel aproape că l-am uitat.

Cu stînga ţin strîns volanul iar cu dreapta caut pe sub bord şi într-adevăr găsesc caseta pregătită. O împing în locaşul ei şi pe loc cele două difuzoare stereofonice inundă cu muzică spaţiul interior al vehiculului.

Între timp derapez; redresez din nou; ritmul muzicii parcă mă îmbată. Totul devine ireal. Gonesc în noapte fără urmă de lumini, mai mult pe ghicite; mi-am părăsit prietenul în mijlocul drumului, cu noroiul pînă la genunchi. Dar ceva mai puternic decît mine mă face să trec fără şovăire într-a patra, să mă simt uşor ca un fulg şi detaşat de toate. Încordarea, oboseala, muzica, sentimentul de a nu mai fi cel vînat, greu de spus.

Virez din instinct şi într-adevăr digul apare deodată, uriaş şi alb, drept în faţă. Cu motorul urlînd urc ca pe zidul morţii şi zmucesc din răsputeri volanul spre stînga. Cauciucurile aproape că ies de pe jenţi şi muşcă din malul abrupt, dar printr-o minune mă menţin pe dig.

La mai puţin de o sută de metri înaintea mea saltă stopurile roşii ale maşinii urmărite.

CAPITOLUL XXIV

În care ascult muzică şi nu numai atît

În noaptea aceea puternicul Alfa Romeeo a dat tot ce putea da, ba poate chiar mai mult decît atît. A fost însă ultimul său drum. Pe platforma Poliţiei din Tulcea, unde am revăzut automobilul la lumina zilei, arăta ca o uriaşă cutie de conserve, strivită şi ciuruită. E adevărat ca zărisem parcă de cîteva ori flăcări galben–roşcate izbucnind din maşina pe care o urmăream, dar eram prea ocupat cu manevrele pentru a le da importanţă sau a-mi închipui că se trage asupra mea.

Examenul de conducere îl luasem cu vreo doi ani în urmă, la insistenţele Bătrînului, iar de atunci rar avusesem prilejul să conduc. Dar o maşină puternică, sport, era cu totul altceva decît vechitura care îmi suportase cu stoicism greşelile de începător.

Iar acum rulam cu viteză nebună, cu farurile stinse; muzica acoperea zgomotul motorului şi al împuşcăturilor, iar în faţa mea o altă maşină, ticsită cu bandiţi, gonea ca o nălucă: fugeau de mine! Trebuie să recunoaşteţi că asemenea lucru ţi se poate urca la cap. Ceea ce de altfel s-a şi întîmplat; în noaptea asta mă simţeam invulnerabil.

Simţeam o durere ascuţită în piciorul rănit, motiv pentru care nici nu l-am prea folosit, ţinînd pedala acceleraţiei strivită la podea.

După un timp ieşim din drumul secundar în şoseaua pe care asfaltul străluceşte înşelător în lumina lunii. Parcă încep să recunosc locurile.

La a doua curbă i-am ajuns din urmă. Gonim acum bară lîngă bară; aruncîndu-mi neglijent privirea pe kilometraj văd acul indicator oscilînd între 110 şi 120. Trebuie să mărturisesc că faptul nu mă impresionează în mod deosebit. Mă întreb pasiv dacă e vorba de kilometri ori mile...

Şoseaua se întinde acum palidă, în linie dreaptă. Cam îngustă, din cauza vitezei. Ţîşnesc totuşi pe lîngă limuzina

duşmanilor mei, încercînd să le tai calea. În timp ce trompetele urcă spre cer într-un vaiet nebun, geamul din dreapta-spate se face mii de cioburi.

Cei de alături nu sînt însă începători: un şoc puternic primit lateral mă face să mă îndepărtez, aproape pe două roţi, către viile ce mărginesc în stînga şoseaua. Fără a ridica piciorul de pe acceleraţie revin pe dreapta cu o infimă rotaţie a volanului, ajungînd paralel cu bolidul urmărit.

Operaţia se repetă, sînt lovit din nou dintr-o parte, aud tabla cedînd, dar de data asta am învăţat lecţia; strîng bine volanul şi am plăcerea să-i văd deviind periculos către şanţ stîrnind jerbe de praf.

Glasul catifelat de ştiucă al solistului se stinge într-un ultim acord care îmi sugerează ceva fără întoarcere, ireversibil, s-a terminat, ce mai!

Şi aşa a şi fost...

Un timp gonim alături. Ţin pedala strivită la refuz şi cu mîna liberă întorc caseta. Aceeaşi orchestră, acelaşi ritm. Răsuflu uşurat, ca un planorist care simte din nou tăria aerului sub aripi...

Ştiu că în curînd vom intra într-o curbă strînsă. Dar oricît aş apăsa pe acceleraţie înaintăm aripă lîngă aripă. Fie ce-o fi! Calc hotărît ambreiajul. Scos din sarcină motorul urlă mărindu-şi turaţia peste orice limită. Îmi dau seama că în fiecare clipă cutia de viteze se poate face fărîme, totuşi mai întîrzii un pic în timp ce pierd vizibil teren, după care mă hotărăsc, parcă cu regret şi ambreiez ridicînd brusc piciorul.

Demarajul mă înfundă cu umerii în spătar. Am trecut în depăşire ca o cometă şi, virînd fulgerător, am ocupat culoarul din dreapta. Cu dinţii încleştaţi am frînat pe neaşteptate.

Cei din spate au reuşit să treacă la mai puţin de o palmă, evitînd ciocnirea. Am aprins, în sfîrşit, farurile. Curba apare halucinantă, ca într-un vis rău, drept în faţa limuzinei. O văd clătinîndu-se din efortul de a frîna. Dar e prea tîrziu. În timp ce Alfa Romeo se opreşte rotindu-se violent, ocupînd toată lăţimea şoselei, celălalt vehicul, mînat de inerţie, trece

prin parapet pulverizîndu-l şi se răstoarnă. O dată, de două ori, de fiecare dată desprinzîndu-se bucăţi din el.

Sting farurile, scot caseta şi îmi aprind o ţigară.

Abia acum observ cît de tare îmi tremură genunchii.

CAPITOLUL XXV

În care puşca nu ia foc, păsărică cu noroc

Nu aveam cum bănui că putea fi ultima mea ţigară. Consideram ca pe ceva firesc faptul că scăpasem nevătămat şi că tîlharii zăceau printre sfărîmăturile limuzinei; acum singura mea grijă era de a mă hotărî încotro s-o pornesc: înainte spre Tulcea, ori înapoi să-mi recuperez prietenul.

Ţeava rece a pistolului mi se înfige pe neaşteptate după ureche. O arătare cumplită a răsărit lîngă mine şi în lumina lunii îl recunosc pe Tony, omul cu şapte vieţi. Ne privim în ochi şi nu citesc decît moarte. O frică animalică, aproape consistentă, mă năpădeşte şi simt cum amorţesc ca o broscuţă sub privirea şarpelui.

Dar Tony se vede nevoit să amîne executarea sentinţei pe care i-o citisem în ochi. E limpede că nu e în stare să conducă. Doar o voinţă ieşită din comun mai poate menţine în picioare ruina aceasta însîngerată. Sub ameninţarea pistolului îi deschid portiera din spate. Durează o veşnicie pînă cînd Tony izbuteşte să-şi introducă rămăşiţele în maşină. Îi simt respiraţia şuierătoare în ceafă. Aştept cu mîinile aşezate sus, la vedere, pe volan.

– Go!

Contact. Semnalizare stînga. Maşina se urneşte încet şi începe să ruleze pe şosea în timp ce transpir ca la examenul de conducere. Cînd acul kilometrajului ajunge în dreptul cifrei 50 Tony mă bate pe umăr. Cu pistolul. Înţeleg că asta este viteza de croazieră pe care o doreşte clientul meu de pe bancheta din spate şi îi fac imediat pe plac.

O vreme ne tîrîm ca după mort, în deplină tăcere. Geamurile sînt sparte şi înăuntru pătrunde aer rece, dar simt un miros greţos de sînge şi sudoare. Încet încet inima îmi coboară din gît şi becurile din spatele frunţii încep să pîlpîie anemic. Ce o fi avînd de gînd arătarea? Ce mai speră? În

curînd se luminează şi la viteza cu care înaintăm vom ajunge la Tulcea în plină zi. Nu ştiu ce să cred. Dealtfel nu izbutesc să raţionez decît foarte puţin, încet, cu noduri. Frica prin care am trecut m-a paralizat. Şi nici nu îndrăznesc să-i fac lui Tony vreo figură luîndu-l pe neaşteptate, individul este mult prea periculos.

Deodată mă încordez: pe şosea un grup de oameni se agită făcîndu-mi semne să opresc. Prin spătarul scaunului simt apăsarea pistolului iar vocea spartă a lui Tony răsună poruncitor. Clar, nu trebuie să opresc. Dar dacă e vorba de un baraj al Poliţiei? Parcă de pe acum simt gustul glonţului în coaste. Zăresc un triunghi reflectorizant aşezat reglementar iar în spatele oamenilor un Aro tras la marginea drumului. Şi mă hotărăsc.

În timp ce accelerez aprind faza mare şi calxonez neîncetat. Bieţii oameni sar în lături ca potîrnichile şi trecem precum o vijelie pe lîngă ei urmăriţi de un cor de blesteme şi înjurături.

Pînă la Tulcea alte întîmplări demne de a fi consemnate în jurnalul de bord nu au mai fost. Îmi amintesc doar că spre dimineaţă am dîrdîit serios de frig.

Eram obosit şi înfrigurat, spaima îmi trecuse şi singurul lucru care mă mai ţinea treaz era o vagă curiozitate. Şi nu mă pot plînge, am fost servit.

– Stop!

Ne aflăm în apropierea unei intersecţii şi Tony îmi arată un panou indicator din marginea drumului, cu un H mare albastru pe fond alb. Îmi pică fisa urgent şi mă întorc amabil către clientul meu.

– Vrei să te duc la spital?

Ţip la el ca la un surd, cu reflexul omului care nu ştie limbi străine. Dar mă fac înţeles. Tony clipeşte afirmativ. Scot capul pe geam şi opresc un trecător matinal. După ce aruncă o privire neîncrezătoare asupra automobilului, omul se răsuceşte cu faţa spre intersecţie şi îmi dă lămuriri fluturîndu-şi braţele în timp ce spătarul scaunului face un

absces chiar în spinarea mea. Mulţumesc politicos şi pornim mai departe.

În dreptul grilajului de la intrarea spitalului am oprit încet, pentru a menaja pe marele rănit pe care îl transportasem pînă aici. Mă cuprinsese sentimentul acela de mulţumire pe care îl ai după ce ai făcut o faptă bună.

Am coborît din maşină şi am deschis portiera din spate pregătindu-mă să-l ajut pe bietul om să coboare. Din penumbră doi ochi reci mă privesc inexpresiv. Pistolul greu se ridică încet şi se opreşte la înălţimea pieptului meu:

Clic!

CAPITOLUL XXVI

În care descîlcesc ghemul

Nu încape îndoială că îngerul meu păzitor trebuie că a prestat ore suplimentare în zilele acelea, altfel nu se explică faptul că pistolul cu care fusesem ţinut la respect nu era bun decît pentru impresionarea adversarului, Tony uitînd cu desăvîrşire, în toiul evenimentelor, că trăsese toate gloanţele în timpul urmăririi infernale...

În faţa evidenţei am izbucnit într-un justificat hohot de rîs nervos, criminalul a început însă să se smiorcăie de ciudă, mai-mai că-mi venea să-l consolez. În mintea lui apăream desigur drept principalul vinovat al nereuşitei sale şi nici măcar nu se putea mîngîia cu gîndul de a mă fi lichidat. O crimă în plus nu mai conta în palmaresul său, şi aşa destul de bogat, cînd ştia desigur că la noi pedeapsa capitală fusese abolită...

Cei de la camera de gardă a spitalului s-au călcat în picioare să-l întîmpine pe Tony cu braţele deschise, cînd au aflat că este cetăţean străin; imediat o injecţie anti-tetanos, cîteva radiografii, unde trebuia şi unde nu trebuia, electro-cardiogramă, pansamente sterile şi, minune, o rezervă cochetă, numai pentru el singur, după ce observasem prin saloane şi cîte doi într-un pat... N-am avut inima să le stric de la început plăcerea, însă dulcea euforie a încetat brusc cînd le-am dezvăluit adevărata situaţie a pacientului. Drept urmare, la uşa rezervei a fost adus un scaun, pe acesta a luat loc poliţistul venit în mare grabă după anunţul meu telefonic, iar eu mi-am luat un călduros rămas bun de la medicul de gardă, a cărui grimasă putea fi interpretată oricum. Ufff! Bine că am scăpat de mirosul de spital...

La sediul Poliţiei judeţene am moţăit un timp nedefinit într-un birou pînă cînd am fost trezit, aţi ghicit desigur, de căpitanul Mihăilă în carne şi oase. Dar un Mihăilă sumbru, de nerecunoscut. Şi-a notat declaraţiile mele vrînd să ştie

absolut totul. Apoi, cu o evidentă satisfacţie răutăcioasă, s-a apucat să-mi facă un duş rece.

– Domnule Alexandru, să recapitulăm pe scurt: aţi călătorit clandestin pe un vas turistic, v-aţi acordat o copioasă gustare de dimineaţă fără s-o achitaţi, cu toate că la hotel vă aştepta micul dejun, *plătit de mine*! Aţi bruscat un ospătar nevinovat luîndu-i şi hainele; aţi condus fără a avea permisul asupra dumneavoastră; exces de viteză... producerea unui accident fatal... Aveţi permis de port-armă?

Înghit în sec, în loc de răspuns.

– Atît la Crişan cît şi la Mila 23 există telefon, telegraf, post de Poliţie. De ce nu le-aţi folosit?

(Chiar, ce a fost oare în capul meu?)

– Aţi comis o seamă de nelegalităţi, care nu se justifică nicicum. Unde am ajunge dacă fiecare ar face dreptate pe cont propriu?!

– Domnule căpitan, să ştiţi că... încep eu să mă bîlbîi.

Mihăilă mă priveşte ţintă şi izbucneşte brusc în rîs.

– Hai, las-o baltă! Bine că eşti teafăr.

Sesizez că mă tutuieşte din nou şi îmi vine inima la loc. Îmi oferă în sfîrşit ţigara după care jinduisem şi mi se adresează, cu un cu totul alt ton:

– Ai avut noroc cu carul. Pentru noi însă este o pierdere ireparabilă. Moartea lui Victor Lungulescu şi a celorlalţi, vreau să spun, adaugă maliţios.

– Pot să întreb de ce?

– Pentru că nu cred ca Tony să fie dispus să facă mărturisiri complete, iar Lungulescu duce cu el în mormînt o serie de amănunte pe care nu ne rămîne decît să încercăm a le reconstitui logic.

– Ce rol a jucat în definitiv Victoraş?

– Nu bănuieşti? El este asasinul lui Julius Balotă, alias Julică, aşa cum l-ai cunoscut. Acesta era un bişniţar din Constanţa, racolat de un reprezentant al traficanţilor. Nu ştiu cînd şi cum a intrat Lungulescu în afacere, presupun că Balotă, care nu rezista la băutură, l-a pus la curent într-un

elan de beţiv... I-a spus cum a ridicat din port, cu acte false, un lot de ţevi destinat unui combinat chimic, cum a depozitat ţevile într-o ascunzătoare ideală, descoperită de el, în deltă. Mai departe însă discutăm pe drum, trebuie să plecăm la Constanţa, de unde tu vei fi transportat mai departe, la Neptun. Să nu pierdem vremea, urmează-mă.

Nici nu ştiu cînd am ajuns la Constanţa ascultîndu-l pe Mihăilă pe măsură ce descîlcea pentru mine ghemul evenimentelor din urmă.

Mi-a vorbit de asaltul pe care îl aveam de suportat în ultima vreme la porţile ţării din partea unei categorii de răufăcători cu care nu eram obişnuiţi, traficanţii de stupefiante. Diletanţii în materie, susţinea el, sînt de cele mai multe ori prinşi cu mîţa în sac chiar la punctele vamale, pe cînd rechinii cei mari, filierele organizate, născocesc mereu noi şi ingenioase metode de a-şi tranzita marfa lor aducătoare de nenorociri pînă pe pieţele vestice. Tocmai cu o asemenea organizaţie avusesem de-a face. Transferul fusese plănuit în două etape distincte: în prima fază narcoticele urmau a fi introduse în cadrul unei livrări industriale curente, vămuirea fiind superficială în asemenea cazuri; urma cea de a doua fază, marfa fiind preluată de o altă grupă avînd sarcina să o transporte mai departe. Înainte de a pleca, cel care îl racolase pe Balotă însemnase pe o carte a acestuia, cifrat, un reper de recunoaştere; era vorba tocmai de volumul luat de mine fără ştirea lui Julică...

– De ce le trebuia aşa ceva? am vrut să ştiu.

– Ca o dublă măsură de prevedere; poate se temeau de imixtiunea unei filiere concurente, şi pentru a fi siguri că Balotă şi nu altcineva îi va întîmpina. Dar au avut ghinion, de două ori ghinion.

– Adică?

– Din cauze nouă necunoscute, singurul om al echipei care era în stare să decodifice însemnarea nu l-a mai putut însoţi pe Tony, conducătorul lor. Apoi şi faptul că a intervenit Victor Lungulescu care, după ce l-a lichidat pe Balotă, s-a impus bandei ca singurul în stare să-i conducă la ascunzătoare. Cu siguranţă că mirosise despre ce era vorba

şi ridica deci pretenţii. Pus în faţa faptului împlinit, Tony a fost nevoit să-l accepte dar, ca adevărat profesionist ce era, îl iritau cercetările ce se făceau în jurul morţii lui Balotă, pe care Lungulescu le-o prezentase bineînţeles ca pe o crimă pasională.

Un timp am reflectat în tăcere la cele auzite, apoi l-am rugat pe căpitan să-mi explice cum aflase atît de repede despre asasinarea lui Balotă.

– Foarte simplu: Balotă avea o prietenă, Erji Nemeth, care vine în fiecare vară să lucreze pe litoral. În noaptea cu pricina, în drum spre casă, fata a trecut să-şi viziteze iubitul. Ea a fost prima care a constatat crima. În spaima ei a lăsat pe masă o sticlă pe care o adusese şi a fugit îngrozită. Dar şi-a revenit şi, de la o cabină publică, ne-a anunţat, fără a-şi dezvălui totuşi identitatea.

– Şi cine a întrerupt curentul? Îţi aminteşti că...

– Sigur. Asta a fost opera lui Lungulescu. Pentru a amîna pe cît posibil descoperirea faptei; el avusese inspiraţia să pornească magnetofonul înainte de a părăsi locul faptei, văzînd că totul pare liniştit, a îndrăznit să revină, bănuiesc pentru a căuta încă o dată cartea. Observă însă sticla lăsată de Erji şi îşi dă imediat seama că între timp mai fusese cineva acolo. Provoacă un scurt-circuit şi se salvează în întuneric.

– Totul mi se pare limpede acum. Aş mai avea totuşi o singură întrebare.

– Dacă-i ultima, dă-i drumul, am ajuns la Constanţa şi curînd va trebui să ne despărţim.

– Aş vrea să ştiu cum s-a întîmplat că tocmai Marian ne-a descoperit. Nu pot crede că plecase într-adevăr la pescuit.

– Nu ţi-a spus? Bineînţeles că numai de pescuit nu-i ardea. Dar nu uita că, în calitatea sa de director al staţiunii, era la curent cu crima comisă în satul de vacanţă. Şi te mai anunţ că am aflat descifrarea textului încă înaintea ta! După ce aţi fost răpiţi a insistat să participe la căutări, sub masca unui inofensiv pescar amator... În schimb i-am echipat lotca cu un minuscul emiţător permanent, care ne-a permis localizarea. Mulţumit?

Eu ca eu, dar lui îi rîdea mustaţa observîndu-mi uluirea.

CAPITOLUL XXVII

În care mă pricopsesc cu un nou înger păzitor

Cu toate că am trecut prin atîtea întîmplări, din care unele pe muchie de cuţit, am rămas totuşi un emotiv devreme ce acum, cînd stau în faţa uşii cu mîna ridicată să ciocănesc, trebuie să aştept să mi se potolească bătăile inimii.

În prag apare Bătrînul, cu un pahar de lapte în mînă. Mă fixează ca pe o stafie, paharul se sparge cu un zgomot înfundat pe mochetă (e prima boacănă pe care o face de cînd îl cunosc) şi, ţinîndu-mă strîns de braţ se întoarce şi strigă:

– Ana! Ana! A venit Andrei!

Din baie năvăleşte Ana, cu apa şiroindu-i din păr. Aproape că mă răstoarnă şi o strîng cu disperare la piept, sînt şi eu ud pe obraji, nici nu mai ştiu dacă e apă sau lacrimile ei, ori ale mele.

După ce a adunat grijuliu cioburile, Bătrînul vine şi el la rînd.

– Haimana, face scuturîndu-mi mîna, haimana!

Vorbim cu toţii deodată, Ana rîde fără rost şi îşi şterge intr-una lacrimile, uşa a rămas deschisă...

Este exact momentul ales de Marian, care pică în toiul emoţiei generale; din cadrul uşii ne consideră de la altitudine arborînd o superioritate olimpică. Are şi de ce, dom' director pare scos din cutie: costum de fresco bej care-i vine turnat, pantofi crem şi cravată asortată. Totul pus în valoare de monoclul pe care îl are în jurul ochiului, din care nu mai lipseşte nici o nuanţă a curcubeului...

Se proţăpeşte, gigantic, în faţa mea zbîrlindu-se la mine.

– Va să zică aşa! S-au adunat cam multe, băiete!

Unda de şoc mă obligă să bat în retragere dar namila vine după mine. Începe să numere pe degete, fluturîndu-mi-le pe la nas:

– Cine ţi-a dezlegat şarada care te frămînta? Cine nu te-a sîcîit cu întrebări? Cine şi-a lăsat baltă treburile şi a pornit de nebun să caute acul în carul cu fîn şi te-a găsit la fix în mijlocul stufului? Şi cine ţi-a despotmolit rabla din noroiul pînă la osie, ai? Şi recunoştinţa ta?! Mă laşi mască în băltoacă şi porneşti de unul singur într-un raliu nocturn, tu, care n-ai habar să conduci şi nici nu bănuieşti măcar cam pe unde s-ar afla frîna...

– Nu mă pricep la hodoroaga ta, care are toate comenzile anapoda, dar o maşină clasică...

– Silentium! Ai prea multe pe răboj şi am de gînd să te fac să plăteşti oalele sparte, pe cinstea mea!

– În ce fel, mă rog? încerc eu să opresc şuvoiul.

Mă abandonează plictisit şi salută în sfîrşit, foarte ceremonios, pe Ana şi pe tatăl ei. Apoi lansează:

– M-a anunţat căpitanul Mihăilă că vine acasă pezevenghiul, aşa că am trimis-o la plimbare pe secretară, să putem spăla rufele în familie. Haideţi la mine, la sediu, mă aşteaptă maşina jos.

– Vrei să ne compromiţi să fim văzuţi, ziua în amiaza mare, în hodoroaga ta? îl ia Ana peste picior.

– Asta-i şcoala dumitale, îmi aruncă peste umăr. Îi zîmbeşte Anei schimonosindu-se cumplit:

– Nu stric eu stilul limuzinei mele pe asfaltul de aici! Sînt în timpul serviciului, deci folosesc rabla oficială.

Ana e gata în timp record şi mi se agaţă de braţ. În holul hotelului oamenii se uită după noi, cred că arăt destul de mototolit şi nu îmi se potriveşte o asemenea mîndreţe de fată. Marian se lăbărţează în faţă, lîngă şofer iar noi trei ne înghesuim pe bancheta din spate.

Ana, care nu are ochi decît pentru mine, îmi atinge cu degetele cucuiul din creştet şi mă întreabă şoptit:

– Te mai doare?

– Hm, puţin, mormăi jenat, privind prin oglinda retrovizoare drept în ochiul încercănat ce-mi clipeşte cu grosolănie.

Ana se apleacă şi mă sărută uşor, din vîrful buzelor, pe scăfîrlie. Îmi vine să intru sub podea de ruşine şi trag cu colţul ochiului la Bătrîn, dar acesta tocmai priveşte extaziat clădirea maternităţii porcine pe lîngă care trecem... În chip de scuză îmi las o mînă pe genunchiul său şi pe loc mă simt din nou în largul meu.

Probabil că secretara lui Marian a fost crescută la o casă mare, judecînd după "nimicurile", cum le spune gazda noastră, ce ne aşteaptă pe masă. Toate poartă fără îndoială semnătura bucătarului-şef al staţiunii, care s-a întrecut pe sine pentru a-l satisface pe dom' director.

Ne înfruptăm cu poftă din bunătăţi şi toate ar fi frumoase şi la locul lor, dacă nu ne-ar sîcîi o mulţime de gîze, apărute ca din senin, care ni se bagă în suflet. Au ce au mai ales cu Ana, obligînd-o să le alunge scuturîndu-şi pletele. Marian se repede să închidă fereastra oprind năvala.

– Şi acum, la primul punct de pe ordinea de zi, mărturisirile complete ale inculpatului!

Înţeleg că Marian îmi dă astfel cuvîntul şi, în timp ce pufăim şi sorbim din ceşti, îmi deapăn povestea completînd-o cu cele aflate de la Mihăilă. Toţi par consternaţi cînd le dezvălui faptele şi soarta lui Victoraş. Bătrînul în special e zguduit.

– Aşadar Victoraş nu mai e, şopteşte impresionat. Cînd mă gîndesc că îl ştiu de mic copil... Niciodată nu aş fi crezut că va ajunge aici. Păcat de el, mare păcat!

– Ceilalţi erau străini, fac eu cu înverşunare, pe cînd el...

– Aşa-i, totuşi păcat de el, a crescut, cum se zice, sub ochii mei.

Îmi pare rău că nu e aici şi căpitanul Mihăilă, să-i mulţumesc, schimbă vorba Ana.

– Da, a făcut exact ce trebuia, atunci cînd te-a scos din zona primejdioasă expediindu-te la Sfîntul Gheorghe, dar să-l fi văzut pe Andrei cum arăta cînd a constatat că-i goală colivia! Eu am ştiut din capul locului ce se întîmplase, condimentează răutăcios amicul.

Se ridică de la birou, îşi drege glasul dînd a înţelege că a sosit un moment important. Ce mai pune la cale mizerabilul?

– Punctul doi! Cu multă părere de rău trebuie să vă anunţ că prietenul nostru comun, aici de faţă, s-a făcut vinovat de o groază de fapte prevăzute în diverse articole de lege. Mihăilă mi-a spus clar că nu poate scăpa basma curată...

Lîngă mine Ana a îngheţat; îmi strînge tare mîna şi se uită la Marian cu ochii mari. Individul prelungeşte cu bună ştiinţă suspensul, apucat din senin de felurite ticuri, îşi caută batista, îşi aprinde în toată tihna o ţigară şi, după ce ne-a fiert destul, continuă:

– Pe de altă parte, nu se poate nega că băiatul a arătat o oarecare bună voinţă şi a plătit o parte din oalele sparte. Totuşi, fiind declarat un pericol social, nu poate fi lăsat în continuare de capul său. Aşa că ne-am gîndit, Mihăilă şi cu mine, să-i dăm un însoţitor permanent... Ce zici, Ana, putem conta pe tine?

Luată prin surprindere, Ana roşeşte uşor dar glasul nu-i tremură:

– Sigur că da!

S-a spart ghiaţa, efuziune generală, ochelarii Bătrînului s-au aburit. Marian îmi pîrîie oasele la pieptul său şi-mi zice apăsat:

– Asta-i singura ta scăpare, să te văd la casa ta, intrat în rîndul oamenilor, să ai şi tu un băiat, să-l învăţ la peşte, că de ta'su nu s-a lipit.

Apoi, către Ana:

– Ce mai doreşti? Naş aveţi, pe băiat tot eu îl botez...

– Foarte mulţumesc, dar te rog nu ne face nouă program! rîde viitoarea doamnă Alexandru, roşie la faţă.

Marian ne conduce pînă afară în stradă, unde ne năpădesc roiuri mari de gîze. În chip de rămas bun ne face cu ochiul şi se mai strîmbă o dată pedalînd convingător:

– Scăpăm noi şi de astea!...

POSTAFAŢA

(Care este de fapt prefaţa)

Dacă aş fi un tipicar, cartea aceasta s-ar intitula "Invazia buburuzelor", fiind vorba de simpaticele gîze pe care ştiinţa le numeşte *conccinella septempunctata*; cum însă noi le-am spus atunci gărgăriţe, în amintirea noastră aşa au rămas...

Iar cele cuprinse în paginile ei s-au petrecut cu adevărat, în vara aceea cînd litoralul a fost martorul unei spectaculoase invazii. Asemenea explozie biologică nu reprezintă un fenomen fără precedent, pentru mine însă va rămîne pe veci legată de altă invazie, cu mult mai puţin inofensivă.

"S-ar putea scrie o carte" mi-a spus o dată Marian şi, la insistenţele sale, am încercat să aştern pe hîrtie coşmarul care a intervenit pe neaşteptate în viaţa unui tînăr profesor de sport, animat de idealurile vîrstei şi profesiei; pătrunderea brutală în universul său a unor elemente desprinse parcă dintr-o altă lume, oameni duri şi lipsiţi de scrupule, adevăraţi profesionişti ai crimei organizate, a generat nu numai o tragică aventură, ci a prilejuit unui om obişnuit, surprins de vîrtejul unor întîmplări neobişnuite, să-şi verifice caracterul şi sentimentele.

Şi, în ciuda greşelilor comise, experienţa trăită rămîne de neuitat şi e plină de învăţăminte.

Mărturisesc că, din motive lesne de înţeles, numele unor persoane precum şi anumite amănunte le-am schimbat "pe ici, pe colo", fie-mi iertat... Cu toate acestea moş Isaia trăieşte şi poate că într-o bună zi îl veţi întîlni şi atunci negreşit va istorisi cum a pornit pe urma "bagabeilor" înarmat cu o toporişcă ruginită...

Blîndul Marian, care între timp a trecut la categoria foarte grea, descifrează şi astăzi complicate labirinte enigmistice şi rămîne de neclintit din regiunea pe care o îndrăgeşte.

Primul nostru băiat se numeşte Victoraş. Nu pot susţine că am sărit în sus de bucurie la propunerea soţiei mele, dar

am înţeles că Ana a făcut alegerea în amintirea prietenului din copilărie. Iar în privinţa celuilalt, cel care şi-a lăsat oasele pe şoseaua dinspre Tulcea, fie-i ţărîna uşoară!

A.A

RADU PONTBRIANT

Radu Pontbriant este autorul unei serii de traduceri de mare succes, precum:

MONTE CASSINO (Sven Hassel)
ANTECUME (André Cognat)
A ŞAPTEA JONCĂ (Guy Lespig)
INDIENII PRECOLUMBIENI (Miloslav Stingl)
IMPRESIONIŞTII (Pierre Francastel)

INVAZIA GĂRGĂRIŢELOR

marchează debutul său literar, prin care

EDITURA PACO

şi inaugurează

COLECŢIA AVENTURA

pe care o doreşte în slujba literaturii de calitate şi a bunului gust.

În pregătire:

- LA PĂRINŢII FETII - R. Pontbriant
- CAMARAZI DE FRONT - S. Hassel

Nu neglijaţi a le procura la timp!

LEI 43+2 T.L.